

สภาพและปัญหาการวัดและการประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล

นายศรานุวัฒน์ ชุ่มซึ้ง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2551
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

STATE AND PROBLEMS OF MEASUREMENT AND EVALUATION OF PHYSICAL
EDUCATION TEACHERS IN SECONDARY SCHOOLS
IN BANGKOK AND VICINITY

Mr. Saranuwat Choomchang

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Physical Education
Department of Curriculum, Instruction, and Educational Technology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2008

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

สภาพและปัญหาการวัดและการประเมินผลการเรียนของ
ครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
และปริมณฑล

โดย

นายศรานุวัฒน์ ชุ่มซัง

สาขาวิชา

พลศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย

คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.เอ็มอัชฌา วัฒนบูรานนท์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.รัชณี ขวัญบุญจัน)

ศรานวุฒินันท์ ชุ่มซัง : สภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษา
ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล. (STATE AND PROBLEMS
OF MEASUREMENT AND EVALUATION OF PHYSICAL EDUCATION TEACHERS
IN SECONDARY SCHOOLS IN BANGKOK AND VICINITY) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
หลัก: รศ.เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 193 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครู
พลศึกษา และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูพลศึกษาเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผล
การเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไป
ยังกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล จำนวน 351 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 318 ชุด คิดเป็นร้อยละ
90.60 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับมาทำการวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบ
ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่าที (t-test) โดยทดสอบระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆ โดยภาพรวมมีระดับ
การปฏิบัติในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านที่มีระดับการปฏิบัติ
มากที่สุด คือ ด้านทักษะ และด้านที่มีการปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้าน
คุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ
2. ปัญหาการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อ
พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูพลศึกษามีปัญหาในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านเจตคติ ด้านความรู้ และด้าน
คุณธรรมจริยธรรม ส่วนด้านทักษะ และด้านสมรรถภาพทางกาย มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย
3. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและ
ประเมินผลของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล พบว่า ไม่มีความ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านไม่มีความ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน
4. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและ
ประเมินผลของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล พบว่า มีความแตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ โดยครูพลศึกษาในเขต
ปริมณฑลจะมีค่าเฉลี่ยของปัญหามากกว่าครูพลศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ภาควิชา หลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา ลายมือชื่อ.....
สาขาวิชา พลศึกษา ลายมือชื่อ.....
ปีการศึกษา 2551

5083406227 : MAJOR PHYSICAL EDUCATION

KEYWORDS : STATE AND PROBLEMS / MEASUREMENT / EVALUATION / PHYSICAL EDUCATION / TEACHERS / SECONDARY SCHOOLS / BANGKOK AND VICINITY

SARANUWAT CHOOMCHANG : STATE AND PROBLEMS OF MEASUREMENT AND EVALUATION OF PHYSICAL EDUCATION TEACHERS IN SECONDARY SCHOOLS IN BANGKOK AND VICINITY.

THESIS ADVISOR : ASSOC.PROF.TEPPRASIT GULTHAWATVICHAI,193 pp.

The purposes of this study were to investigate the states and problems of measurement and evaluation of physical education teachers in secondary schools in Bangkok and vicinity and to compare findings in measurement and evaluation in physical education subject of physical education teachers in secondary schools in Bangkok and vicinity. The constructed questionnaires were mailed to three hundred and fifty one physical education teachers in secondary schools in Bangkok and vicinity under the Office of Basic Education Commission. Three hundred and eighteen of the questionnaires were returned, which was accounted for 90.60%. The obtained data were statistically analyzed by means of percentages, means, and standard deviations. A t-test was also employed to determine the significant differences at the 0.5 level.

The findings revealed as follows:

1. Overall, measurement and evaluation states were at high level. When analyzed in details cognitive domain, physical fitness domain, moral domain and affective domain were at high level where as sport skills were at the most level.
2. Overall, measurement and evaluation problems were at medium level. When analyzed in details, affective domain, cognitive domain, and moral domain problems were in medium level, where as sport skills domain and physical fitness domain were at the low level.
3. The comparison of measurement and evaluation states of physical education teachers in secondary schools in Bangkok and vicinity was found with no significant differences at the .05 level. in all areas
4. The comparison of measurement and evaluation problems of physical education teachers in secondary schools in Bangkok and vicinity was found with significant differences at the .05 level in all areas. When analyzed in details, moral domain and affective domain were found statistically significant at .05 level. Moreover, the physical education teachers in the vicinity were found to have more problems than teachers in Bangkok.

Department : Curriculum, Instruction, and Educational Technology Student's Signature

Field of Study : Physical Education Advisor's Signature

Academic Year : 2008

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี จากความเมตตาปรานีของรองศาสตราจารย์ เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งห่วงใย ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ ตรวจสอบพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ กระตุ้นเตือนสติ ทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้ ประสบการณ์ การคิดวิเคราะห์เพื่อวางแผนการดำเนินงาน และการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนสามารถดำเนินการวิจัยให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ในการนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่าน อาจารย์เป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน อันประกอบด้วย รองศาสตราจารย์ ดร.เอ็มอัชฌา วัฒนบุรณนที ประธานการสอบวิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.รัชนี ขวัญบุญจัน กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง รองศาสตราจารย์ศุภฤกษ์ มั่นใจตน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ อินถมยา และอาจารย์ ดร.จุฑา ติงศภทิพย์ ซึ่งเป็น อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญที่สละเวลาในการตรวจสอบและประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยฉบับนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ และอาจารย์ทุกท่านของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่อนุญาตให้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลในการวิจัย และขอขอบพระคุณ คุณนันท์ บุรณศิริ ผู้จัดการ ฝ่ายกีฬา สื่อสารและการจัดงาน สมาคมราชกรีฑาสโมสร หัวหน้างาน พี่ๆ และเพื่อนร่วมงาน ที่ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ และให้เวลาในการทำงานวิจัยในครั้งนี้ รวมถึงขอขอบคุณญาติพี่น้องของผู้วิจัย พี่ๆ น้องๆ เพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ นานา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และขอขอบคุณ พี่ๆ และน้องๆ ที่ให้กำลังใจ ช่วยเหลือ และแนะนำสิ่งดีๆ ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในสาขานี้

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อบัณฑิตวิษณุ ชุ่มซัง คุณแม่ภาวสุทธิ ชุ่มซัง และคุณยายสุรตน์ แสงพงษ์ ที่ได้ให้การสนับสนุนด้านการศึกษา ให้ความรัก ความอบอุ่น ความห่วงใย และกำลังใจ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ลูกสำเร็จการศึกษาในครั้งนี้ ลูกจึงขอเทิดทูนพระคุณนี้ไว้เหนือสิ่งอื่นใด

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพ.....	ฏ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามวิจัย.....	7
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
สมมติฐานการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	7
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	8
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	11
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	12
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
ตอนที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษา.....	15
1.1 หลักสูตรพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษา.....	15
1.2 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	16
1.3 วิสัยทัศน์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา.....	20
1.4 สาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา.....	22
1.5 มาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา.....	22
1.6 กระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา.....	23

บทที่	หน้า
ตอนที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา.....	24
2.1 ความหมายของพลศึกษา.....	24
2.2 ปรัชญาพลศึกษา.....	24
2.3 ความเป็นมาของพลศึกษา.....	25
2.4 ความสำคัญของพลศึกษา.....	28
2.5 ขอบข่ายของกิจกรรมพลศึกษา.....	29
2.6 วัตถุประสงค์ของพลศึกษา.....	30
ตอนที่ 3 ทฤษฎีและหลักการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	31
3.1 แนวทางการวัดผลประเมินผล.....	32
3.2 ขั้นตอนการประเมินผลการเรียนรู้ตามแนวหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.....	33
3.3 เกณฑ์ในการประเมินผล.....	36
3.4 วิธีการและเครื่องมือประเมินผลจากสภาพจริง.....	38
3.5 การออกแบบเครื่องมือวัดผลและประเมินผลตามมาตรฐานการเรียนรู้ของ แผนการสอน.....	38
3.6 การกำหนดเกณฑ์การประเมิน.....	39
3.7 วิธีเขียนเกณฑ์การประเมิน.....	39
3.8 วิธีกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน.....	40
3.9 เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบ.....	42
ตอนที่ 4 ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา.....	43
4.1 กระบวนการวัดและประเมินผล.....	44
4.2 เป้าหมายของการวัดและประเมินผลพลศึกษา.....	53
4.3 ประโยชน์ของการวัดและประเมินผลการเรียน.....	55
4.4 วิธีการวัดและประเมินผลพลศึกษา.....	59
4.5 ขั้นตอนของการวัดและประเมินผลพลศึกษา.....	62
4.6 การให้คะแนนในวิชาพลศึกษา.....	63

บทที่	หน้า
ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	68
5.1. งานวิจัยในประเทศ.....	68
5.2. งานวิจัยในต่างประเทศ.....	75
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	81
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	81
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	84
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	84
การสร้างเครื่องมือ.....	86
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	88
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	88
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	90
ผลการวิเคราะห์.....	90
ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	92
ตอนที่ 2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนนิชาพลศึกษา.....	96
ตอนที่ 3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนนิชาพลศึกษา.....	108
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	129
สรุปผลการวิจัย.....	129
อภิปรายผลการวิจัย.....	136
ข้อเสนอแนะ.....	146
รายการอ้างอิง.....	148
ภาคผนวก.....	156
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	157
ภาคผนวก ข ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (IOC) จากผู้ทรงคุณวุฒิ.....	159

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ค แบบสอบถาม “สภาพและปัญหาการวัดและการประเมินผลการเรียน ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล”	169
ภาคผนวก ง รายชื่อโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	181
ภาคผนวก จ หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิตรวจประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	187
ภาคผนวก ฉ หนังสือขออนุญาตทดลองใช้เครื่องมือวิจัย.....	189
ภาคผนวก ช หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย.....	191
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	193

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	92
2	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและการประเมินผลวิชาพลศึกษา ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล	96
3	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านความรู้.....	98
4	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและประเมินผลด้านความรู้ ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล.....	99
5	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านทักษะ.....	100
6	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและประเมินผลด้านทักษะ ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล.....	101
7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย.....	102
8	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและในเขตปริมณฑล.....	103
9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม.....	104
10	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล.....	105
11	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ.....	106

12	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและ ประเมินผลด้านเจตคติระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และใน เขตปริมณฑล.....	107
13	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและการ ประเมินผลวิชาพลศึกษาระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และใน เขตปริมณฑล โดยส่วนรวมและรายด้าน.....	108
14	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียน ด้านความรู้ของครูพลศึกษา.....	110
15	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและ ประเมินผลด้านความรู้ ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล.....	112
16	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษา ปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านทักษะ.....	114
17	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและ ประเมินผลด้านทักษะ ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล.....	116
18	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษา ปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย.....	118
19	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและ ประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขต กรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล.....	120
20	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษา ปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม.....	122
21	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและ ประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขต กรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล.....	123
22	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษา ปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ.....	125

23	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและ ประเมินผลด้านเจตคติ ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและ ในเขตปริมณฑล.....	127
----	---	-----

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แสดงขั้นตอนของการวัดและประเมินผลพลศึกษา.....	62
2	รูปภาพแสดงลำดับขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	82

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าขึ้นต้องมีการวางรากฐานที่มั่นคง การศึกษานับเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าและแก้ไขปัญหาต่างๆ ในสังคมได้ เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนได้พัฒนาตนเองด้านต่างๆ ตลอดช่วงชีวิต ตั้งแต่การวางรากฐานพัฒนาการของชีวิตตั้งแต่แรกเกิด การพัฒนาศักยภาพ และขีดความสามารถด้านต่างๆ ที่จะดำรงชีพและประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุขรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของโลก รวมเป็นพลังสร้างสรรค์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2540) ดังนั้น การจัดการศึกษาจึงต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2542) จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นั้น เด็กและเยาวชนนับว่าเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม

ดังนั้นการที่จะพัฒนาเด็กและเยาวชนควรเริ่มตั้งแต่การให้การศึกษา จะเห็นได้ว่าการศึกษาคือปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นเครื่องมือในการพัฒนากำลังคน การศึกษาจะช่วยปลูกฝังความรู้ ทักษะ เจตคติ ที่เป็นพื้นฐานของความเป็นพลเมืองดีให้แก่เยาวชนของประเทศ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน พร้อมทั้งทำประโยชน์ให้กับสังคมตามบทบาทและหน้าที่ของตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข โดยให้ผู้เรียนมีความรู้ และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต ในสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ตลอดทั้งมีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกาย และจิตใจสามารถทำงานได้เป็นอย่างดีและดำเนินชีวิตได้อย่างสงบสุข (พิสมัย นันทกิต, 2536) นอกจากนี้กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2530) ได้กล่าวไว้ว่า โรงเรียนเป็นสถาบันการศึกษา ซึ่งมีหน้าที่โดยตรงที่จะจัดการศึกษาให้แก่เด็กนักเรียนในด้านพุทธิศึกษา จริยศึกษา หัตถศึกษาและพลศึกษา เพื่อสนองนโยบายของรัฐ มีการปรับปรุงหลักสูตรวิชาต่างๆ ให้ทันสมัยและเหมาะสมกับสภาพของประเทศในปัจจุบัน เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ และเกิดการพัฒนามากที่สุด โดยเฉพาะการศึกษาทางด้านพลศึกษาได้มีการวางหลักสูตรและกำหนดจุดประสงค์ไว้อย่างชัดเจน

วัตถุประสงค์ที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ มุ่งให้ผู้เรียนมีสุขภาพดี มีสมรรถภาพทางกาย และจิตใจที่ดี เห็นคุณค่าและรักษาสุขภาพตนเองในการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ

จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่าวิชาพลศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญประการหนึ่งในกระบวนการจัดการศึกษาเพราะจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมเพื่อให้เกิดสติปัญญาที่ดี โดยมีกิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อในการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ที่กล่าวว่า “พลศึกษาเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีความเจริญงอกงามและมีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม โดยอาศัยกิจกรรมทางพลศึกษาที่ได้เลือกเฟ้นแล้วเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้”

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการพลศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญอย่างยิ่งทางการศึกษา แต่ทั้งนี้ ต้องอาศัยผู้นำที่สามารถช่วยจัดกิจกรรมต่าง ๆ และแนะนำนักเรียนให้มีส่วนร่วมอย่างมีแบบแผน ถูกต้องตามหลักวิชาการตามความต้องการและความสนใจของนักเรียนจึงจะบังเกิดผลอย่างแท้จริง (กรมพลศึกษา, 2528)

จากความสำคัญดังกล่าว หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) จึงกำหนดให้วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่ต้องมีการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียน ดังที่ ส้ารวล รัตนอาจารย์ (2520) ได้กล่าวไว้ว่า กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นความสำคัญจึงได้นำกิจกรรมการออกกำลังกายบรรจุอยู่ในหลักสูตรพลศึกษา ซึ่งจัดให้มีการเรียนการสอนให้กับนักเรียนทุกระดับชั้น โดยเฉพาะนักเรียนในวัยระดับมัธยมศึกษา จะอยู่ในช่วงที่มีการเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นับได้ว่าโรงเรียนประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาถือเป็นสถานที่สำคัญที่จะเป็นแหล่งปูพื้นฐานในการพัฒนาเด็กหรือเยาวชนให้มีคุณภาพในทุก ๆ ด้าน คือ การพัฒนาทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และด้านสังคม ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการพัฒนาทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และด้านสังคม เพื่อที่จะได้มีชีวิตอยู่ได้อย่างดีที่สุดในขณะที่เป็นนักเรียน และหลังจากออกจากโรงเรียนไปประกอบอาชีพ

ในกระบวนการทางการศึกษาได้มีการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ซึ่งต้องทำอย่างต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลาจะขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไม่ได้ โดยเฉพาะการวัดและประเมินผลนั้นเป็นส่วนที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะการวัดและประเมินผลจะช่วยให้ทราบว่าหลังจากที่ได้มีการเรียนการสอนไปแล้วนั้น ผลที่ได้รับจะบรรลุตามความมุ่งหมายหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด ผู้เรียนเกิดการพัฒนาไปในทิศทางใด และยังเป็นการประเมินในเรื่อง

ขอบข่ายของหลักสูตร วิธีการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาการของนักเรียน วิธีการสอนของครู และรวมถึงอุปกรณ์ต่าง ๆ ว่ามีข้อบกพร่องหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นต่อไป จะเห็นได้ว่าการวัดและประเมินผลมีความสำคัญในกระบวนการทางการศึกษา ดังที่ อนันต์ ศรีโสภ (2525) ได้กล่าวไว้ว่า สิ่งที่มีความจำเป็นและสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของระบบการจัดการศึกษา คือการวัดและประเมินผลความก้าวหน้าของผู้เรียน เพราะผลจากการวัดและประเมินผลความก้าวหน้าของผู้เรียนจะช่วยให้ครูและผู้ปกครองนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพของการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น และเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ สมชาย ธรรมโกศล (2523) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาให้บรรลุตามความมุ่งหมายที่วางไว้ก็ต้องอาศัยการวัดและการประเมินผลการศึกษาเป็นเครื่องกำหนด เพราะการวัดผลมีบทบาทสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก

การวัดผลจะเป็นเครื่องมือที่แสดงให้เห็นว่า หลังจากที่ได้มีการเรียนการสอนไปแล้วผลที่ได้รับนั้นบรรลุตามความมุ่งหมายหรือไม่ อีกทั้งยังเป็นการประเมินถึงเรื่องของขอบข่ายของหลักสูตร วิธีสอน ตัวครู ตัวผู้เรียนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาว่ามีข้อบกพร่องอย่างไรบ้าง เพื่อจะได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นต่อไป

การวัดและการประเมินผลเป็นของคู่กัน ดังที่ สุชาติ โสมประยูร (2526) ได้กล่าวไว้ว่า “การประเมินผลที่ถูกต้อง ต้องมาจากการวัดผลในสิ่งที่ต้องการนั้นในหลาย ๆ ด้านหรือเกือบทุกด้าน ผลที่ได้รับจึงถูกต้องและเชื่อถือได้จริง” ซึ่งการวัดและประเมินผลทางการศึกษาจำเป็นที่จะต้องกระทำอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน และผู้เรียนเกิดพัฒนาการบรรลุจุดมุ่งหมายที่หลักสูตรและรายวิชาได้กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ พิศมัย ธิณะแก้ว (2536) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน เป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นตอนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพราะสิ่งนี้จะเป็เครื่องมือในการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียน และจะเป็นตัวชี้บ่งความสำเร็จของการดำเนินการตามแนวทางของหลักสูตร การวัดและการประเมินผลจะทำให้ทราบผลการเรียนการสอนว่าบรรลุจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงไร สิ่งใดบ้างที่ควรจะได้รับปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาก็เหมือนกับวิชาในแขนงอื่น ๆ ดังที่ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2521) ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อจัดการเรียนการสอนแล้วก็ต้องมีการวัดและประเมินผล เพราะผลจากการวัดจะแสดงให้เห็นว่าหลังที่ได้มีการจัดการเรียนการสอนแล้ว ผู้เรียนได้บรรลุตามความมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่ อีกทั้งยังเป็นการประเมินถึงเรื่องขอบข่ายของหลักสูตร

วิธีสอน ตัวครู ตัวผู้เรียนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการจัดการศึกษามีข้อบกพร่องอย่างไรบ้าง เพื่อจะได้นำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นต่อไป

การวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาแตกต่างจากการวัดผลวิชาอื่น ๆ ดังที่ สมคิด ชิตประสงค์ (2517) ได้กล่าวถึงการวัดและการประเมินผลทางพลศึกษาไว้ว่า การวัดและการประเมินผลทางพลศึกษานับเป็นลักษณะที่แตกต่างไปจากวิชาอื่นๆ เนื่องจากเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมการออกกำลังกายที่ต้องอาศัยทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ ผู้สอนควรกำหนดคะแนนแต่ละด้าน รวมถึงวิธีการไว้ด้วย ตัวอย่าง เช่น การวัดและการประเมินผลทางทักษะ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้แก่ การพัฒนาทางด้านทักษะในกิจกรรมนั้นๆว่าพัฒนาขึ้นมากน้อยเพียงใด และการสอนของครูได้บรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

จะเห็นได้ว่าวิธีการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาค่อนข้างจะกว้างขวางและมีหลายรูปแบบหลายขั้นตอน ดังนั้นครูในฐานะผู้ปฏิบัติการตามหลักสูตรและมีบทบาทสำคัญในการวัดและประเมินผล โดยเฉพาะหลักสูตรใหม่ได้มุ่งให้ผู้สอนเป็นผู้วัดเอง ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาแนวคิด เหตุผล หลักการ และวิธีการ ตลอดจนแบบฟอร์มต่างๆ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจจนสามารถปฏิบัติตามได้ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2521) ซึ่งวิริยา บุญชัย (2529) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาไว้ว่าองค์ประกอบที่นำมาตัดสินคะแนนในวิชาพลศึกษาควรประกอบไปด้วย การวัดผลที่ครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน คือ

1. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เป็นการวัดผลด้านพัฒนาการเคลื่อนไหว การทำงานของกล้ามเนื้อ ทักษะในการใช้มือ ครูควรทดสอบเกี่ยวกับความสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ทักษะในกิจกรรมประเภทต่าง ๆ เช่น ทดสอบสมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทางด้านกลไกและความสามารถในการเล่น

2. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เป็นการวัดการพัฒนาทางด้านสติปัญญา การระลึกได้ (Recall) การจำได้ หรือการรู้จัก (Recognition) การวัดด้านนี้ ได้แก่ การวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกและหลักของการเคลื่อนไหว กฎ กติกา ความปลอดภัย การเสริมสร้างสมรรถภาพ ตลอดจนประวัติของกิจกรรมประเภทต่าง ๆ

3. ด้านจิตพิสัย หรือ เจตคติพิสัย (Affective Domain) เป็นการวัดผลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยความสนใจ ทศนคติ ความซาบซึ้ง ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความร่วมมือ ความสามารถในการปรับตัว การเป็นผู้นำ และผู้ตาม เป็นต้น

ซึ่งสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ที่ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาไว้ว่า องค์ประกอบที่นำมาตัดสินคะแนนในวิชาพลศึกษาตามหลักการและปรัชญาของการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้น วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้หรือได้มีพัฒนาการด้วยการกระทำ หรือการลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง และเมื่อนักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองแล้ว นักเรียนก็จะเกิดพัฒนาการหรือเกิดการเรียนรู้ในด้านต่างๆ ขึ้นมาพร้อมๆ กัน คือ

1. ความสามารถทางด้านร่างกาย (Physical Quotient) เพื่อจะได้ทราบว่าหลังจากนักเรียนได้เรียนวิชาพลศึกษาด้วยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมแล้ว นักเรียนจะมีสมรรถภาพทางด้านร่างกายหรือมีร่างกายแข็งแรงมากน้อยแค่ไหน

2. ความสามารถทางด้านความรู้ (Intellectual Quotient) เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในความรู้พื้นฐาน ที่จำเป็นและสำคัญสำหรับนักเรียนเพื่อนำไปใช้ในการเล่นกีฬาในเวลาว่างได้มากน้อยแค่ไหน เช่น ความรู้เกี่ยวกับวิธีการเล่นที่ถูกต้อง ประโยชน์ของการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา และกติกาการเล่นที่ง่ายๆ เป็นต้น

3. ความสามารถทางด้านทักษะ (Skilled Quotient) เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายที่เป็นพื้นฐานเบื้องต้นได้ถูกต้อง หรือมีทักษะในการเล่นกีฬาต่างๆ มากน้อยแค่ไหน

4. ความสามารถทางด้านคุณธรรมและจริยธรรม (Moral and Ethics Quotient) เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนได้เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬาด้วยการนำไปปฏิบัติตนในสภาพการณ์จริงได้มากน้อยแค่ไหน

5. ความสามารถทางด้านเจตคติ (Attitude Quotient) เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนมีความรักและความสนใจในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอหรือไม่

การวัดผลในด้านต่างๆ ผู้สอนควรจะต้องวัดผลให้ตรงตามสาระ มาตรฐานหรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ในแต่ละระดับชั้นหรือในแต่ละช่วงชั้นตามที่ได้สอนมาแล้วนั้นจริงๆ มิฉะนั้นแล้วการวัดนั้นก็จะเป็นการวัดในสิ่งที่เราไม่ได้ต้องการวัดจริงๆ และก็จะไม่สามารถนำผลการวัดนั้นมาประเมินผลหรือให้คะแนนให้ถูกต้องตามที่ต้องการได้ เนื่องจากพฤติกรรมที่จะต้องวัดเพื่อประเมินผลในทางพลศึกษาจะประกอบด้วยพฤติกรรมด้านต่างๆ ที่แตกต่างกันในทุกด้าน ดังนั้นในการวัดเพื่อประเมินผลในแต่ละด้านจึงจำเป็นต้องใช้วิธีการวัดที่แตกต่างกันไปด้วย

ดังจะเห็นได้ว่าการวัดและการประเมินผลที่ถูกต้อง ต้องมาจากการวัดในสิ่งที่เราต้องการนั้นในหลายๆ ด้าน หรือเกือบทุกด้านผลที่ได้รับจึงจะถูกต้องแน่นอนและเชื่อถือได้จริง (สุชาติ

โสมประยูร, 2526) กระบวนการด้านการวัดและประเมินผลจะครอบคลุมตั้งแต่การเลือกเทคนิควิธีการ เครื่องมือวัด การสร้างเครื่องมือ การนำเครื่องมือไปทดลองใช้ การตัดสินผล และการประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียน จากสาเหตุที่กระบวนการวัดและประเมินผลมีองค์ประกอบมากมายจึงมีความจำเป็นต้องใช้เทคนิควิธีการวัดผลในหลายๆ รูปแบบที่เหมาะสม เพื่อให้การประเมินผลถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ตามสภาพความเป็นจริง ในทางปฏิบัติมักจะพบปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการในด้านการวัดและประเมินผลอยู่เสมอ ดังเช่น งานวิจัยที่ผ่านมา พบว่าปัญหาด้านตัวครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวัดและการประเมินผล ค่อนข้างน้อย ครูปฏิบัติตามระเบียบการวัดและการประเมินผลในระดับปานกลาง ครูมีปัญหาเรื่องมีคู่มือไม่เพียงพอ ขาดบุคลากรที่จะให้คำแนะนำปรึกษา ครูขาดประสบการณ์ โรงเรียนขาดงบประมาณ สถานที่ไม่อำนวย นักเรียนไม่ให้ความร่วมมือ เป็นต้น

จากเหตุผลความสำคัญของการวัดและประเมินผลดังกล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการวัดและการประเมินผล เป็นกระบวนการหนึ่งที่สำคัญ เพราะทำให้ครูทราบถึงผลที่ได้รับหลังจากที่ได้มีการเรียนการสอนว่าผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่มากนักเพียงใด อีกทั้งยังประเมินได้ถึงหลักสูตร วิธีการสอน ตัวครู และอุปกรณ์ต่างๆ ว่ามีข้อบกพร่องอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขต่อไป จากการศึกษาพบว่า การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาในการวัดและประเมินผลในประเทศไทย โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาพบว่ามีปัญหา มาก ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาของการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาโดยจะทำการศึกษาเกี่ยวกับสภาพและปัญหาในการวัดและการประเมินผลของครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในสภาพการณ์ปัจจุบัน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ฉบับ พ.ศ.2544 เพื่อจะได้ทราบว่าอะไรเป็นอุปสรรคต่อการวัดและการประเมินผลวิชาพลศึกษาในปัจจุบัน ผลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงวิธีการวัดและประเมินผล การเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

คำถามวิจัย

1. สภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลเป็นอย่างไร
2. ความคิดเห็นของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษามีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูพลศึกษา เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ระหว่างความคิดเห็นของครูพลศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร กับเขตปริมณฑล

สมมติฐานในการวิจัย

สภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล มีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาสภาพและปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ซึ่งประกอบด้วยโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร ปทุมธานี นนทบุรี นครปฐม สมุทรสาคร และสมุทรปราการ
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
 - 2.1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล
 - 2.2. ตัวแปรตาม ได้แก่ สภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

3. ในการวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาสภาพและปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยมุ่งศึกษาสภาพและปัญหาในหัวข้อต่างๆ ดังต่อไปนี้

- 1) สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา
- 2) ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

4. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษา ในด้านต่อไปนี้ ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านคุณธรรม จริยธรรมและด้านเจตคติ

ข้อตกลงเบื้องต้น

ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม “สภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล” เป็นข้อมูลที่ผู้ตอบตอบด้วยความจริงใจ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การวัดผล หมายถึง การใช้วิธีการและเครื่องมือต่าง ๆ วัดความรู้ความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ได้ข้อมูลว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถมากน้อยเพียงใด

การประเมินผล หมายถึง การนำผลที่ได้จากการวัดผลมาประเมินหรือตัดสินว่าผู้เรียนมีความสามารถ ควรสอบได้หรือสอบตก หรือมีการพัฒนาก้าวหน้าเป็นอย่างไร

แบบทดสอบ หมายถึง เครื่องมือหรือกระบวนการสำหรับวัดความสามารถทางสติปัญญา เจตคติ และความสามารถทางกายของบุคคลที่แสดงออกมา

รายวิชาพลศึกษา หมายถึง รายวิชาพลศึกษาภาคบังคับ และวิชาเลือกตามโครงสร้างของหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ครูพลศึกษา หมายถึง ผู้ที่ยึดถือหลักการและปรัชญาของการพลศึกษาและการกีฬา และใช้กิจกรรมพลศึกษาและการกีฬาเป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้และมีพัฒนาการในทุกๆ ด้านตามหลักการและปรัชญาพลศึกษาและการกีฬา คือ ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ ซึ่งในที่นี้คือ ครูผู้สอนวิชา

พลศึกษาที่อยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล

โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล หมายถึง โรงเรียนที่มีการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วยโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร ปทุมธานี นนทบุรี นครปฐม สมุทรสาคร และสมุทรปราการ

การวัดและการประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา หมายถึง การหาปริมาณของ พัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนตามหลักการและกระบวนการของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามสาระ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ได้ตั้งไว้ แล้วนำผลของพัฒนาการ มาประเมินด้วยการพิจารณาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน

การวัดความรู้ทางพลศึกษา หมายถึง การทดสอบการพัฒนาด้านสติปัญญา การระลึกได้ (Recall) การจำได้ การรู้จัก (Recognition) เช่น ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกการเคลื่อนไหว และหลักของการออกกำลังกาย กฎ กติกา มารยาท ความปลอดภัย และการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย ตลอดจนการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วยกิจกรรมประเภทต่าง ๆ

การวัดทักษะกีฬา หมายถึง การทดสอบทักษะต่าง ๆ ทางกีฬาที่กำหนดไว้เป็นหลักสูตรของโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นทักษะเบื้องต้นของกีฬาแต่ละประเภท ทักษะเฉพาะบุคคลตลอดจนทักษะในการเล่นทีม รวมถึงความชำนาญในกิจกรรมประเภทต่าง ๆ

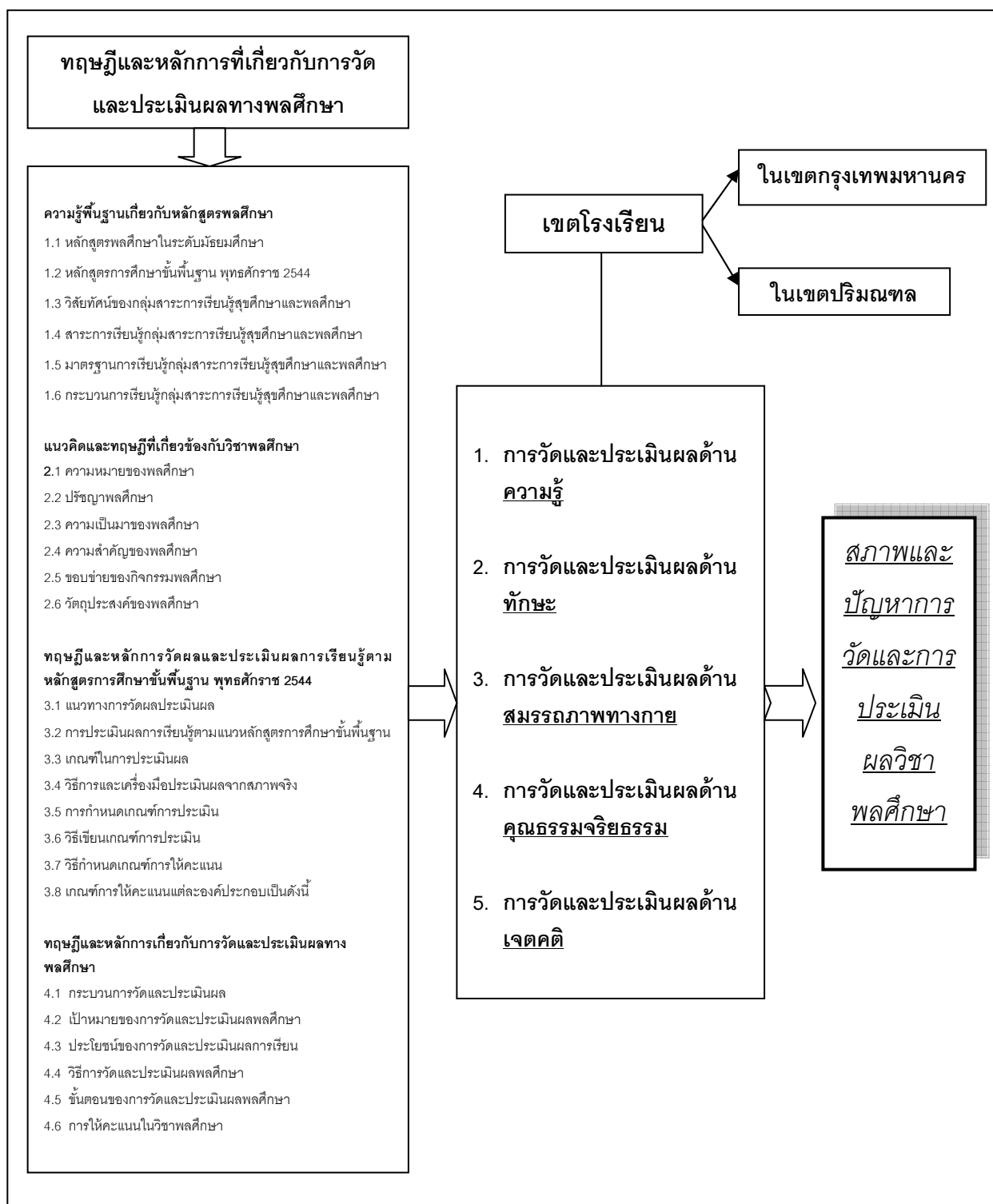
การวัดสมรรถภาพทางกาย หมายถึง การทดสอบความสามารถของร่างกายในการเคลื่อนไหวหรือ การปฏิบัติกิจกรรมการงานต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นระยะเวลายาวนาน ได้ผลงานมาก และเหนื่อยช้า รวมทั้งมีกำลังสำรองเหลือไว้ใช้ในยามฉุกเฉิน หรือทำกิจกรรมได้ตามความสามารถของตนเองได้ โดยมีองค์ประกอบได้แก่ 1)ความทนทานของระบบไหลเวียนและระบบหายใจ 2)ความทนทานของกล้ามเนื้อ 3)ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ 4)พลังของกล้ามเนื้อ 5)ความเร็ว 6)ความคล่องแคล่วว่องไว 7)ความอ่อนตัวและ 8)การทรงตัว

การวัดเจตคติทางพลศึกษา หมายถึง การทดสอบพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออกถึงการมีความรัก ความผูกพัน การเห็นความสำคัญ การเห็นคุณค่าและการเห็นประโยชน์ของวิชาพลศึกษา สามารถนำความรู้และประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้รับจากการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษาไปใช้ใน ชีวิตประจำวันทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

การวัดคุณธรรม และจริยธรรมทางพลศึกษา หมายถึง การทดสอบพฤติกรรมต่างๆ ที่แสดงออกมาของนักเรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษา ว่าเป็นบุคคลที่มีศีลธรรม มีความซื่อสัตย์ มีความยุติธรรม มีความกตัญญูกตเวที มีความรับผิดชอบ มีเมตตากรุณา มีความสามัคคี มีความสุภาพเรียบร้อย มีระเบียบวินัย และมีน้ำใจนักกีฬา เป็นอย่างไร ด้วยการนำไปปฏิบัติในสภาพการณ์จริง

สภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา หมายถึง สภาพและปัญหาด้านต่างๆ ของการหาปริมาณของพัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนตามหลักการและกระบวนการของการสอนวิชาพลศึกษาตามสาระ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ได้ตั้งไว้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงสภาพและปัญหาในปัจจุบันเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาตามความคิดเห็นของครูพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นประโยชน์ต่อโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา หรือระดับที่เทียบเท่า ที่สามารถใช้ผลการวิจัยนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการประกอบการพิจารณา ปรับปรุง แก้ไข กระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. ช่วยให้ผู้บริหารการศึกษา นักวิชาการ และผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา สามารถใช้ผลการวิจัยนี้ เป็นแนวทางในการจัด และปรับปรุงการเรียนการสอน ตลอดจนปรับปรุงหลักสูตร เพื่อให้ระบบการศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยทางด้านที่เกี่ยวข้องต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาของครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้รวบรวมเป็นหัวข้อดังนี้

ตอนที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษา

- 1.1 หลักสูตรพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษา
- 1.2 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
- 1.3 วิสัยทัศน์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
- 1.4 สาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
- 1.5 มาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
- 1.6 กระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

ตอนที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา

- 2.1 ความหมายของพลศึกษา
- 2.2 ปรัชญาพลศึกษา
- 2.3 ความเป็นมาของพลศึกษา
- 2.3 ความสำคัญของพลศึกษา
- 2.4 ขอบข่ายของกิจกรรมพลศึกษา
- 2.5 วัตถุประสงค์ของพลศึกษา

ตอนที่ 3 ทฤษฎีและหลักการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

- 3.1 แนวทางการวัดผลประเมินผล
- 3.2 ขั้นตอนการประเมินผลการเรียนรู้ตามแนวหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- 3.3 เกณฑ์ในการประเมินผล
- 3.4 วิธีการและเครื่องมือประเมินผลจากสภาพจริง
- 3.5 การออกแบบเครื่องมือวัดผลและประเมินผลตามมาตรฐานการเรียนรู้ของ
แผนการสอน
- 3.6 การกำหนดเกณฑ์การประเมิน
- 3.7 วิธีเขียนเกณฑ์การประเมิน
- 3.8 วิธีกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน
- 3.9 เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบ

ตอนที่ 4 ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

- 4.1 กระบวนการวัดและประเมินผล
- 4.2 เป้าหมายของการวัดและประเมินผลพลศึกษา
- 4.3 ประโยชน์ของการวัดและประเมินผลการเรียน
- 4.4 วิธีการวัดและประเมินผลพลศึกษา
- 4.5 ขั้นตอนของการวัดและประเมินผลพลศึกษา
- 4.6 การให้คะแนนในวิชาพลศึกษา

ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 5.1. งานวิจัยในประเทศ
- 5.2. งานวิจัยในต่างประเทศ

ตอนที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษา

1.1 หลักสูตรพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2541) ได้กล่าวถึงลักษณะหลักสูตรพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไว้ว่า ลักษณะหลักสูตรพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ค่อนข้างพิจารณาถึงความต้องการและความสนใจของนักเรียนเป็นสำคัญ แต่ก็มีผลซึ่งในเนื้อหาการเรียนมากกว่าระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับนี้ นับตั้งแต่ชั้น ม. 1- ม. 3 หรือชั้น 7 – 9 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นวัยที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น อายุประมาณ 12-15 ปีมีความอยากรู้ อยากรูเห็น มีอุดมคติ ความเชื่อ พลัง และชอบผจญภัย เหมาะแก่การปลูกฝังคุณสมบัติของ การเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต ด้วยการจัดหลักสูตรพลศึกษาให้มีกิจกรรมเกี่ยวกับเรื่องของสุขภาพ ทักษะกลไก สังคม และวัฒนธรรมโดยคำนึงถึงพัฒนาการของนักเรียนเป็นสำคัญนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งชายและหญิงมีความสามารถเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาที่ยากขึ้น มีความมานะพยายาม กระตือรือร้น และสนใจมีสมาธิกับทักษะต่างๆ อย่างแท้จริงรวมทั้งกิจกรรมการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายประจำวัน และการเต้นรำ นักเรียนจะปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยความพยายาม ความสนุกและมีคุณภาพ นอกจากครูจะจัดหลักสูตรการเรียนการสอนให้ไปทำตามพัฒนาการของนักเรียนแล้ว ควรคำนึงถึงสังคม และความต้องการของนักเรียน สรุปคือ สนองตอบต่อด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมพลศึกษาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นในไทย ในหลักสูตรปี พ.ศ. 2521 ฉบับปรับปรุงใหม่ พ.ศ. 2533 ในหลักสูตรฉบับ พ.ศ. 2521 ซึ่งเป็นหลักสูตรแบบหมวดวิชากว้างนั้นวิชาพลศึกษาจัดอยู่ในกลุ่มวิชาพัฒนาศิลปะ ในกลุ่มนี้ประกอบด้วยวิชาพลานามัย พลศึกษาและสุขศึกษา ศิลปะศึกษา และกิจกรรมต่างๆ ใน 1 คาบการเรียนมีเวลา 50 นาที ต่อ 0.5 หน่วยการเรียน

สำหรับจุดมุ่งหมายเฉพาะของวิชาพลศึกษาในหลักสูตร พ.ศ. 2521 ประกอบด้วย

1. ให้มีทักษะในการกีฬาและกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ และสามารถนำทักษะเหล่านั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
2. ให้รู้และเข้าใจระเบียบข้อบังคับและกฎกติกาการเล่นเพื่อเป็นผู้เล่นและผู้ดูที่ดี
3. ให้มีคุณลักษณะประจำตัว เช่น การเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความยุติธรรมความรับผิดชอบ ความรักหมั่นคณะ ความสามัคคี ฯลฯ
4. ให้เห็นคุณค่าและมีนิสัยในการออกกำลังกายเป็นประจำด้วยความปลอดภัยทั้งตนเองและผู้อื่น

5. เพื่อเพิ่มพูนสมรรถภาพทางกายและสมรรถภาพทางจิต
6. ให้สามารถใช้วิจารณ์ญาณในการเลือกและดัดแปลงกิจกรรมพลศึกษา เพื่อออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสภาพและความสามารถของตน เพื่อเสริมสร้างและดำรงไว้ซึ่งประสิทธิภาพและบุคลิกภาพ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้สร้างมาตรฐานการเรียนรู้ของวิชาพลศึกษา และได้จัดเป็นหลักสูตรการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในปัจจุบันโดยรวมเป็นสาระการเรียนรู้ ประกอบด้วย การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล โดยมีมาตรฐานการเรียนรู้รวมกัน คือ

1. แสดงการควบคุมตนเองเมื่อปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวในลักษณะการผสมผสานทั้งแบบอยู่กับที่ แบบเคลื่อนที่ และแบบบังคับสิ่งของในการเข้าร่วมทั้งกิจกรรมทางกายและกีฬา
2. เปรียบเทียบประสิทธิภาพของการเคลื่อนไหวต่างๆ ในการเล่นกีฬาและการทำงาน
3. แสดงการเคลื่อนไหวที่ใช้ทักษะทางกลไกเป็นพื้นฐานและนำไปสู่การเคลื่อนไหวที่มีรูปแบบเฉพาะในกิจกรรมทางกาย เกม กีฬาไทยและกีฬาสากล

1.2 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กระทรวงศึกษา, 2544) เป็นหลักสูตรแกนกลางมีโครงสร้างหลักสูตรยืดหยุ่น กำหนดจุดหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในภาพรวม 12 ปี สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้แต่ละกลุ่ม มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นช่วงชั้นละ 3 ปี จัดเฉพาะส่วนที่จำเป็นสำหรับหารพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาจัดทำสาระในรายละเอียดเป็นรายปีหรือรายภาคให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชน สังคม และประเทศชาติ รวมถึงจัดให้สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนแต่ละกลุ่มเป้าหมาย

การจัดการศึกษามุ่งเน้นความสำคัญทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อพัฒนาคนให้มีความสมดุล โดยยึดหลักผู้เรียนสำคัญที่สุด สถานศึกษาจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการเผชิญสถานการณ์ และประยุกต์ความรู้มาใช้ป้องกันและแก้ไขปัญหา จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านเกิดการปลูกฝังอย่างต่อเนื่อง มีการประสานสัมพันธ์และร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครองและบุคคลในชุมชน

พัฒนาแหล่งเรียนรู้ทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาให้ครอบคลุมหลักสูตรและกว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อการพัฒนาไปสู่ความเป็นสากล

1.2.1 หลักการ

เพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นไปตามแนวนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ กำหนดหลักการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ดังนี้

1. เป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่ความเป็นสากล
2. เป็นการศึกษาเพื่อปวงชน ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ
4. เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรที่จัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบ ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

1.2.2 จุดหมาย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดีมีปัญญา มีความสุข อยู่บนพื้นฐานของความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดจุดหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ต่อไปนี้

1. เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาอื่นที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์
2. มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียนและรักการค้นคว้า
3. มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีคิดวิธีการทำงานได้เหมาะสมกับสถานการณ์
4. มีทักษะและกระบวนการ โดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทักษะการคิด การสร้างปัญหา และทักษะในการดำเนินชีวิต

5. มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิตมากกว่าผู้บริโภค
6. เข้าใจในประวัติศาสตร์ของชาติไทย ภูมิใจในความเป็นไทย เป็นพลเมืองดียึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
7. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสิ่งแวดล้อม
8. รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม

1.2.3 โครงสร้าง

เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามหลักการ จุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ให้สถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องมีแนวปฏิบัติในการจัดหลักสูตรสถานศึกษาจึงกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. ระดับช่วงชั้น กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียน ดังนี้
 - ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3
 - ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6
 - ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3
 - ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6
2. สาระการเรียนรู้ กำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะ หรือกระบวนการการเรียนรู้ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรมจริยธรรมของผู้เรียน เป็น 8 กลุ่ม ดังนี้
 - 2.1 ภาษาไทย
 - 2.2 คณิตศาสตร์
 - 2.3 วิทยาศาสตร์
 - 2.4 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
 - 2.5 สุขศึกษาและพลศึกษา
 - 2.6 ศิลปะ
 - 2.7 การงานอาชีพและเทคโนโลยี
 - 2.8 ภาษาต่างประเทศ
3. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเอง ตามศักยภาพ มุ่งเน้นเพิ่มเติมจากกิจกรรมที่ได้จัดให้เรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้การเข้าร่วม

และปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขกับกิจกรรมที่เลือกด้วยตนเองตามความถนัดและความสนใจอย่างแท้จริง กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 กิจกรรมแนะแนว เป็นกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตนเสริมสร้างทักษะชีวิต คุณิทางอารมณ์ การเรียนรู้เชิงพหุปัญญาและการสร้างสัมพันธภาพที่ดี

3.2 กิจกรรมนักเรียน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเองอย่างครบวงจร ตั้งแต่ศึกษา วิเคราะห์ วางแผน ปฏิบัติตามแผน ประเมิน และปรับปรุงการทำงาน โดยเน้นการทำงานเป็นกลุ่ม เช่น ลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาดและผู้นำเพื่อประโยชน์ เป็นต้น

4. มาตรฐานการเรียนรู้ เป็นข้อกำหนดคุณภาพผู้เรียนด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมของแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้จุดหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ซึ่งกำหนดเป็น 2 ลักษณะ คือ

4.1 มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อผู้เรียนเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

4.2 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนจบในแต่ละช่วงชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6

5. เวลาเรียน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนไว้ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800-1,000 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 4-5 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800-1,000 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 4-5 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 1,000-1,200 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 5-6 ชั่วโมง

1.2 วิสัยทัศน์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมาย เพื่อการดำรงสุขภาพการ สร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน สุขศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรมค่านิยม และการปฏิบัติ เกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกันพลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนารวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์สติปัญญา และสังคม ด้วยการเข้าร่วมในกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬา และ กิจกรรมเหล่านั้นได้รับการคัดสรรมาเป็นอย่างดีแล้วสุขศึกษาและพลศึกษาจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิด ความสามารถในการพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพจนมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี โดยให้มีทั้งความรู้ความ เข้าใจ ทักษะหรือกระบวนการคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมตามแนวการจัดการศึกษาใน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และตามจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้น พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ผลรวมสุดท้ายคือผู้เรียนเกิดการพัฒนาที่เป็นองค์รวมของความเป็น มนุษย์ที่สมบูรณ์ (Holistic) (สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา, 2544) ในการเรียนรู้สุขศึกษา ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นและจูงใจให้กำหนดเป้าหมายที่เป็นจริงและมีคุณค่าในการพัฒนา รูปแบบของวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี พัฒนาทักษะการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม รู้จักการสร้าง ความสัมพันธ์ และสัมพันธ์ภาพที่ดีกับคนอื่นทั้งในโรงเรียน ที่บ้านและในชุมชนทั้งชุมชนที่ตนเองอยู่ อาศัยและชุมชนอื่นๆ ที่แตกต่างกันออกไป ได้เรียนรู้วิถีชีวิตที่แตกต่างกันและยอมรับในความ แตกต่างนั้น เกิดการพัฒนาความสามารถในการเผชิญกับปัญหาท้าทายความเครียดความกดดัน ความขัดแย้ง และการสร้างเสริมสุขภาพในการเรียนรู้พลศึกษา ผู้เรียนจะได้รับโอกาสให้เข้าร่วมใน กิจกรรมทางกาย และกีฬาทั้งประเภทบุคคล และประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งของไทย และ สากล กิจกรรมทางกายและกีฬาต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลตามศักยภาพด้านความ เจริญเติบโต และพัฒนาการทางกาย ได้ปรับปรุงสุขภาพและสมรรถภาพทางกาย เกิดการพัฒนา ทักษะกลไกอย่างเต็มที่ที่ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการฝึกฝนตนเองตาม กฎ กติกา ระเบียบ และ หลักการทางวิทยาศาสตร์ได้แข่งขัน และได้ทำงานร่วมกันเป็นทีม ได้รับประสบการณ์จากการลง มือปฏิบัติ ด้วยตนเองโดยตรงตามความถนัด และความสนใจ ได้ค้นหาความพึงพอใจจากการเข้า ร่วมกิจกรรมทางกีฬากิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายและรักการออก กกำลังกายการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสุขศึกษา และพลศึกษาในสถานศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เกิด การพัฒนาครบถ้วนจากสาระต่างๆ คือ การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ ชีวิตและ ครอบครัว การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล

การสร้างเสริมสุขภาพสมรรถภาพ การป้องกันโรค และความปลอดภัยในชีวิต รวมทั้ง สามารถจัดให้สอดคล้องเชื่อมโยงบูรณาการกับสาระการเรียนรู้อื่นๆ อีก 7 กลุ่ม และยังนำไป

จัดเป็นกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเพื่อการเติมเต็มให้แก่ผู้เรียนได้อีกด้วย ดังนั้นการจัดการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา จึงควรจัดให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ ความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนควรให้สอดคล้องกับลักษณะของวัฒนธรรมท้องถิ่น วัฒนธรรมไทย และวัฒนธรรมสากล โดยให้การสนับสนุนช่วยเหลือจากบ้าน ชุมชน และท้องถิ่นไปพร้อมกัน

คุณภาพของผู้เรียน

เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาแล้ว ผู้เรียนจะมีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเจตคติ และค่านิยมที่ดีในเรื่องธรรมชาติการเจริญเติบโต และพัฒนาการของมนุษย์ ชีวิต และครอบครัว การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬาไทย และกีฬาสากล การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ การป้องกันโรค และความปลอดภัยในชีวิตมีทักษะปฏิบัติด้านสุขภาพและสมรรถภาพจนเป็นกิจนิสัยเมื่อจบการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในแต่ละช่วงชั้น ผู้เรียนจะมีคุณภาพ ดังนี้

จบช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3)

1. เข้าใจและเห็นความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการที่มีต่อสุขภาพและชีวิตในช่วงวัยต่างๆ
2. เข้าใจ ยอมรับ และสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจอารมณ์ ความรู้สึกทางเพศ ความเสมอภาคทางเพศ สร้างและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น และตัดสินใจแก้ปัญหาชีวิตด้วยวิธีการที่เหมาะสม
3. เลือกรับประทานอาหารที่เหมาะสม ได้สัดส่วน ส่งผลดีต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการในช่วงวัยรุ่น
4. มีทักษะในการประเมินอิทธิพลของเพศ เพื่อน ครอบครัว ชุมชน และวัฒนธรรมที่มีต่อเจตคติค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพและชีวิต สามารถจัดการได้อย่างเหมาะสม
5. ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อุบัติเหตุ การเฝ้าไข้ สารเสพติด และความรุนแรง รู้จักสร้างเสริมความปลอดภัยให้แก่ตนเอง ครอบครัวและชุมชน

6. เข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กิจกรรมกีฬา กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย เพื่อสุขภาพและสมรรถภาพทางกลไกได้อย่างปลอดภัย สนุกสนานและปฏิบัติเป็นประจำสม่ำเสมอตามความถนัดและความสนใจ

7. แสดงความตระหนักในความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมสุขภาพ การป้องกันโรค การดำรงสุขภาพ การจัดการกับอารมณ์และความเครียด การออกกำลังกาย และการเล่นกีฬากับการมีวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

8. สำนึกในคุณค่า ศักยภาพ และความเป็นตัวเองของตัวเอง

9. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกา หน้าที่ความรับผิดชอบ เคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่นให้มีความร่วมมือในการแข่งขันกีฬา และการทำงานเป็นทีมด้วยความมุ่งมั่น และมีน้ำใจนักกีฬาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ด้วยความชื่นชมและสนุกสนาน

1.3 สารการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

สาระที่เป็นองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ประกอบด้วย

สาระที่ 1 : การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 : ชีวิตและครอบครัว

สาระที่ 3 : การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬา

สากล

สาระที่ 4 : การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค

สาระที่ 5 : ความปลอดภัยในชีวิต

1.4 มาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาระดับพื้นฐาน

สาระที่ 1 : การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 : เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 : ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 : เข้าใจและเห็นคุณค่าของชีวิต ครอบครัว เพศศึกษาและมี

ทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 : การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 : เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกายการเล่นเกม และกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 : ระวังการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬาปฏิบัติเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิกฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 : การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 : เห็นคุณค่า และมีทักษะในการเสริมสร้างสุขภาพการดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการเสริมสร้างสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 : ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 : ป้องกันและหลีกเลี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพอุบัติเหตุ การใช้ยาสารเสพติด และความรุนแรง

1.5 กระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมายเพื่อการดำรงและการเสริมสร้างสุขภาพและพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ พัฒนาความมั่นใจในตนเอง และความสามารถของตนเอง เกิดวิธีการเรียนรู้ด้วยพลัง มีความสามารถในการนำความรู้ และทักษะไปประยุกต์ช่วยผู้เรียนให้เกิดความตระหนักและรับผิดชอบต่อสุขภาพ และสมรรถภาพทางกายของตนเองตลอดจนการมีส่วนร่วมในการสร้างความมั่นใจในชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี และความปลอดภัยของผู้อื่นบนพื้นฐานของความเป็นไทย

ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสุขศึกษาและพลศึกษา จึงต้องจัดเป็นกระบวนการที่หลากหลายต่อเนื่องเหมาะสมกับระดับความสามารถความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเน้นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการตัดสินใจ ตั้งแต่การวางแผน การฝึกปฏิบัติการตรวจสอบ และการประเมินผลให้ครอบคลุมกิจกรรมสุขภาพทั้งด้านป้องกัน ส่งเสริมและดำรงสุขภาพ โดยการใช้วิธีการเรียนอย่างมีชีวิตชีวา ให้ผู้เรียนฝึกความรับผิดชอบต่อ ฝึกทักษะการจัดการทักษะ การสื่อสาร ทักษะการเผชิญสถานการณ์ การเรียนรู้จากปัญหา และประยุกต์ความรู้มาใช้ป้องกัน และแก้ไขปัญหาในชีวิตจริงหมั่นฝึกฝนและเอาใจใส่ดูแลสุขภาพตนเอง และความแข็งแรงของร่างกาย เข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษาและกีฬาทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการฝึกฝนตนเองตาม กฎ กติกา ระเบียบ และหลักการวิทยาศาสตร์ ได้แข่งขันและทำงานร่วมกันเป็นทีม

ตอนที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา

2.1 ความหมายของพลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้ให้ความหมายของ การพลศึกษา ว่าหมายถึง “กระบวนการ การศึกษาที่ใช้กิจกรรมการกีฬา หรือกิจกรรมการออกกำลังกายที่ได้มีการเลือกเฟ้นแล้ว เป็นสื่อในการเรียนรู้เพื่อให้ได้มาซึ่งผลในการที่จะช่วยให้บุคคลมีพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม” หรือเพื่อให้เฉพาะเจาะจงลงไปอีก ก็สามารถกล่าวได้ว่า “เพื่อให้มีพัฒนาการทั้งในด้าน สมรรถภาพของร่างกาย ด้านความรู้ ด้านทักษะการกีฬา ด้านคุณธรรม และด้านทัศนคติที่ดีต่อการ พลศึกษา และการออกกำลังกายพร้อมๆกัน จากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการกีฬา”

พลศึกษา (Physical Education) เป็นศาสตร์แขนงหนึ่ง ที่อยู่บนรากฐานทางวิทยาศาสตร์ และมีความเกี่ยวข้องกับศาสตร์แขนงอื่นๆ อีกหลายแขนง ซึ่งพลศึกษาในสมัยโบราณยังไม่มี รูปแบบที่ชัดเจน แต่จะแฝงอยู่ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ปัจจุบันมนุษย์ต้องดิ้นรนเพื่อการอยู่รอด เช่น การหาอาหาร การต่อสู้สัตว์ร้าย และภัยธรรมชาติตลอดจนสิ่งแวดล้อมต่างๆ โดยไม่รู้สึกรู้สียง ดังนั้น มนุษย์จึงต้องเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้ร่างกายเจริญเติบโต และความเจริญเติบโตนี้เองเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดความเปลี่ยนแปลงของชีวิต และสังคม จนมีคำกล่าวที่ว่า “ผู้ให้กำเนิดชีวิต คือ การเคลื่อนไหว

2.2. ปรัชญาพลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ปรัชญาการพลศึกษา หมายถึง “ค่านิยม หลักการ วิธีการและ ทฤษฎีต่างๆ ทางการศึกษาที่ได้ผ่านการวิเคราะห์ การทดลอง การพิสูจน์และการกลั่นกรอง พิจารณาด้วยผลอย่างละเอียดลออถี่ถ้วนเป็นอย่างดีและถูกต้อง ได้เป็นที่ยอมรับของวิชาชีพ พลศึกษาแล้วว่า สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดและดำเนินการ ตลอดจนการจัดการเรียน การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนได้ผลดี และมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น ปรัชญาการพลศึกษาจึงถือว่าเป็นปรัชญาประยุกต์สาขาหนึ่ง เพราะว่าเป็นปรัชญา ที่เริ่มมาจากความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องที่เกี่ยวกับการพลศึกษาตลอดจนความพยายามที่จะนำ แนวคิดทางปรัชญามาวิเคราะห์ความรู้ต่างๆทางพลศึกษาให้มีความหมายและมีความเข้าใจใน คุณค่าของการพลศึกษาให้มีความหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.3 ความเป็นมาของพลศึกษา

วอร์คัตตี เพียร์ชอป (2548) การพลศึกษาเป็นสาขาวิชาที่เป็นมรดกของโลกที่ได้มีการสืบทอดกันมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานมาแล้ว ดังนั้น ปรัชญาการพลศึกษาจึงคงเป็นศาสตร์ที่ได้มีการเริ่มต้นมานานแล้วเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ก็เพราะว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ได้มาซึ่งปรัชญาพลศึกษาขึ้นมา นั้น ก็คงจะเนื่องมาจากความชาญฉลาดของมนุษย์ ที่ทำให้มนุษย์มีความอยากรู้อยากเห็นตลอดเวลานั่นเอง ซึ่งความอยากรู้อยากเห็นเหล่านี้ในระยะแรกๆ ก็จะเป็นความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่เป็นธรรมชาติที่อยู่รอบๆตัว ที่ง่าย ๆ ทั่วๆไป และคำตอบที่ได้มาในระยะแรกๆ นั้นก็คงจะเป็นคำตอบที่ง่าย ๆ จากประสบการณ์ต่างๆ รอบๆตัวที่เกิดขึ้นประจำวัน ในแต่ละวันโดยไม่มีการกลั่นกรองหรือมีเหตุมีผลอะไรมากนัก แต่ในภายหลังต่อมาเมื่อความอยากรู้อยากเห็นเหล่านี้มีการสืบทอดติดต่อกันมาเป็นเวลานานหลายร้อยหลายพันปีเข้า ความอยากรู้อยากเห็นต่างๆเหล่านี้ก็เริ่มขยายวงกว้างมากขึ้น คือนอกจากจะเป็นความอยากรู้อยากเห็นในธรรมชาติรอบๆตัวที่ง่าย ๆ ทั่วๆไป ก็เป็นความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องต่างๆที่ยากและมีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้รวมทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเองด้วย เช่น การมีชีวิตอยู่ที่ดีขึ้น การเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และการมีความปลอดภัยในชีวิตการเป็นอยู่มากขึ้น เป็นต้น ทำให้ต้องใช้ความพยายามที่จะหาคำตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ยากและสลับซับซ้อนต่างๆ เหล่านี้เป็นไปอย่างกว้างขวาง และมีเหตุมีผลมากยิ่งขึ้น คือ แทนที่จะเป็นคำตอบที่ง่าย ๆ ที่ได้จากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากชีวิตการเป็นอยู่ประจำวันทั่วไป เพียงอย่างเดียว ก็ได้ใช้ความชาญฉลาดและความอยากรู้อยากเห็นเหล่านี้มาเป็นเครื่องประกอบในการวิเคราะห์การพิจารณาทดสอบถึงสาเหตุ ความเป็นมาตลอดจนเหตุและผลที่จะเกิดขึ้นเพื่อจะได้คำตอบในสิ่งต่างๆ ที่มีความยุ่งยากมากขึ้น ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นตามลำดับ ดังนั้น เมื่อกระบวนการของความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ได้สืบทอดติดต่อกันมาเรื่อยๆ จากสิ่งที่ยากๆ รอบๆตัวทั่วๆไป ไปสู่สิ่งที่ยากๆ มีความสลับซับซ้อนกันมากขึ้น และให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นตามลำดับ โดยไม่มีที่สิ้นสุดเป็นเวลานาน หลายร้อยหลายพันปีต่อมาอีกเรื่อยๆเช่นนี้ คำตอบที่ได้จากกระบวนการของความอยากรู้อยากเห็นเหล่านั้นก็เริ่มมีพัฒนาการและเริ่มจะมีเหตุมีผลหลัก มีเกณฑ์ที่สามารถนำมาใช้ได้และถูกต้องเป็นที่ยอมรับได้มากขึ้นและมากขึ้นตามลำดับ จนท้ายที่สุด ความรู้หรือศาสตร์ที่ได้ผ่านการกลั่นกรองและนำมารวบรวมสะสมสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านานหลายร้อยหลายพันปีเหล่านี้ ก็ได้หลายเป็นหลักการและทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตความเป็นอยู่ประจำวันในด้านต่างๆได้ โดยเฉพาะในทางพลศึกษา ทำให้สามารถทราบได้ว่าการออกกำลังกายนั้น เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพดี ตัวอย่างเช่น คนจีนสมัยโบราณ ได้พยายามส่งเสริมให้ประชาชนพลเมืองได้มีการออกกำลังกายเป็นประจำเพื่อช่วยรักษาสุขภาพของร่างกายให้ดีขึ้นเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งด้วย และ

ชาวกรีกโบราณก็ให้เห็นความสำคัญของการออกกำลังกาย โดยได้มีการจัดการศึกษาให้เยาวชนชาวกรีกโบราณทุกคนได้มีการศึกษาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการพลศึกษา (Gymnastics) ดนตรี (Music) และไวยากรณ์ (Grammar) ควบคู่พร้อมๆกันไปด้วย และความรู้เหล่านี้ต่อมาก็ได้มีการกลั่นกรองมากขึ้น และดีขึ้นตามลำดับจนกลายเป็นหลักการและทฤษฎีทางพลศึกษา เป็นที่ยอมรับในวงการวิชาชีพทางพลศึกษา และได้นำมาจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนได้เป็นผลดีดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

การได้มาซึ่งปรัชญาการพลศึกษา นอกจากจะเป็นการได้มาด้วยวิธีการดังกล่าวนี้แล้ว ยังจะสามารถได้มาด้วยการนำความรู้หรือปรัชญาที่มีอยู่เดิมแล้วนั้นมาวิเคราะห์ ตีความ โดยใช้ความรู้และประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้มาใหม่ มาช่วยทำให้มีความรู้และประสบการณ์ที่เคยมีอยู่เดิมนั้น ได้มีความหมายในแนวใหม่ให้กว้างขวางและชัดเจนมากยิ่งขึ้นอีก ตัวอย่างเช่น จากความเชื่อที่มีอยู่เดิมว่า การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนนั้นเป็นการสอนเพื่อให้นักเรียนได้ออกกำลังกาย เพื่อจะได้เป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงเป็นสิ่งสำคัญเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่มาบัดนี้ จากความรู้และประสบการณ์ใหม่พบว่า ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้น นอกจากจะเป็นการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนมีร่างกายที่แข็งแรงแล้ว ยังจะมีวิธีการสอนและจัดกิจกรรมที่สามารถทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในด้านอื่นๆ เพื่อให้นักเรียนมีความเป็นคนที่สมบูรณ์ควบคู่กันไปด้วยได้

ดังนั้น ปรัชญาในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามแบบใหม่ตามที่ได้ขยายความใหม่ ความหมายกว้างขวางเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมนี้อาจจะเป็นการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาที่มุ่งเพื่อให้นักเรียนมีความเป็นคนที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น คือเป็นการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทุกด้าน ได้แก่ 1.ด้านสมรรถภาพทางกายเพื่อให้นักเรียนได้มีสุขภาพที่สมบูรณ์ดี 2.ด้านทักษะเบื้องต้นของการเคลื่อนไหวและทักษะการกีฬาเพื่อให้นักเรียนสามารถเล่นกีฬาในเวลาว่างได้ตามอัธยาศัยของตนเอง 3.ด้านความรู้ความเข้าใจในวิธีการเคลื่อนไหวและทักษะการกีฬาต่างๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถออกกำลังกายและเล่นกีฬาได้ด้วยความปลอดภัย 4.ด้านคุณธรรม เพื่อให้นักเรียนเป็นผู้มีระเบียบวินัย และมีน้ำใจนักกีฬา และ 5.ด้านเจตคติที่ดีต่อการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา เพื่อให้นักเรียนได้นำความรู้และประสบการณ์ต่างๆไปใช้เล่นกีฬาและออกกำลังกายเป็นประจำทุกวันได้

จากหลักการและทฤษฎีทางการพลศึกษาที่ได้ผ่านการวิเคราะห์ การพิจารณา การตีความ และการขยายความมาใหม่นี้ จึงทำให้วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีบทบาทสำคัญในหลักสูตรการศึกษาในโรงเรียนมากยิ่งขึ้นอีก ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ โดยได้ให้คำจำกัดความหรือความหมายของการพลศึกษาใหม่ว่า “พลศึกษา คือกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่ใช้กิจกรรมพลศึกษาหรือ

กีฬา ที่ได้เลือกเฟ้นแล้วเป็นสื่อของการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการทั้งใน 1.ด้านสมรรถภาพทางกาย 2.ด้านทักษะการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกายและทักษะการเล่นกีฬา 3.ด้านความรู้ความเข้าใจในวิธีการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย 4.ด้านคุณธรรมประจำตัว เช่นการมีน้ำใจนักกีฬา และ 5.ด้านเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายด้วยการได้ลงเล่นหรือมีส่วนร่วมจริงในกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาต่างๆด้วยตนเอง”

คำว่า พลศึกษา ในสมัยกรีกโบราณ เรียกว่า ยิมนาสติก (Gymnastics) และใช้ชื่อนี้เรียกแทนกิจกรรมทุกชนิดที่ใช้สอนปฏิบัติในสถานที่ประกอบกิจกรรมกายบริหาร (Palacestra) ต่อมาในศตวรรษที่ 17 นักการศึกษายุโรปใช้ชื่อกิจกรรมลักษณะนี้ว่า กิจกรรมการเคลื่อนไหว (Motor Activity Programs)

ศตวรรษที่ 18-19 การศึกษาผู้นั้นเน้นไปทางด้านวัฒนธรรม ซึ่งหมายถึงการฝึกให้มีความสมบูรณ์ทางด้านร่างกาย และจิตใจ ด้วยวิธีการฝึกอบรม คำว่า ยิมนาสติก จึงเปลี่ยนไปเป็นวัฒนธรรมทางกาย (Physical Culture) การพลศึกษาสมัยนี้เป็นการฝึกให้ร่างกายมีทรวดทรงสวยงาม และร่างกายสมบูรณ์ ผู้ที่ได้รับการศึกษาอย่างสมบูรณ์ จะต้องมีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ต่อมาภายหลังการศึกษามีแนวโน้มที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้มือในการประกอบกิจกรรมมากขึ้น เช่น การปั้น การแกะสลัก การฝีมือต่างๆ การศึกษาสมัยนี้ ก็เปลี่ยนแปลงไปตามแนวโน้มของการศึกษา และได้หันมาใช้เครื่องมือประกอบการฝึก มากขึ้นและการฝึกได้กระทำกันอย่างแพร่หลาย คำว่าพลศึกษาในสมัยนี้จึงเรียกว่า “กายบริหาร” (Physical Training) การพลศึกษาในช่วงเวลานี้ มุ่งที่จะฝึกให้มีร่างกายแข็งแรงเสริมสร้างกล้ามเนื้อให้ใหญ่โตเป็นส่วนใหญ่

ศตวรรษที่ 20 แนวความคิดทางด้านการศึกษาเปลี่ยนแปลงไปอย่างกว้างขวาง และนักการศึกษาต่างมองเห็นความสำคัญของการพลศึกษา และถือว่าการพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการให้การศึกษาซึ่งจะขาดเสียมิได้ ผู้ที่ได้รับการศึกษาที่สมบูรณ์จะต้องได้รับการศึกษาครบทั้ง 4 ด้าน คือ 1.พุทธิศึกษา (Head) เป็นการศึกษาทางด้านวิชาความรู้แขนงต่างๆ เช่น การคิดเลข, การอ่าน, การเขียน 2.จริยศึกษา (Heart) เป็นการศึกษาอบรมกล่อมเกลาทางด้านจิตใจ เช่น การเรียนรู้เกี่ยวกับ ขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ 3.พลศึกษา (Health) เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ และความแข็งแรงทางด้านร่างกาย เช่น การเรียนรู้ศิลปะการต่อสู้ มวยไทย กระบี่กระบอง การฝึกระเบียบแถวของนักเรียนไทยสมัยโบราณ 4.หัตถศึกษา (Hand) เป็นการศึกษาที่ฝึกให้เป็นผู้มีทักษะการใช้มือประดิษฐ์ สร้างสรรค์งานช่างต่างๆ เช่น การปั้น แกะสลัก การวาดเขียน หรือที่เรียกว่า ช่างสิบหมู่

นักการศึกษาคนสำคัญได้เห็นความจำเป็นและความสำคัญ ของการให้การศึกษที่ สมบูรณ์จะต้องให้การพลศึกษาควบคู่กันไปด้วย เช่น จอห์น ล็อก จอห์น ดิวอี้ รัสโซ เป็นต้นตั้งแต่นั้น เป็นต้นมา วิชาพลศึกษาจึงได้ถูกจัดเข้าไว้ในหลักสูตรของโรงเรียนจนถึงปัจจุบัน

คำว่า “พลศึกษา” มาจากคำว่า “พละ” แปลว่า กำลัง “ศึกษา” แปลว่าการเล่าเรียนซึ่งเมื่อนำมาสมาสกัน เป็นคำว่า “พลศึกษา” นักศึกษาพลศึกษาได้ให้ความหมายกันอย่าง กว้างขวาง เพื่อที่จำอธิบายคำว่าพลศึกษาให้ได้รับความหมายที่ครอบคลุมและชัดเจนมากที่สุด ซึ่ง พอสรุปได้ว่า พลศึกษา คือ การศึกษาแขนงหนึ่งที่มีจุดหมายที่จะส่งเสริมผู้เรียนให้มีพัฒนาการ ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายที่ได้ เลือกลงแล้วเป็นสื่อที่ทำให้เกิดการเรียนรู้

2.4 ความสำคัญของพลศึกษา

นักการศึกษาหลายแขนงได้มองเห็นความสำคัญของพลศึกษาที่มีต่อชีวิตของมนุษย์ทุก ช่วงของวัยไม่ว่าจะเป็นวัยเด็ก วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่ หรือแม้แต่วัยชราก็ตาม ถ้าหากได้ส่งเสริมให้มี กิจกรรมพลศึกษาอย่างเหมาะสมในทุกช่วงวัยต่างๆดังกล่าว จะช่วยให้การพัฒนาทางการ เคลื่อนไหว และพัฒนาการด้านอื่นๆจะดีไปด้วย ยกตัวอย่างเช่น การส่งเสริมให้เด็กมีส่วนร่วม ในกิจกรรมทางพลศึกษาอย่างเหมาะสม จะทำให้เด็กมีร่างกายเจริญเติบโตแข็งแรงมีสุขภาพจิตที่ดี พัฒนาการต่างๆเป็นไปอย่างรวดเร็ว ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่ผ่านวัยผู้ใหญ่ไปแล้ว แต่ยังได้รับ กิจกรรมทางพลศึกษาอย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่อง จะช่วยชะลอการเสื่อมสภาพของร่างกายลงอีก ด้วย

ในการบริหารประเทศโดยใช้การศึกษาเป็นปัจจัยหลักนั้น แผนการศึกษาชาติทุกฉบับ มักจะมุ่งเน้นให้เกิดผลสัมฤทธิ์ โดยรวมด้วยพื้นฐานทางการศึกษา 4 ด้าน คือ 1. พุทธิศึกษา มุ่งเน้น ให้คนมีความรู้ วิชาการปัญญาเพื่อการดำรงชีวิต 2. จริยศึกษา มุ่งเน้นให้คนตั้งอยู่ในศีลธรรมอันดี เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน 3. พลศึกษา มุ่งเน้นให้คนมีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งทาง ร่างกายและจิตใจ และมีน้ำใจเป็นนักกีฬา 4. หัตถศึกษา มุ่งเน้นให้คนมีกิจนิสัย และมีความ ขยันหมั่นเพียรในการใช้มือปฏิบัติงานเพื่อเป็นรากฐานของการประกอบอาชีพ

2.5 ขอบข่ายของกิจกรรมพลศึกษา

กิจกรรมพลศึกษา ต้องเป็นกิจกรรมที่เคลื่อนไหวเพื่อพัฒนาระบบอวัยวะของเด็กที่มีมาตั้งแต่เกิด เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด ขว้างปา ห้อยโหน ฯลฯ ให้มีการเจริญพัฒนาการอย่างถูกต้อง สมส่วนด้วยเหตุนี้กิจกรรมพลศึกษา จึงประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. เกม (Game) เป็นกิจกรรมการเล่นอย่างง่ายๆ ไม่มีกฎกติกามากนัก มีจุดมุ่งหมายเพื่อความสนุกสนาน และช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงของร่างกายได้ตามสมควร เกมบางประเภทสามารถนำมาใช้กับผู้ใหญ่ได้อย่างสนุกสนาน

2. กิจกรรมกีฬา (Sport) เป็นกิจกรรมใหญ่ที่นิยมเล่นกันอย่างแพร่หลาย กิจกรรมกีฬา แบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ได้ 2 ประเภทได้แก่

2.1. กีฬาในร่ม (Indoor Sport) ได้แก่ประเภทกีฬาที่ไม่เน้นการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างหนัก แต่จะเน้นเรื่องความสนุกสนาน และมักจะนิยมเล่นภายในอาคารหรือโรงยิม เช่น เทเบิลเทนนิส ยิมนาสติก ฯลฯ

2.2. กีฬากลางแจ้ง (Outdoor Sport) ได้แก่ประเภทกีฬาที่มีการเคลื่อนไหวร่างกายที่หนักและมักจะเล่นภายนอกอาคาร เช่น ฟุตบอล ซี่ม้า พายเรือ วิ่ง ฯลฯ

3. กิจกรรมเข้าจังหวะ (Rhythmic Activity) ได้แก่กิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายโดยใช้เสียงเพลงหรือดนตรีเป็นส่วนประกอบ

4. กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพทางกาย (Body Conditioning) เป็นกิจกรรมที่กระทำเพื่อรักษาหรือเสริมสร้างร่างกายให้แข็งแรง เช่น การดึงข้อ ดันพื้น ลูก-นั่ง ฯลฯ

5. กิจกรรมนอกเมือง (Outdoor Activity) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการเคลื่อนไหวร่างกายโดยไปกระทำตามภูมิประเทศที่น่าสนใจ เช่น การปีนเขา เดินทางไกล ทักษนาจร ค่ายพักแรม ฯลฯ

6. กิจกรรมแก้ไขความพิการ (Adaptive Activity) เป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายโดยมีจุดประสงค์เพื่อรักษาความพิการทางร่างกาย

2.6 วัตถุประสงค์ของพลศึกษา

1. เพื่อพัฒนาความเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย
 - 1.1. พัฒนาระบบกล้ามเนื้อ ให้มีขนาดโตขึ้นมีความแข็งแรงมากขึ้น
 - 1.2. พัฒนาระบบกระแสโลหิต ทำให้ลดการสะสมของกรดแลคติก ซึ่งทำให้เกิดการเหน็ดเหนื่อยช้าลง
 - 1.3. พัฒนาระบบเส้นโลหิต ทำให้เส้นโลหิตมีความยืดหยุ่นตัวดี
 - 1.4. พัฒนาระบบหัวใจ ทำให้หัวใจมีขนาดโตขึ้นมีความแข็งแรงมากขึ้นอัตราการเต้นของหัวใจต่ำลง
 - 1.5. พัฒนาระบบความดันโลหิต ทำให้ความดันโลหิตปกติ (120/80 มิลลิเมตรปรอท)
 - 1.6. พัฒนาระบบหายใจ ทำให้ปอดแข็งแรง อัตราการหายใจต่ำลง
 - 1.7. พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างระบบประสาทกับกล้ามเนื้อ ทำให้เกิดทักษะ (Skill)
 - 1.8. พัฒนาระบบย่อยอาหารและระบบขับถ่าย ให้มีการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อพัฒนาความเจริญทางด้านจิตใจ เสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬา เช่น ความอดทน ความเสียสละความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความยุติธรรม ความเมตตากรุณา ฯลฯ
3. เพื่อพัฒนาการทางด้านอารมณ์ เสริมสร้างสมาธิ การควบคุมอารมณ์ ความสดชื่น สุกสนาน
4. เพื่อพัฒนาการทางด้านสังคม เสริมสร้างการทำงานร่วมกัน (Team Work) การเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี การปรับตัวเข้ากับสังคม ฯลฯ
5. เพื่อพัฒนาการด้านสติปัญญา เสริมสร้างความคิดริเริ่ม การตัดสินใจ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ฝึกไหวพริบ ฯลฯ

ตอนที่ 3 ทฤษฎีและหลักการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

การประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 เป็นกระบวนการตรวจสอบผลการเรียนรู้และพัฒนาการด้านต่างๆของผู้เรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร เพื่อนำผลไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้ผู้เรียนบรรลุมาตรฐานที่กำหนดไว้ และใช้เป็นข้อมูลสำหรับการตัดสินใจผลการเรียน

สถานศึกษาจะต้องรับผิดชอบดำเนินการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างเหมาะสม มีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ ให้ผลของการประเมินผลถูกต้องตามสภาพความรู้ความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน ในขณะเดียวกัน การดำเนินการวัดผลและประเมินผลการเรียนของสถานศึกษา จะต้องมีการจัดการอย่างเป็นระบบและมีกระบวนการปฏิบัติงานที่มีคุณภาพสามารถรองรับการประเมินภายในและภายนอกตามระบบประกันคุณภาพการศึกษาได้

เพื่อให้การวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 สอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูปการศึกษา กระบวนการวัดผลและประเมินผลของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน และถูกต้องตามหลักการวัดและประเมินผลการเรียน กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จึงกำหนดหลักการวัดและประเมินผลการเรียน ไว้ดังนี้

1. สถานศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบประเมินผลการเรียนของผู้เรียน โดยเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วม
2. การวัดและประเมินผลการเรียนต้องสอดคล้องและครอบคลุมมาตรฐานการศึกษาที่กำหนดในหลักสูตร
3. การประเมินผลการเรียนต้องประกอบด้วย การประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน และประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียน
4. การประเมินผลถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจัดการเรียนการสอน ที่ผู้สอนต้องดำเนินการด้วยวิธีการที่หลากหลาย และเหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการประเมินตามธรรมชาติของวิชา และระดับช่วงชั้นของผู้เรียน
5. สถานศึกษาต้องจัดให้มีการประเมินความสามารถของผู้เรียนในด้านการอ่าน การคิด วิเคราะห์ และการเขียนสื่อความในแต่ละช่วงชั้น
6. สถานศึกษาต้องจัดให้มีการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนแต่ละช่วงชั้น
7. สถานศึกษาต้องจัดให้มีการประเมินคุณภาพผู้เรียนในระดับชาติในแต่ละช่วงชั้น

8. สถานศึกษาต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนหรือผู้ปกครองตรวจสอบผลของการประเมินผล การเรียนได้ตลอดเวลา

9. สถานศึกษาต้องจัดให้มีการเทียบโอนผลการเรียนระหว่างสถานศึกษาและรูปแบบ การศึกษาต่างๆ ที่ผู้เรียนผ่านการศึกษามาแล้ว

3.1 แนวทางการวัดผลประเมินผล

การวัดผลและประเมินผลตามมาตรา 26 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติระบุไว้ว่า ให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียน โดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การ สังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอน ตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษาโดยให้สถานศึกษาใช้วิธีการที่ หลากหลายในการจัดสรรโอกาสในการศึกษาต่อ และให้นำผลการประเมินผู้เรียนมาใช้ ประกอบการพิจารณาด้วย ดังนั้นการประเมินผลผู้เรียนจึงเน้นการประเมินเพื่อนำผลมาพัฒนา ผู้เรียนแต่ละคน ให้บรรลุถึงความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละกลุ่มสาระ

การประเมินผลจะต้องกระทำควบคู่ไปกับกระบวนการเรียนการสอนที่เป็นลักษณะการ ประเมินผู้เรียนตามสภาพจริง (Authentic Assessment) ซึ่งต่างจากแนวความคิดเดิมที่ประเมิน เพื่อตัดสินผลการเรียนว่าได้หรือตก ผ่านหรือไม่ผ่าน หรือใช้วิธีตัดเกรดเพื่อจัดระดับผลการเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดหยั่ง (Proding) ความรู้ความสามารถที่คนคิด ฯลฯ ที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนแต่ ละคน โดยนิยมให้ข้อสอบชนิดเลือกตอบเป็นเครื่องมือวัดผลเป็นส่วนใหญ่และระบุผลการวัด ออกมาเป็นคะแนน เพื่อใช้ตีความตามช่วงคะแนนที่กำหนด เพื่อตัดสินผลการเรียนของผู้เรียน โดยวิธีเทียบเกณฑ์เป็นสำคัญด้วยเหตุนี้การออกแบบแผนการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษาชั้น พื้นฐานผู้สอนจะต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่า ผู้สอนจะประเมินผู้เรียนโดยสังเกตจากการแสดงออก การลงมือปฏิบัติจริงและการเกิดองค์ความรู้ สามารถนำองค์ความรู้ที่มีอยู่มาใช้ได้อย่างมี ประสิทธิภาพโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Rubric) ด้านการพัฒนาของผู้เรียนที่เชื่อถือได้

ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง ต้องช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่า ตนเองมีความรู้ถึงระดับ ไต ยังทำอะไรไม่ได้ และต้องการความช่วยเหลืออะไรบ้างจากผู้สอน ซึ่งต่างจากแผนการสอน แบบเดิมที่ผู้สอนจะเน้นว่าสอนอะไรไปบ้าง ผู้สอนได้สอนไปถึงไหน และคิดว่าจะสอนอะไรอีกต่อไป ผู้เรียนต้องสอบผ่านจุดประสงค์หรือความรู้ในเรื่องใดบ้างตามที่ผู้สอนได้สอนไปโดยการจัดทำ ข้อสอบตามจุดประสงค์เพื่อนำมาสอบผู้เรียนตามระเบียบ

3.2 ขั้นตอนการประเมินผลการเรียนรู้ตามแนวหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากกรอบการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 เมื่อนำไปประมวลกับแนวทางการจัดหลักสูตรสถานศึกษาและกระบวนการจัดการเรียนการสอน สถานศึกษามีภารกิจที่เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนที่จะต้องดำเนินการ ดังนี้

3.2.1 การประเมินผลการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้

เป็นการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มตามหลักสูตรของสถานศึกษาในแต่ละช่วงชั้น ภารกิจที่สถานศึกษาจะต้องดำเนินการมีดังนี้

- (1) กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีหรือรายคาบ โดยวิเคราะห์จากมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้
- (2) กำหนดเกณฑ์สำหรับตัดสินการผ่านผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายข้อ
- (3) กำหนดเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียนสาระการเรียนรู้รายปีหรือรายภาค
- (4) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลระหว่างเรียน ซึ่งเป็นการประเมินผลระดับชั้นเรียน
- (5) กำหนดวิธีการประเมินผลการเรียนสาระการเรียนรู้รายปีหรือรายภาค
- (6) กำหนดวิธีการประเมินตัดสินผลการเรียนสาระการเรียนรู้ผ่านช่วงชั้น
- (7) แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระ

3.2.2 การประเมินกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

เป็นการประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามที่หลักสูตรสถานศึกษากำหนด ภารกิจที่สถานศึกษาจะต้องดำเนินการ มีดังนี้

- (1) กำหนดจุดประสงค์การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแต่ละกิจกรรม
- (2) กำหนดเกณฑ์สำหรับตัดสินการผ่านกิจกรรมแต่ละกิจกรรม จำแนกเป็นเกณฑ์สำหรับตัดสินการผ่านจุดประสงค์ของกิจกรรม และเกณฑ์สำหรับตัดสินเวลาการเข้าร่วมกิจกรรม
- (3) หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผู้เรียนระหว่างเข้าร่วมกิจกรรม
- (4) วิธีประเมินผู้เรียนเมื่อสิ้นสุดกิจกรรม
- (5) วิธีการประเมินการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เพื่อตัดสินผลการผ่านกิจกรรม
- (6) แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

3.2.3 การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

เป็นการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมตามที่สถานศึกษากำหนดขึ้น เพื่อแก้ปัญหาหรือสร้างค่านิยมที่พึงงามให้แก่ผู้เรียนตาม

เป้าหมายของหลักสูตร ภารกิจที่สถานศึกษาต้องดำเนินการ มีดังนี้

- (1) กำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมของผู้เรียนไว้ในหลักสูตรสถานศึกษา
- (2) กำหนดเกณฑ์สำหรับตัดสินการผ่านคุณลักษณะอันพึงประสงค์แต่ละข้อตามที่ระบุไว้ในแผนการจัดการศึกษา
- (3) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามหลักสูตรสถานศึกษาให้ชัดเจน
- (4) ดำเนินการประเมินการแสดงคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามแนวทางและวิธีการที่สถานศึกษากำหนด
- (5) ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนเป็นรายปีหรือรายภาค
- (6) ประเมินผลคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนเพื่อตัดสินการผ่านช่วงชั้น
- (7) แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน

3.2.4 การประเมินการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียนสื่อความ

เป็นการประเมินความสามารถในการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียนสื่อความของผู้เรียนตามจุดเน้นของหลักสูตร ภารกิจที่สถานศึกษาต้องดำเนินการ มีดังนี้

- (1) กำหนด มาตรฐานด้านการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียนสื่อความ สำหรับใช้เป็นแนวทางพัฒนาผู้เรียนและหลักสูตรของสถานศึกษาแต่ละช่วงชั้น
- (2) กำหนดเกณฑ์สำหรับตัดสินผลการประเมินมาตรฐานด้วยการอ่าน การคิด วิเคราะห์ และการเขียนสื่อความของแต่ละชั้นและแต่ละช่วงชั้น
- (3) กำหนดแนวทางและวิธีการประเมินความสามารถด้านการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียนสื่อความให้ชัดเจน
- (4) ประเมินความสามารถในการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียนสื่อความตามแนวทางและวิธีการที่สถานศึกษากำหนด
- (5) ประเมินความสามารถในการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียนสื่อความ เป็นรายปีหรือรายภาค
- (6) ประเมินผลระดับความสามารถในการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียนสื่อความ เพื่อตัดสินการผ่านช่วงชั้น
- (7) แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียนสื่อความ

3.2.5 การประเมินตัดสินผลการเรียนเพื่อผ่านช่วงชั้นหรือจบหลักสูตร

เป็นการประเมินตัดสินผลการเรียนให้ผู้เรียนที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามเกณฑ์ให้เป็นผู้ผ่านช่วงชั้น (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) จบการศึกษามัธยมศึกษา (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) และจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6)

3.2.6 การประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ

เป็นการจัดให้ผู้เรียนทุกคนที่ศึกษาอยู่ในปีสุดท้ายของแต่ละช่วงชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ประถมศึกษาปีที่ 3 ประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 เข้ารับการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติด้วยวิธีการและเครื่องมือประเมินมาตรฐานระดับชาติในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดในแต่ละปี

3.2.7 การเทียบโอนผลการเรียน

เป็นการเทียบโอนผลการเรียน ความรู้ความสามารถ และประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนที่ศึกษาจากสถานศึกษาอื่นหรือรูปแบบการศึกษาอื่น ให้เป็นส่วนหนึ่งของผลการเรียนของผู้เรียนตามหลักสูตรของสถานศึกษา

3.2.8 การจัดทำเอกสารหลักฐานการศึกษา

เป็นการจัดทำเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนของผู้เรียน เพื่อเป็นข้อมูลแสดงผลการดำเนินการวัดและประเมินผลของสถานศึกษาและผู้เกี่ยวข้อง และเป็นเอกสารหลักฐานแสดงวุฒิทางการศึกษาของผู้เรียนซึ่งมี 2 ลักษณะ คือ

- (1) หลักฐานตามรูปแบบที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด (ปพ. 1 – ปพ.3)
- (2) หลักฐานตามรูปแบบที่สถานศึกษากำหนด (ปพ. 4 – ปพ. 9)

3.2.9 การจัดการซ่อมเสริมผลการเรียน

เป็นการจัดแนวทางเพื่อปรับปรุงแก้ไขผู้เรียนที่มีข้อบกพร่องในการเรียนด้านต่างๆ ให้สามารถเรียนรู้และเกิดพัฒนาการตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร เพื่อสำเร็จการศึกษาช่วงชั้นต่างๆ ตามที่หลักสูตรสถานศึกษากำหนด

3.2.10 การกำกับ ติดตาม และประเมินผลการเรียน

เป็นการวางระบบและแผนงานการตรวจสอบการดำเนินการประเมินผลการเรียนของผู้เรียนของผู้มีหน้าที่รับผิดชอบฝ่ายต่างๆ เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามที่ได้กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นได้ทันเหตุการณ์

3.2.11 การรายงานผลการประเมิน

เป็นการรายงานผลการดำเนินงานการประเมินผลการเรียนรู้ระดับต่าง ๆ ให้ผู้เรียน ผู้สอน ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ได้รับทราบความก้าวหน้าและผลการเรียนรู้ของผู้สอน และการบริหารจัดการศึกษาของสถานศึกษาให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลตามเป้าหมายที่วางไว้

3.2.12 การจัดทำหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติในการประเมินผลการสถานศึกษา

เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติในการประเมินผลการเรียนของสถานศึกษา เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายรับรู้และถือปฏิบัติเป็นแนวเดียวกัน เพื่อให้การประเมินผลการเรียนของสถานศึกษามีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ถูกต้อง ยุติธรรม และมีผลการดำเนินงานที่น่าเชื่อถือเป็นที่ยอมรับทั้งด้านสังคมและกฎหมาย

3.3 เกณฑ์ในการประเมินผล (Criteria Evaluation)

เพื่อให้การประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีประสิทธิภาพ ผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องต้องดำเนินการตามเกณฑ์ต่อไปนี้

1. **มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง (Continuity)** ตั้งแต่เริ่มใช้หลักสูตรจนถึงสิ้นสุดการใช้โดยการประเมินผลต้องทำควบคู่ไปกับการจัดการเรียนการสอน เพื่อรวบรวมข้อมูลจากการประเมินและนำมาตรวจสอบกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรทุกระยะและต้องแจ้งผลการประเมินให้ผู้เรียนทราบทุกครั้ง

2. **มีความครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนการสอน ที่เป็นขอบข่ายของการประเมิน (Scope)** ถ้ามีการกำหนดจุดประสงค์ใดขึ้นมา ก็ต้องทำการประเมินให้ครบถ้วนและสัมพันธ์กับจุดเน้นของหลักสูตร เช่น ทักษะการคิด ระดับความรู้ความเข้าใจ ความสามารถด้านต่างๆของผู้เรียน เป็นต้น

3. **มีการเทียบเคียง (Compatibility)** นำหนักของแต่ละจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้ เพราะการกำหนดจุดประสงค์แต่ละข้อ ย่อมจัดน้ำหนักของการประเมินแตกต่างกันไป ดังนั้น การประเมินผลทุกครั้งจึงต้องนำผลที่ได้มาพิจารณาเปรียบเทียบกับขอบเขตของจุดประสงค์นั้นด้วย เช่น ถ้าจุดประสงค์ให้น้ำหนักด้านเจตคติมากที่สุด การประเมินก็ต้องเน้นด้านเจตคติมากกว่าความรู้เช่นกัน

4. **มีความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability)** เป็นเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อให้ผู้สอนดำเนินการประเมินผลสัมพันธ์กับสิ่งที่ต้องการวัดผลจากผู้เรียน

5. **มีความเป็นปรนัย (Objectivity)** เป็นเกณฑ์ที่นำมาใช้พิจารณาผลการประเมิน

จะต้องให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายเข้าใจตรงกัน เช่น เข้าใจคำถามแต่ละข้อตรงกันว่าต้องการคำตอบอะไรจากการวัด มีระบบวิธีการให้คะแนนตรงกัน และแปลความหมายคะแนนที่ได้ตรงกัน

6. **มีคุณค่าในการวินิจฉัย (Diagnostic Value)** ผลการประเมินทุกครั้งนอกจากจะนำมาใช้แสดงระดับพฤติกรรม ความรู้ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังต้องสามารถนำผลนั้นไปใช้แสดงคุณภาพในการจัดการเรียนการสอนว่ามีผลเป็นอย่างไร และนำหลักสูตรไปใช้บรรลุประสิทธิผลหรือไม่ จึงจะถือว่าเป็นเกณฑ์การประเมินที่มีประสิทธิภาพ

7. **มีการระดมความคิดเห็นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม (Participation)** ในการเลือกวิธีการเรียนรู้ วิธีการประเมินผล และการกำหนดเกณฑ์ที่เหมาะสมบางข้อร่วมกับผู้สอนและเพื่อนๆในชั้นเรียน เพื่อเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

3.4 วิธีการและเครื่องมือประเมินผลจากสภาพจริง

การประเมินผลจากสภาพจริงมีวิธีการและเครื่องมือที่หลากหลาย ดังนี้

1. การสังเกต
2. การสัมภาษณ์
3. แบบสอบถาม
4. การตรวจผลงาน
5. การบันทึกจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครูในโรงเรียน เพื่อนผู้เรียน ผู้ปกครอง
6. การเยี่ยมบ้าน
7. การศึกษารายกรณี
8. การใช้ทดสอบแบบเน้นการปฏิบัติจริง
9. การระเบียนสะสม
10. การประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมผลงานดีเด่น

3.5 การออกแบบเครื่องมือวัดผลและประเมินผลตามมาตรฐานการเรียนรู้ของแผนการสอน

จากสาระบัญญัติที่ปรากฏในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีเจตนารมณ์ต้องการให้ผู้เรียนสร้างสรรค์องค์ความรู้ด้วยตนเองภายใต้บริบททางสังคมในชีวิตจริงที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนลักษณะการจัดการเรียนการสอนแบบเดิมที่เน้นพฤติกรรมกรเรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้โดยจำแนกเป็นจุดเล็กจุดน้อยจำเป็นต้องเปลี่ยนไป

ลักษณะเครื่องมือที่เคยใช้ในการวัดผลและประเมินผล วิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดผล จึงต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย จากรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์ย่อย ๆ ได้เปลี่ยนไปเป็น การประเมินผลสำเร็จตามเป้าหมายการเรียนรู้ (Learning Goals) ที่มีลักษณะเป็นองค์รวมมากกว่าปลีกย่อย

ในแต่ละเป้าหมายของการเรียนรู้ ผู้สอน สามารถกำหนดชิ้นงานหรือภาระงาน (Tasks) หนึ่งชิ้นหรือหลายชิ้นก็ได้ โดยแต่ละภาระงานที่ผู้สอนกำหนดขึ้น ต้องกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแต่ละงาน (Specific Scoring Rubric) และเมื่อผู้สอนนำเกณฑ์การให้คะแนนของชิ้นงานแต่ละชิ้น มาประเมินรวมกันตามเป้าหมายของการเรียนรู้ จะช่วยให้ผู้สอนสามารถประเมินผลการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน ตามเกณฑ์การให้คะแนนในลักษณะทั่วไป (General Scoring Rubric) ได้

3.6 การกำหนดเกณฑ์การประเมิน (Rubrics)

เกณฑ์ที่ใช้เป็นแนวทางการประเมินการปฏิบัติงานและผลงานของผู้เรียนเรียกว่ารูบรีค (Rubric) ซึ่งเป็นแนวทางการให้คะแนนที่บรรยายถึงระดับความสามารถในการแสดงออกของผู้เรียน รวมถึงคุณภาพของผลงานที่ผู้เรียนต้องกระทำได้ในแต่ละระดับความสามารถในการแสดงออกของผู้เรียนรวมถึงคุณภาพของผลงานที่ผู้เรียนต้องกระทำได้ในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องทราบว่า ผู้เรียนรู้อะไร และสามารถทำอะไรได้มากน้อยเพียงใด

รูบรีคจึงมีสาคัญในการส่งเสริมและพัฒนาการของผู้เรียน เพราะสามารถกำหนดเป้าหมายของการแสดงออกของผู้เรียนให้มีความชัดเจน (Target Reach) และเป็นกระบวนการปฏิบัติที่ต่อเนื่องกัน เพื่อนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และสมรรถภาพของผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น รวมทั้งมาตรฐานการศึกษาของหลักสูตรสถานศึกษาได้ การกำหนดเกณฑ์การประเมินจึงต้องประกอบด้วย

1. ประเด็นที่ต้องการประเมิน (Criteria)
2. ระดับความสามารถที่ต้องการประเมิน (Performance Level)
3. การบรรยายคุณภาพของความสามารถในแต่ละระดับ (Quality Description)

3.7 วิธีเขียนเกณฑ์การประเมิน

วิธีเขียนเกณฑ์การประเมินเน้นการตรวจผลงานการให้คะแนน โดยใช้ดุลยพินิจของผู้สอน ประกอบการตัดสินใจอย่างมีหลักเกณฑ์ โดยพิจารณาจากประเด็นต่อไปนี้

1. เนื้อหาสาระการเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้ นั้น ตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นข้อใด

และมีจุดประสงค์การเรียนรู้อะไรบ้าง

2. ประเด็นที่นำมาประเมินบ่งบอกได้ว่าเป็นคุณภาพของผู้เรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้ ข้อใด และกลุ่มสาระการเรียนรู้อะไร
3. จัดทำกรอบการประเมินที่ครอบคลุมประเด็นที่จะนำมาประเมิน
4. อธิบายการแสดงผลออกถึงระดับความสามารถตามประเด็นที่กำหนดเป็นระดับๆ ให้ชัดเจน
5. ตรวจสอบความชัดเจนโดยผู้เชี่ยวชาญ และทดลองกับผู้เรียน อาจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์บางส่วนก็ได้
6. วิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนของระดับคะแนน หรือ Rubric หลังจากนำไปใช้ตัดสินผลงานของผู้เรียนส่วนใหญ่แล้ว
7. ทบทวน ปรับปรุง ระดับคะแนน ระดับคุณภาพหรือระดับความสามารถที่กำหนดไว้ตามที่จำเป็นเพื่อค้นหาความสามารถ จุดเด่นและความก้าวหน้าของผู้เรียนให้ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด

3.8 วิธีกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน

ตามแนวทางของรูปวิธีที่นิยมใช้กันมี 2 รูปแบบ คือ

3.8.1. การกำหนดโดยภาพรวม (Holistic Score) เป็นการให้คะแนนโดยพิจารณาผลงานของผู้เรียนในภาพรวมว่ามีคุณภาพสอดคล้องกับเกณฑ์ในระดับใดบ้าง และมีคะแนนเดียวสำหรับงานนั้น ซึ่งจะมีค่าอธิบายคุณภาพของงานประกอบการให้คะแนนและตัดสินระดับคะแนนต่างๆได้ด้วย การให้คะแนนแบบภาพรวม มีวิธีพิจารณาหลายวิธีได้แก่

วิธีที่ 1 กำหนดตามระดับความผิดพลาด โดยพิจารณาจากความบกพร่องของคำตอบว่ามีมากน้อยเพียงใด แล้วหักจากคะแนนสูงสุดที่ละระดับ ตัวอย่างเช่น เกณฑ์การให้คะแนนผลงานการแก้ปัญหาใจทย์คณิตศาสตร์

คะแนน/ระดับคะแนน

- 4 หมายถึง คำตอบถูก แสดงเหตุผลถูกต้อง แนวคิดชัดเจน
- 3 หมายถึง คำตอบถูก เหตุผลถูกต้อง อาจมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
- 2 หมายถึง เหตุผลหรือการคำนวณผิดพลาดแต่มีแนวทางที่จะนำไปสู่คำตอบ
- 1 หมายถึง แสดงวิธีคิดเล็กน้อย แต่ไม่ได้คำตอบ
- 0 หมายถึง ไม่ตอบ หรือตอบไม่ถูกเลย

วิธีที่ 2 กำหนดระดับของการยอมรับและคำอธิบาย ตัวอย่างเช่น เกณฑ์การให้คะแนน ผลงานทักษะการเขียน

คะแนน/ระดับคะแนน

“4” หลักฐานผลงานแสดงถึง

- มีจุดเน้นอย่างชัดเจน
- การจัดระบบและการวางแผนในการเขียนถูกต้องตามรูปแบบ
- การใช้ไวยากรณ์และการสะกดคำมีความถูกต้องสมบูรณ์
- สำนวนภาษาและคำที่ใช้เหมาะสมตลอดเรื่อง
- มีความรวดเร็วในการเขียนและไม่มีข้อผิดพลาดเลย

“3” หลักฐานผลงานแสดงถึง

- มีจุดเน้นในการเขียนอย่างชัดเจน
- การจัดระบบและการวางแผนในการเขียนถูกต้องตามรูปแบบ
- การใช้ไวยากรณ์และการสะกดคำมีความถูกต้องสมบูรณ์
- สำนวนภาษาและคำที่ใช้มีบางแห่ง (1-2 แห่ง) ไม่เหมาะสม
- การเขียนค่อนข้างใช้เวลาและมีข้อผิดพลาดบ้างเล็กน้อย

“2” หลักฐานผลงานแสดงถึง

- มีจุดเน้นในการเขียนอย่างชัดเจน
- การจัดระบบและการวางแผนในการเขียนตามรูปแบบมีข้อบกพร่องเล็กน้อย
- การใช้ไวยากรณ์และการสะกดคำมีข้อบกพร่องเล็กน้อย
- สำนวนภาษาและคำที่ใช้มีหลายแห่งไม่เหมาะสม
- การเขียนค่อนข้างใช้เวลาและมีข้อผิดพลาดมาก

“1” หลักฐานผลงานแสดงถึง

- มีจุดเน้นในการเขียนอย่างชัดเจน
- การจัดระบบและการวางแผนในการเขียนตามรูปแบบมีข้อบกพร่องเล็กน้อย
- การใช้ไวยากรณ์และการสะกดคำมีข้อบกพร่องมาก
- สำนวนภาษาและคำที่ใช้มีหลายแห่งไม่เหมาะสม
- การเขียนค่อนข้างใช้เวลาและมีข้อผิดพลาดมาก

“0” หลักฐานผลงานไม่สมบูรณ์ไม่สนองตอบจุดมุ่งหมาย

วิธีที่ 3 แยกประเด็นพิจารณาออกเป็นประเด็นย่อย และทำให้เป็นตารางพิจารณาความถูกต้องของแต่ละประเด็น กำหนดระดับของคะแนนตามจำนวนที่ปฏิบัติได้ถูกต้องตามประเด็นเหล่านั้น

3.8.2 การกำหนดเกณฑ์แบบแยกองค์ประกอบ (Analytic Score) เป็นการกำหนดเกณฑ์โดยจำแนกสิ่งต่างๆที่ต้องการประเมินออกมาเป็นประเด็นๆการให้คะแนนจะให้ตามระดับคุณภาพของแต่ละประเด็นที่กำหนดไว้ แล้วนำคะแนนจากการประเมินประเด็นทั้งหมดมารวมกันอีกครั้งหนึ่ง ดังตัวอย่างการให้คะแนนผลงานการเขียนของผู้เรียนแบบแยกองค์ประกอบโดยพิจารณาจากองค์ประกอบของผลงาน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านแนวคิดและเนื้อหา ด้านการนำเสนอแนวคิด ด้านสำนวนภาษาที่ใช้ในการเขียนและด้านการเขียนตัวสะกดการันต์ตามหลักภาษาและความประณีตของการเขียน

3.9 เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบเป็นดังนี้

1. แนวคิด/เนื้อหา

- 4 แนวคิด/เนื้อหาชัดเจน จุดเน้นเด่นชัด และมีรายละเอียดปลีกย่อย สนับสนุนอย่างเหมาะสม
- 3 แนวคิดชัดเจน มีจุดเน้น และมีรายละเอียดปลีกย่อยสนับสนุน
- 2 มีจุดเน้น แต่ขยายจุดเน้นด้วยข้อมูลที่ไม่สอดคล้องกัน
- 1 จุดเน้นไม่ชัดเจน และไม่มีรายละเอียดที่จะสนับสนุน
- 0 อ่านไม่รู้เรื่อง

2. การนำเสนอแนวคิด

- 4 การนำเสนอเข้าใจให้ติดตาม มีตอนนำ ตอนขยายและตอนสรุปที่สมเหตุสมผล
- 3 การนำเสนอไม่น่าสนใจนัก แต่มีตอนนำ ตอนขยายและตอนสรุป
- 2 การนำเสนอค่อนข้างวกวน อ่านยาก แต่เขียนจบ
- 1 การนำเสนอวกวนและเขียนไม่จบ
- 0 อ่านไม่รู้เรื่อง

3. สำนวนที่ใช้(การเลือกใช้คำ/ภาษา)

- 4 ใช้สำนวนภาษาและใช้คำเหมาะสมตลอดเรื่อง
- 3 ใช้สำนวนภาษาและ/หรือ เลือกใช้คำที่ไม่เหมาะสม 1-2 แห่ง
- 2 ใช้สำนวนภาษาและ/หรือ เลือกใช้คำผิด 3-4 แห่ง

1 ใช้จำนวนภาษาและหรือ เลือกใช้คำผิดมากกว่า 4 แห่ง

0 เขียนไม่ได้ความเลย

4. การเขียนตัวสะกดการันต์และความเรียบร้อย

4 การเขียนสะกดการันต์ถูกต้อง 10 ทั้งหมด ผลงานสะอาดเรียบร้อย

3 การเขียนสะกดการันต์ผิดมากกว่า 4 แห่ง ผลงานไม่เรียบร้อย

2 การเขียนสะกดการันต์ผิดมากกว่า 4 แห่ง ผลงานไม่เรียบร้อย

1 การเขียนวรรคตอนอ่านไม่รู้เรื่อง ผลงานไม่เรียบร้อยและไม่สำเร็จไม่ปฏิบัติ
หรือไม่ส่งผลงาน

0 การให้คะแนนในลักษณะดังกล่าว ควรจัดทำแบบฟอร์มเพื่อบันทึกการตรวจให้
คะแนนและผลการประเมิน ดังตัวอย่าง

ตอนที่ 4 ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา จะบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ จำเป็นต้องอาศัยขบวนการวัดผลและการประเมินผลเป็นเครื่องมือตัดสิน โดยจะต้องวัดผลและประเมินผลให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนด้วยดังที่ วิริยา บุญชัย (2529) กล่าวไว้ว่า

การประเมินผลเป็นศิลปะของการวินิจฉัย โดยใช้เครื่องมือที่มีความตรงอยู่แล้วเป็นเกณฑ์หรือมาตรฐานเทียบ เมื่อนำเอาการประเมินผลมาใช้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนต่างๆ ไปจะมีวงจรต่อเนื่อง ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ 1) กำหนดวัตถุประสงค์ (Objective) โดยพิจารณาจากปรัชญาในการจัดการศึกษา 2) การดำเนินการสอนการเรียน (Methodology and Instruction) โดยให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์การเรียน (Learning Experiences) 3) การประเมินผล (Evaluation) ทำให้ทราบว่าประสบการณ์ต่างๆ ที่ผู้เรียนได้รับนั้น บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ซึ่งสอดคล้องกับ พูนศักดิ์ ประถมบุตร (2532) ที่ได้กล่าวถึงการวัดและการประเมินผลไว้ว่า

การวัดผลจะทำหน้าที่ติดตามผลการปฏิบัติว่าได้ผลตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ และการวัดผลยังช่วยชี้ข้อบกพร่อง หรือปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการเรียนการสอนพลศึกษานั้น เพื่อที่จะได้หาทางแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้การเรียนการสอนได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นนอกจากนั้นการวัดผลยังช่วยให้ผู้เรียนรับประโยชน์หลายประการ ทั้งในด้านพัฒนาความสามารถของตนเองได้พบความถนัดที่ควรส่งเสริม หรือข้อบกพร่องของตนเองที่ควรแก้ไขปรับปรุง

นอกจากนี้ สุวิมล ตั้งสัจจพจน์ (2526) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนการสอนพลศึกษาไว้ดังนี้

กระบวนการเรียนการสอนทางพลศึกษา ถือเป็นกระบวนการหนึ่งที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนไปสู่สิ่งที่พึงปรารถนา และปฏิสัมพันธ์ของกระบวนการศึกษา ประกอบด้วย

- 1) จุดมุ่งหมายทางพลศึกษา
- 2) ประสบการณ์
- 3) วิธีวัดและประเมินผล

4.1 กระบวนการวัดและประเมินผล

จากการศึกษาพบว่าในกระบวนการวัดและประเมินผลนั้นมีส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ แบบทดสอบ (Test) การวัดผล (Measurement) และการประเมินผล (Evaluation) และโดยมีนักการศึกษาและนักพลศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

4.1.1 แบบทดสอบ

ในขบวนการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ต้องอาศัยแบบทดสอบเป็นเครื่องมือซึ่งการเลือกแบบทดสอบที่ดีมาใช้จะช่วยทำให้ครูทราบถึงสถานภาพและพัฒนาการของนักเรียนและของครูว่าดีขึ้นหรือไม่อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

ภัทรา นิคมานนท์ (2524) ให้ความหมายของแบบทดสอบว่า “เป็นชุดคำถามหรือกลุ่มงานใด ๆ ที่สร้างขึ้นมาแล้ว นำไปเร้าให้นักเรียน หรือแสดงพฤติกรรมตามที่ต้องการออกมาโดยผู้สอนสามารถสังเกตและวัดได้”

กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2528) “เป็นกระบวนการหรือวิธีการประเมินผลความสามารถของทักษะทางด้านกีฬาแต่ละชนิดว่าเป็นอย่างไร และผลที่ออกมานั้นต้องเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ พร้อมทั้งหลักเกณฑ์และเหตุผลทางวิทยาศาสตร์”

วิริยา บุญชัย (2529) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบไว้ว่า หมายถึงแบบ (Form) หรือเครื่องมือ (Tool) หรือกระบวนการสำหรับวัดความสามารถความสัมฤทธิ์หรือความสนใจของบุคคล ที่แสดงออกมา แบบทดสอบนี้ใช้วัดในสิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งจะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือการกระทำ นั้นออกมาก่อนเช่น จะวัดความสามารถทางปัญญาก็ให้ผู้นั้นทำข้อสอบ ผลก็จะออกมาหรือต้องการวัดกำลังขาก็ต้องให้มีการกระโดดถ้ากระโดดได้ไกลหรือกระโดดได้สูงมากก็แสดงว่ามีกำลังขามากมิใช่ว่าเขาเทปมาวัดขา ถ้าขาโตก็มีกำลังขามากจะเห็นว่าแบบทดสอบก็เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการประเมินผล

แบบทดสอบในการวัดผลการศึกษาหรือพลศึกษา นั้น สามารถแยกออกได้ 2 ประเภทด้วยกันคือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher - Made Test) และแบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test)

1. **แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher – Made Test)** เป็นแบบทดสอบที่พบอยู่โดยทั่วไป ซึ่งครูจะสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนของตนเอง แบบทดสอบจะมีลักษณะดังนี้

- 1) เหมาะสมกับหน่วยการสอนที่ครูกำหนดเนื้อหาและความยากง่ายไว้
- 2) การสร้างแบบทดสอบนั้น วิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนขึ้นอยู่กับกำหนดของครูเอง โดยอาศัยความเที่ยงตรงจากหลักสูตรเป็นเกณฑ์
- 3) แบบทดสอบอาจจะไม่เป็นไปตามคะแนนมาตรฐานของส่วนการศึกษานั้น ๆ แต่เป็นคะแนนที่ครูรวบรวมไว้ตลอดทั้งปี และสร้างคะแนนมาตรฐานขึ้นใช้เอง
- 4) เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้เร็ว ดังนั้น วิธีการอาจจะไม่ดีเท่ากับแบบทดสอบมาตรฐาน
- 5) ไม่เหมาะกับการนำไปใช้สำหรับครูคนอื่น ๆ เหมาะสำหรับใช้ในส่วนการศึกษาหรือท้องถิ่นนั้น ๆ

2. **แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test)** หมายถึง แบบทดสอบที่มีวิธีการ เครื่องมือและการให้คะแนนคงที่ ทำให้ใช้ข้อสอบนี้ทดสอบในต่างสถานที่และต่างเวลาได้ การสร้างแบบทดสอบต้องออกข้อสอบหลายๆ ข้อทำการทดสอบกับคนเป็นจำนวนมาก นำข้อสอบกลับมาวิเคราะห์ โดยเลือกเฉพาะข้อสอบที่มีคุณภาพดีไว้ แบบทดสอบมาตรฐานนี้นอกจากจะมีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่แล้ว ยังต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อถือได้ (reliability) และมีเกณฑ์ปกติ (Norm)

สุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2526) ได้กล่าวไว้ว่า “คือ วิธีการที่มีระบบสำหรับเปรียบเทียบการกระทำของบุคคลกับมาตรฐานที่วางไว้ ซึ่งวิธีการที่มีระบบนี้หมายถึง การวางแผนไว้ล่วงหน้าว่าในสถานการณ์ที่กำหนดให้ และสิ่งเหล่านี้ การตอบสนองของบุคคลจะเป็นเช่นไร”

วาสนา คุณภาพภิลิทธิ (2539) “คือเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผล ใช้ทดสอบปริมาณหรือคุณภาพของผู้ถูกทดสอบเกี่ยวกับความแข็งแรง ความเร็ว ความสามารถในการกระโดด ความรู้สติปัญญาและอื่นๆ”

4.1.2 การวัดผล

Guilford (อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ, 2535) ได้ให้ความหมายว่า “การวัดผล เป็นการพิจารณาหรือตีค่าข้อมูลในรูปของตัวเลข”

Stevens (อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ, 2535) ได้ให้ความหมายว่า “เป็นการ กำหนดค่าตัวเลขให้กับวัตถุสิ่งของหรือเหตุการณ์ตามกฎเกณฑ์”

Ebel และ Frisbie (อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ, 2535) ให้ความหมายว่า การวัด เป็นกระบวนการกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะของสิ่งที่วัดโดย อาศัยกฎเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

Smith และ Adams (อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ, 2524) ให้ความหมายว่า หมายถึงการรวบรวมและเรียบเรียงลำดับข้อมูลข้อความ หรือข่าวสารอย่างเป็นระบบความหมายนี้ จึงรวมทั้งกระบวนการ (Process) ซึ่งได้แก่การรวบรวม การจัดเรียงเรียงและผล (Result) ของ กระบวนการนั้น นั่นคือ การวัดตามนัยนี้จึงหมายถึง หน่วยของการวัดเครื่องมือที่ใช้วัด และสิ่งที่ถูก วัดด้วย

Marshall (อ้างถึงใน วิวัฒน์ กระทุ์, 2534) ได้ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาว่า “การวัดผลการศึกษา คือ การรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาพิจารณาในการตัดสินใจ” และยังคงกล่าวถึงลักษณะของการวัดผลการศึกษาไว้ดังนี้

1. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดผลทางอ้อม
2. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่ยังไม่สมบูรณ์
3. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่มีต่อเนื่องกัน
4. การวัดผลศึกษามักจะใช้ในการจัดจำแนก

Thorndike (อ้างถึงใน วิวัฒน์ กระทุ์, 2534) ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า “เป็นการ บอกคุณลักษณะของคนที่ได้พัฒนาขึ้นอย่างกว้างขวางจากการให้การศึกษา ซึ่งจะบอก คุณลักษณะได้ 2 วิธีคือ 1) การบอกคุณลักษณะด้วยการทดสอบ 2) การบอกคุณลักษณะด้วยการ สังเกตพฤติกรรม”

Noll (อ้างถึงใน ซวลิต ไกรว่อง, 2527) ได้อธิบายความหมายของการวัดผลสรุปได้ว่า การวัดผลมีความหมายกว้างกว่าการทดสอบ การทดสอบนั้นมักหมายถึงการใช้ ข้อสอบที่เป็นชุดเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแต่การวัดผลเป็นวิธีการที่จะทำให้ทราบปริมาณซึ่งมิได้หมายถึงการใช้ข้อสอบเท่านั้นแต่ยังหมายถึงการใช้มาตราส่วนประเมินค่าแบบตรวจสอบรายการต่าง ๆ หรือแบบสอบถาม

Ebel (อ้างถึงใน สุนีย์ วิงวอน, 2524) ให้ความหมายว่าการวัดผล หมายถึง “การกำหนดคุณสมบัติ, คุณค่า, และคุณลักษณะเป็นตัวเลขของบุคคล สิ่งของแล้วนำมาเปรียบเทียบกันชี้ให้เห็น ความแตกต่างกับมาตรฐาน หรือเกณฑ์ที่กำหนดไว้”

Campbell (อ้างถึงใน พรรณเพ็ญ ทนกล้า, 2523) ได้ให้คำนิยามของการวัดว่า หมายถึง “การกำหนดค่าที่เป็นจำนวนตัวเลขเพื่อแทนคุณสมบัติของวัสดุสิ่งของหรือสิ่งอื่นๆ ตามกฎเกณฑ์ของคุณสมบัติเหล่านั้น”

กมล สุดประเสริฐ (2510) กล่าวถึงการวัดผลไว้ว่า เป็นการตรวจสอบและค้นหาสิ่งที่เราต้องการตรวจสอบนั้น มีคุณภาพมากน้อยเพียงใดการวัดปริมาณนั้นถ้าเราใช้เครื่องมือวัดเป็นมาตรฐาน ผลการวัดก็จะออกมาเป็นตัวเลขที่ถูกต้องแน่นอน ส่วนการวัดคุณภาพนั้นโดยมากเราไม่มีเครื่องมือจะสามารถแยกตัวเลขให้ถูกต้องแม่นยำนัก คุณภาพของสิ่งที่เราต้องการวัดนั้นดีเลวหรือไม่ถูกต้องเพียงใด การวัดสิ่งเหล่านี้เพียงอาศัยการสังเกตและดูจากความรู้สึก

วัลลภา อารีรัตน์ (2523) ได้กล่าวถึงการวัดผลว่า ตามความหมายเป็นกระบวนการกำหนดหาจำนวนปริมาณของสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยอาศัยเครื่องมือเป็นหลักในการวัดพัฒนาการในด้านต่างๆ สำหรับการวัดผลในทางการศึกษาจะหมายถึงการตรวจสอบดูปริมาณการเรียนรู้ตลอดจนคุณสมบัติของผู้เรียนว่ามีการพัฒนาการอยู่ในระดับใดมากน้อยเพียงใด ผลที่ได้จากการวัดในที่นี้ก็คือ ข้อมูลหรือรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

นอกจากนี้ อนันต์ ศรีโสภา (2525) ได้กล่าวถึงการวัดผลว่า หมายถึง “กระบวนการต่างๆที่จะได้มาซึ่งตัวเลขหรือสัญลักษณ์ที่เรากำหนดขึ้นเพื่อแทนค่าสิ่งของหรือ เหตุการณ์ที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่เราต้องการอย่างมีระบบ

สุนันท์ (อ้างถึงใน ประไพ วัฒนพงษ์, 2525) ได้กล่าวว่า การวัดผล หมายถึงขบวนการในการนำ สิ่งเราเข้าไปเร้าคุณลักษณะที่ต้องการวัด เป็นการทำให้ผู้ถูกเร้าได้แสดงปฏิกิริยา หรือพฤติกรรมได้ตอบตามคุณลักษณะนั้นๆ ออกมาเป็นที่สังเกตได้และวัดได้ เป็นตัวเลข หรือสัญลักษณ์ที่แทนคุณภาพหรือปริมาณของพฤติกรรมที่แสดงออกมานั้น ส่วนการประเมินผล หมายถึงกระบวนการในการตัดสินวินิจฉัยอัตราค่าลงสรุปสิ่งสำเร็จรูปสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีหลักเกณฑ์

จากรายงานการวิจัยของกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2528) ได้ให้ความหมายของการวัดผล คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลจากพฤติกรรมของเด็ก หรือการรายงานหลักฐานอันเกิดจากโครงการสอนทางพลศึกษาในโรงเรียน เพื่อที่จะได้ทราบผลจากการเรียนการสอนตามโครงการนั้นว่าดีอย่างไร เพื่อที่จะให้เกิดประโยชน์ตามความมุ่งหมายยิ่งขึ้น

และวิริยา บุญชัย (2529) ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า เป็นการเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือมาตรฐาน เพื่อต้องการทราบปริมาณหรือขนาด ซึ่งสามารถทราบผลได้ทันทีด้วยเครื่องมือมาตรฐานเป็นผู้บอกให้ทราบ เช่น ต้องการทราบความกว้างของโต๊ะเราก็เอาเทปหรือไม้เมตรมาวัดเราก็จะทราบความกว้างของโต๊ะได้ทันที การวัดผลจึงเป็นวิธีเครื่องมือวัดนั่นเอง

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า คือกระบวนการในการหาปริมาณ ของการพัฒนาหรือปริมาณของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เป็นปริมาณที่อาจวัดได้อย่างง่ายและเห็นได้ชัดเจนไม่ซับซ้อน เช่น การชั่งน้ำหนัก การวัดส่วนสูง การวัดความยาว สิ่งเหล่านี้ มีเครื่องมือมาตรฐานใช้วัดอยู่แล้วและสามารถวัดได้ตรงๆ คือ เทปวัด เครื่องชั่งน้ำหนัก ส่วนปริมาณที่ไม่สามารถมองเห็นได้โดยตรงคือพัฒนาการด้านพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เช่น ความรู้ ความสามารถในการเคลื่อนไหว ความรู้สึกต่างๆ ฯลฯ ในการวัดจะต้องสร้างสภาพการณ์ (การทดสอบ) ให้ผู้ที่ถูกวัดแสดงพฤติกรรมที่มีอยู่ออกมาให้วัดเสียก่อนจึงจะรู้ถึงปริมาณได้ เช่น การวัดความรู้ ความเข้าใจ เจตคติ อาจใช้การตั้งคำถามการสัมภาษณ์ หรือการให้เขียนตอบ การวัดทักษะและสมรรถภาพก็ต้องใช้แบบทดสอบเฉพาะให้ผู้ที่ถูกวัดแสดงพฤติกรรมออกมา เป็นต้น ในการวัดผลจึงใช้แบบทดสอบต่าง ๆ ทำการวัดให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย

การวัดผลที่ออกมาเป็นจำนวนและตัวเลข ซึ่งเรียกว่าปริมาณ (Quantity) นั้น จะมีผลทางด้านคุณภาพ (Quality) ด้วย ในการวัดนั้นต้องอาศัยแบบทดสอบเป็นเครื่องมือ เช่น ต้องการ

ทราบว่านักเรียนคนใด มีความสามารถทางพลศึกษามากน้อยเพียงใด ก็ให้นักเรียนทำ การทดสอบ จะทราบทันทีว่านักเรียนคนใดมีความสามารถทางพลศึกษามากน้อยเพียงใดโดยดูจากตัวเลขจาก การทดสอบ

4.1.3 การประเมินผล

Stufflebeam และคณะ (อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2535) ได้ให้ความหมายของการประเมินไว้ว่า “เป็นกรรมวิธีของการจัดการวางแผนการรวบรวม และการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับการตัดสินใจในทางเลือกต่าง ๆ”

Ebel และ Frisbie (อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2535) ได้ให้ความหมายของการประเมินไว้ว่าเป็นการตัดสินใจเกี่ยวกับคุณภาพหรือคุณค่าของวัตถุประสงค์ของโครงการการศึกษา พฤติกรรมการทำงานของคนงาน หรือความรู้ความสามารถของนักเรียนในการศึกษาหรือการเรียน การสอนนั้นการประเมินผลเป็นคำตอบของคำถามที่ถามว่าระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนดีมาก น้อยเพียงใด (How good is the level of achievement) นักเรียนมีความสามารถปฏิบัติได้ดีเพียงใด (How good is the performance) นักเรียนได้รับการเรียนรู้เพียงพอหรือยัง (Have they learned enough) และงานของพวกเขาดีเพียงพอหรือยัง (Is their work good enough) ฉะนั้น การประเมินจึงเป็นการตัดสินใจคุณค่า

Scriven (อ้างถึงใน วิวัฒน์ กระทุ์, 2534) ได้ให้ความหมายการประเมินผลว่าเป็นการ รวบรวมวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีระบบ เพื่อบ่งชี้ถึงคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง”

Marshall และ Hales (อ้างถึงใน วิวัฒน์ กระทุ์, 2534) กล่าวถึงการประเมินผลว่า “เป็นการกำหนดคุณค่าสิ่งที่เราวัดโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการวัด”

Alkin (อ้างถึงใน พรรณเพ็ญ ทนกล้า, 2523) กล่าวถึงการประเมินผลว่า “เป็นกิจกรรมที่ เกี่ยวข้องกับ 1) การทดสอบจริง ๆ 2) การหาข้อมูลของการทดสอบจริง ๆ เพื่อนำมาตัดสินใจ”

กมล สูดประเสริฐ (2510) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลว่า “เป็นการนำเอาผลการวัดต่าง ๆ มาประมวลที่ขาดในขั้นสรุป”

กระทรวงศึกษาธิการ (อ้างถึงใน ประไพ วัฒนพงษ์, 2525) กล่าวถึงการประเมินผลว่าเป็น ขบวนการพิจารณาตัดสินใจในข้อมูลที่ได้จากการวัดว่าเป็นที่ประสงค์หรือมีค่านิยมถูกต้องหรือไม่เพียงไร การประเมินผลจำเป็นต้องมีเป้าหมายหรือเกณฑ์ไว้ก่อน แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้จากการวัดนั้นมาประเมินว่าบรรลุเป้าหมายมากน้อยเพียงไร ผลที่ได้จากการประเมินจะเป็นข้อมูลย้อนกลับแสดงถึงประสิทธิภาพของการสอนและการเรียน

อนันต์ ศรีโสภา (2525) กล่าวถึงการประเมินผลว่า หมายถึง “กรรมวิธีของการวางแผนเก็บรวบรวมและการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจเพื่อนำมาแปลงค่าหรือประเมินค่าตามเกณฑ์หรือตามจุดมุ่งหมายที่วางเอาไว้”

เยาวดี (อ้างถึงใน ชวลิต ไกรว่อง, 2527) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลไว้ว่า เป็น ขบวนการตีความหมาย และตัดสินคุณค่าจากสิ่งที่วัดได้ โดยอาศัยวิธีการที่มีระบบแบบแผนในการรวบรวมข้อมูลตลอดจนเหตุผลประกอบการพิจารณาตัดสินว่ากิจกรรมการศึกษานั้นดีหรือเลวอย่างไรเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมประการใดและยังได้กล่าวว่าการประเมินผลต่างจากการวัดผลทางการศึกษาตรงที่ว่า การประเมินผลจำเป็นต้องมีวัตถุประสงค์ที่เด่นชัดก่อนดำเนินการวัดผล เพื่อจะได้ทราบว่ามีผลที่ได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่

นอกจากนี้ วิริยา บุญชัย (2529) กล่าวว่า การประเมินผลเป็นการกำหนดค่าหรือตีค่า หรือ วัดคุณค่าในสิ่งที่ต้องการทราบ ในทางรวมๆ เช่น กำหนดค่าว่า ดี เลว สวยเป็นต้น ในการกำหนดค่าหรือตีค่านั้น อาศัยจากการทดสอบ และวัดผลมาประมวลแล้วลงความเห็นว่าเป็น “ดี” “สวย” หรือ “ไม่สวย” การประเมินผลเป็นกระบวนการตัดสินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนในการตัดสินนั้นครูจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการเพื่อช่วยในการตัดสินใจเป็นไปอย่างถูกต้องกระบวนการดังกล่าว ได้แก่ การรวบรวมข้อมูล (การวัดผล) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลที่มีเกณฑ์มาตรฐานอยู่แล้ว ต่อจากนั้นก็กำหนดคุณค่า หรือตัดสินโดยอาศัยข้อมูลการวัดผลดังกล่าวแล้ว การประเมินผลถือว่ามีส่วนสำคัญในการปรับปรุงการเรียนของนักเรียนด้วย

และวาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) ได้ให้ความหมายของการประเมินไว้ด้วยว่า คือการนำเอาผลหรือปริมาณที่ได้จากการวัดผลมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือ มาตรฐานอย่างอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน เพื่อต้องการดูว่าผู้ที่ถูกประเมินผลนั้นมีคุณภาพดีหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด อาจกล่าวได้ว่าการประเมินผลเป็นการหาคุณภาพของผลที่ได้มาจากการวัดผลด้วยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่มีอยู่แล้วหรือมาตรฐานที่กำหนดขึ้นมานั้นเองเกณฑ์หรือมาตรฐานดังกล่าวอาจได้มาจากค่านิยมของสังคม ความเห็นของคนส่วนมากหรือจากการวิจัยก็ตาม

ปัจจุบันจะเห็นได้ว่า การประเมินผลการเรียนการสอนส่วนมากจะทำอย่างมี แบบแผนไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนระดับประถมศึกษาหรือโรงเรียนมัธยมศึกษาก็ตาม กระทรวงศึกษาธิการได้แบ่งประเภทของการวัดและประเมินผลไว้ 2 ประเภท คือ การประเมินผลในระหว่างการเรียนการสอน (Formative Evaluation) เพื่อช่วยครูในการปรับปรุงการสอน การประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน (Summative Evaluation) เพื่อตัดสินผลการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับ

Gronlund (อ้างถึงใน ชวลิต ไกรว่อง, 2527) ได้กล่าวถึงการประเมินทั้งสองประเภทไว้ดังนี้

1. การประเมินผลเพื่อการเรียน (Formative Evaluation) เป็นการประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนรู้ระหว่างการเรียนการสอน จุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เกี่ยวกับความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการเรียนรู้ของนักเรียน และการสอนของครู สำหรับนักเรียนข้อมูลที่ได้จะเป็นแรงเสริมให้ใคร่เรียนรู้เพื่อความสำเร็จในการเรียน และช่วยบอกถึงข้อผิดพลาดทางการเรียนที่ควรแก้ไขสำหรับข้อมูลที่ได้จะช่วยในการปรับปรุงการสอนและจัดกลุ่มนักเรียนตามความสามารถ เพื่อช่วยในการสอนซ่อมเสริมการประเมินแบบนี้โดยมากใช้การสอบเมื่อจบบทเรียน หรือจบเรื่องที่เรียนแต่ละครั้ง ข้อสอบที่ใช้เป็นข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง นอกจากนี้ อาจใช้การสังเกตดูความก้าวหน้าหรือข้อบกพร่องของนักเรียนด้วย

2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation) เป็นการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน เพื่อดูว่าการเรียนการสอนนั้นประสบผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ ผลที่ได้จะใช้ในการประเมินค่าผลการเรียนของนักเรียน เทคนิคที่ใช้ในการประเมินผลกำหนดโดยจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ซึ่งรวมทั้งการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้น และการประเมินค่าจากการปฏิบัติงานต่าง ๆ

นอกจากนี้ Strand และ Wilson (อ้างถึงใน อนงค์ รักษ์วงศ์, 2543) ได้กล่าวถึงการประเมินผลเป็นระยะและการประเมินผลแบบสรุปว่า การประเมินผลเป็นระยะ (Formative Evaluation) จะส่งผลย้อนกลับ (Feedback) ไปยังนักเรียนทำ ให้ทราบระดับความสามารถของตนเองเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงตนเอง นักเรียนมีความต้องการการประเมินผลอย่างต่อเนื่องเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างแท้จริงการประเมินผลลักษณะนี้จึงต้องมีการแบ่งการสอนและเนื้อหาเป็นจุดย่อยๆ แต่มีครูน้อยคนนักที่ใช้การประเมินแบบนี้อย่างเป็นทางการต่างๆ ที่มีความจำเป็นต่อการวิเคราะห์พัฒนาการด้านทักษะ ความสามารถ ความเก่ง ความอ่อน ให้ทั้งครูและนักเรียนได้ทราบเพื่อจะได้ทราบว่าต้องเรียนหรือฝึกฝนอะไรเพิ่มเติมอีก การประเมินผลเป็นระยะค่อนข้างจะเป็นอัตนัย (Subjective) ดังนั้น ครูจึงควรมีความรู้ ความชำนาญในเรื่องทักษะพื้นฐานเพื่อก่อให้เกิดความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนการประเมินผลแบบสรุป (Summative Evaluation) เป็นเครื่องตัดสินว่า การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์หรือไม่ โดยออกมาในลักษณะของผลการเรียนตอนปลายเทอม ใช้ในการการพัฒนาทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่งหรือใช้ในการคัดตัวนักกีฬาแบบทดสอบที่ใช้จึงต้องมีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ เพื่อนำผลจากการทดสอบนั้นไปประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียนในลักษณะของระดับคะแนนหรือเกรดนั่นเอง

จากความหมายของแบบทดสอบ การวัดผล และการประเมินผลที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าการวัดผลเป็นกระบวนการบ่งบอกคุณลักษณะ โดยที่ทำการวัดผลด้วยแบบทดสอบซึ่งเป็นเครื่องมือส่วนการประเมินผลเป็นการสรุปผลที่ได้จากการวัด เป็นการตัดสินคุณค่าการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อสรุปหรือวินิจฉัย โดยอาศัยผลจากการวัดมาประกอบการตัดสินอย่างมีกฎเกณฑ์ ดังนั้นแบบทดสอบ การวัดผล และการประเมินผล มีส่วนสัมพันธ์กันกล่าวคือแบบทดสอบเป็นเครื่องมือของการวัดผล การวัดผลเป็นเทคนิคของการประเมินผลและการประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการศึกษา

ดังนั้นครูผู้สอนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจในเรื่องแบบทดสอบ กระบวนการวัดผล และประเมินผลในการเรียนการสอนด้วย สำหรับวิชาพลศึกษานั้นจะต้องประกอบไปด้วยทั้ง 3 อย่างคือ แบบทดสอบ (Test) การวัดผล (Measurement) และการประเมินผล (Evaluation)

4.2 เป้าหมายของการวัดและประเมินผลพลศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายการวัดและประเมินผลการเรียนเพื่อ

1. เพื่อวิเคราะห์หรือวินิจฉัย การวัดผลมีความจำเป็นต้องใช้ในการวิเคราะห์ความแตกต่างเกี่ยวกับความสามารถ ความสนใจและความต้องการของนักเรียนเพื่อประโยชน์ต่อการวางแผนและการควบคุมการจัดโปรแกรมพลศึกษาให้เพียงพอเหมาะสม การได้รู้ถึงข้อมูลเฉพาะตัวของนักเรียนแต่ละคนทำให้ครูสามารถจัดโปรแกรมที่ช่วยรักษาหรือแก้ไขความผิดปกติโดยโปรแกรมการฝึกเป็นประจำและโปรแกรมเร่งรัดได้ต่อไป

2. เพื่อการแบ่งกลุ่ม การแบ่งกลุ่มนักเรียนไม่ว่าจะเป็นในลักษณะแบบเดียวกันหรือผสมผสานกันบางครั้งจะมีประโยชน์ต่อการเลือกแบบการสอน การแข่งขัน หรือการจัดประสบการณ์ต่าง ๆ การแบ่งกลุ่มในลักษณะดังกล่าวมักขึ้นอยู่กับผลที่ได้จากการวัดอย่างถูกต้อง

3. เพื่อความสัมฤทธิ์ผล การวัดผลจำเป็นต้องกระทำให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย และมีการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลและความก้าวหน้าของนักเรียนอย่างถูกต้องทั้งนี้เพราะผลที่บันทึกไว้จะเป็นสิ่งชี้แนะในการเลือกเนื้อหา การให้คะแนน การส่งเสริมความก้าวหน้าของนักเรียนต่อไป

4. เพื่อการบริหาร การวัดผลจะทำให้ข้อมูลสำหรับการพิจารณาหาวิธีสอนที่ดีที่สุด และเป็นข้อมูลที่ใช้ในการแนะนำนักเรียนให้ได้รับประสบการณ์ที่ดีเพียงพอ การวัดผลที่แม่นยำจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้มากขึ้น และทำให้ทราบว่านักเรียนคนใดมีความพร้อมที่จะพัฒนาไปสู่ระดับที่สูงขึ้นต่อไปอีก การบริหารการทดสอบที่ถูกต้องเหมาะสมจะช่วยให้ได้ข้อมูลตามต้องการและจำเป็นสำหรับตัวนักเรียน ครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้บริหารโรงเรียน

5. เพื่อการแนะแนว ผลจากการทดสอบตามจุดมุ่งหมายจะมีประโยชน์สำหรับการประเมินผลตัวครู และประสิทธิภาพในการสอนของครู และจากการทดสอบเป็นตัวบ่งชี้ได้ด้วยการทำงานของครูบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนเองวางไว้หรือไม่

6. เพื่อการวิจัย วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่สามารถศึกษาและทำการวิจัยได้มากมาย ตัวอย่างเช่น งานวิจัยที่จำเป็นต่อการปรับปรุงประสิทธิภาพของการใช้วิธีสอน งานวิจัยเกี่ยวกับอัตราความก้าวหน้าของนักเรียน งานวิจัยเกี่ยวกับสรีรวิทยา จิตวิทยาและสังคมวิทยา (มีประโยชน์

ต่อการจัดกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ) และงานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียน เป็นต้น

นอกจากนี้ พุนศักดิ์ ประถมบุตร (2532) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการวัดและประเมินผลการเรียนเพื่อ

1. จัดตำแหน่ง (Placement) เป็นการศึกษาว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้หรือทักษะพอเพียงที่จะเริ่มบทเรียนหรือไม่ หรือจะทำการฝึกในระดับใด ซึ่งผลที่ได้รับจะเป็นประโยชน์ต่อการจำแนกประเภท (Classification) ว่านักเรียนมีพื้นฐานอย่างไร เก่ง ปานกลางหรืออ่อน

2. วินิจฉัย (Diagnostic) ซึ่งทำให้ทราบจุดเด่น จุดด้อยของนักเรียนแต่ละคน เพื่อเป็นแนวทางให้ครูปรับปรุงวิธีการสอน และสามารถซ่อมเสริมให้นักเรียนแต่ละคนได้อย่างถูกต้อง

3. การประเมินว่านักเรียนมีความงอกงามมากน้อยเพียงใด วิธีนี้จะใช้การทดสอบสองครั้ง แล้วนำผลที่ได้จากการทดสอบมาเปรียบเทียบกัน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของตัวเอง (Assessment)

4. เพื่อไปใช้ทำนาย (Prediction) ผลจากการสอบจะแนะแนวทางในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ ช่วยในการทำนายว่าควรจะไปทางใดจึงจะประสบความสำเร็จ

5. เพื่อนำไปใช้ประเมินค่า (Evaluation) โดยจะประเมินผลหลังจากการเรียนการสอนสิ้นสุดลง ผลจากการวัดจะเป็นแนวทางในการให้ระดับคะแนน

และ สุวิมล ตั้งสัจจพจน์ (2526) ยังได้เสนอจุดประสงค์ของการวัดและประเมินผล ดังนี้

1. เพื่อคัดเลือกนักเรียน
2. เพื่อจำแนกประเภท
3. เพื่อวินิจฉัย
4. เพื่อประเมินพัฒนาการในการเรียน
5. เพื่อพยากรณ์
6. เพื่อจูงใจการเรียน
7. เพื่อประเมินค่าวิธีการในการสอน

8. เพื่อรักษามาตรฐาน

4.3 ประโยชน์ของการวัดและประเมินผลการเรียน

พูนศักดิ์ ประถมบุตร (2532) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาไว้ ดังนี้

ประโยชน์ต่อผู้สอน

1. ให้ทราบพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้เรียน เพื่อช่วยในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน
2. ช่วยให้ผู้สามารถกำหนดปรับปรุงเป้าหมาย ตามความเป็นจริงสำหรับผู้เรียนแต่ละระดับ
3. ให้ผู้สอนทราบว่าได้สอนให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด
4. ช่วยในการประเมินผลและปรับปรุงเทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น
5. ทำให้ทราบระดับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ ของการเรียน
6. ช่วยให้ข้อมูลเป็นแนวทางในการเปรียบเทียบระดับสัมฤทธิ์ผลระหว่างผู้เรียนและเป็นแนวทางในการให้อันดับคะแนนของผู้เรียนด้วย
7. ให้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจว่า ผู้เรียนมีความสามารถพอเพียงที่จะเลื่อนชั้นสูงขึ้นหรือไม่

ประโยชน์ต่อผู้เรียน

1. ทำให้รู้ระดับความสามารถของตนเองในแต่ละด้าน
2. ทำให้รู้สิ่งบกพร่องที่ตัวเองต้องเริ่มปรับปรุงแก้ไข
3. ช่วยในการเลือกวิชาเรียน
4. ทำให้รู้ระดับความงอกงามในการเรียนของตน
5. ทำให้ตื่นตัวและมีความสนใจในการเรียน

ประโยชน์ในการแนะแนว

การวัดและประเมินผลทำให้ผู้เรียน ครูผู้สอน ตลอดจนฝ่ายแนะแนว ได้ทราบว่าผู้เรียนมีจุดเด่น จุดด้อยในด้านใดบ้าง ซึ่งจะมีประโยชน์เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการเรียนการสอน การเลือกอาชีพ ตลอดจนการศึกษาคือ

ประโยชน์ในการบริหาร

การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา จะช่วยให้ข้อมูลแก่ผู้บริหารในการตัดสินใจดำเนินการได้อย่างเหมาะสม เช่น การคัดเลือกบุคคล การตรวจสอบคุณภาพการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมพลศึกษา การปรับปรุงหลักสูตรหรือโครงการพลศึกษาในโรงเรียน การจัดหาวัสดุ อุปกรณ์เครื่องอำนวยความสะดวก ตลอดจนพิจารณาให้ความดีความชอบ

ประโยชน์ด้านการวิจัย

จากการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา ทำให้มองเห็นปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอน การบริหารที่ควรศึกษาหาความจริง เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป ขอบข่ายของการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

จรินทร์ ธาณิรัตน์ (2519) ได้กล่าวว่า เมื่อทราบถึงความมุ่งหมายของหลักสูตร และความมุ่งหมายของการสอนในระดับชั้นเรียนแล้ว ก็มาพิจารณาดูว่าจะวัดอะไรเพื่อให้ตรงกับเนื้อหา หรือความมุ่งหมายของระดับชั้นๆ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไปบ้างแต่ก็ควรสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอนซึ่งอาจจะวัดในสิ่งต่อไปนี้

1. วัดความรู้ความเข้าใจ (Knowledge Test) ได้แก่ การวัดความรู้ความเข้าใจ ในด้านวิธีการเล่น แบบการเล่น กฎ กติกา ประวัติความเป็นมา ตลอดจนเรื่องอุปกรณ์การเล่น
2. วัดทักษะทางกีฬา (Sport Skills Test) ได้แก่ การวัดทักษะทางการเคลื่อนไหวทางกีฬา อาจเป็นทักษะเบื้องต้น (Basic Skill) ของกีฬาแต่ละประเภท และทักษะการเล่นเป็นชุด (Team Play Skill) หรือทักษะความชำนาญในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน
3. วัดสมรรถภาพทางร่างกาย (Physical Fitness Test) ได้แก่ การวัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของสมรรถภาพทางร่างกาย เช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความว่องไว ความอ่อนตัว และความอดทน
4. วัดการทำงานของหัวใจและหลอดเลือด (Cardiovascular Test) ได้แก่ การวัดการทำงานของหัวใจ การหายใจ และอัตราการเต้นของหัวใจเป็นต้นสิ่งเหล่านี้ต้องใช้เครื่องมือในการ

ทดสอบประสิทธิภาพและสมรรถภาพการทำงานของหัวใจ บอกถึงสมรรถภาพทางกาย เช่นเดียวกัน

5. วัดเจตคติหรือทัศนคติ (Attitude Test) ได้แก่ การวัดในเรื่องต่าง ๆ ที่แสดงออกในทางที่ดีเป็นผลมาจากการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา และการกีฬา ดังเช่น

- 5.1 ความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาและการกีฬา
- 5.2 เวลามาเรียนและความตั้งใจเรียนอย่างกระตือรือร้น
- 5.3 การตรงต่อเวลาในการเรียน
- 5.4 การแต่งกายอย่างเหมาะสมในการเล่นกีฬา
- 5.5 ความระมัดระวังเอาใจใส่ในการป้องกันอุบัติเหตุทางกีฬา
- 5.6 รักการบริการช่วยเหลือร่วมมือเป็นพิเศษทางพลศึกษา ให้แก่ส่วนรวม

6. ลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาหรือคุณธรรมทางจิตใจ (Sportsmanship) การสอนสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง เพราะเป็นการสร้างคุณธรรมให้แก่เยาวชน เพื่อให้พลเมืองของชาติเป็นประชาธิปไตยเป็นประชาชนที่มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และการวัดผลต้องเน้นเรื่องนี้ ซึ่งอาจวัดในสิ่งต่อไปนี้เป็นความรู้จักเสียสละ การรู้จักแพ้ การรู้จักชนะ และรู้จักอภัย การให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น การเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี การปฏิบัติตามระเบียบ กฎ กติกา และรักษาความสามัคคี เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ ฟอง เกิดแก้ว (2520) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การวัดผลทางพลศึกษาจะวัดพฤติกรรมอะไรบางอย่างนั้น จะต้องพิจารณาถึงความมุ่งหมายของการสอนพลศึกษาดังได้กล่าวมาแล้วในเรื่อง วิธีสอนพลศึกษา การวัดผลการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียนควรจะวัดด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ทางด้านสมรรถภาพ (Physical Fitness)
2. ทางด้านความสามารถทางกลไกทั่วไป (General Motor Ability)
3. ทักษะทางด้านกีฬา (Sport Skills)
4. ทางด้านความรู้ (Knowledge)
5. ทางด้านทัศนคติ (Attitude)
6. ทางด้านสุขปฏิบัติ (Hygienic)

นอกจากนี้ วินิต กองบุญเทียม (2534) ได้กล่าวถึงขอบข่ายของการวัดผลและประเมินผลไว้ว่า ในการทดสอบทางพลศึกษานั้นเมื่อเราทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของการทดสอบทางพลศึกษาแล้วควรพิจารณาถึงเรื่องที่จะทดสอบเรื่องอะไรขอบข่าย ของการทดสอบทางพลศึกษาควรจะมีการทดสอบในสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. ทดสอบความรู้ความเข้าใจในทางพลศึกษา (Knowledge) การพลศึกษาเป็นวิทยาการหรือศาสตร์แขนงหนึ่ง เมื่อมีการเรียนการสอนหรือการฝึกกิจกรรมพลศึกษาจะต้องทำการทดสอบในด้านความรู้ความเข้าใจเนื้อหากิจกรรมมากนักน้อยเพียงใด การทดสอบในด้านนี้เป็นการทดสอบความสามารถ หรือพัฒนาการทางด้านสมองที่จะเข้าใจ จดจำบทเรียนหรือกิจกรรมมากนักน้อยเพียงใด ในทางพลศึกษาแล้ว การทดสอบทางด้านความรู้ความเข้าใจในทางพลศึกษาจะเป็นเรื่องราวของประวัติความเป็นมา กฎ กติกา แบบแผนของการฝึก วิธีการเล่น

2. ทดสอบทักษะของกิจกรรม (Skill) เป็นการทดสอบในกิจกรรมหรือทักษะหรือเนื้อหาของวิชาหรือกิจกรรมต่าง ๆ ของพลศึกษาเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะพิเศษของแต่ละกิจกรรมไป เช่น บาสเกตบอล ฟุตบอล วอลเลย์บอล ก็มีลักษณะแตกต่างกันไปยกตัวอย่างการทดสอบบาสเกตบอลก็จะเป็นการทดสอบการส่งลูก การเลี้ยงลูก การยิงประตู เป็นต้น ในขอบวนการเรียนการสอนหรือการฝึกกิจกรรมทางพลศึกษาจะต้องมีการวัดเนื้อหาทักษะเฉพาะของวิชาหรือกิจกรรมเพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการของผู้เรียนหรือผู้ฝึกว่าได้พัฒนาการขึ้นมากนักน้อยเพียงใด

3. ทดสอบสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) สมรรถภาพทางกาย หมายถึงความสามารถของร่างกายในการประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวัน วันได้อย่างมีประสิทธิภาพไม่มีความเหนื่อยอ่อนจนเกินไป และสามารถสงวนพลังงานเหลือพอที่จะนำไปใช้ในการประกอบกิจกรรมในยามฉุกเฉินและเวลาว่างในการประกอบกิจกรรมบันเทิงหรือนันทนาการของชีวิตของตัวเองด้วยในการเรียนการสอนหรือการฝึกกิจกรรมทางพลศึกษาควรที่จะมีการทดสอบสมรรถภาพทางกายของผู้เรียนหรือผู้ฝึกว่ามีสมรรถภาพทางกายดี เลว มากน้อยเพียงใด ปรัชญาของการเรียนการสอนหรือการฝึกพลศึกษาในกิจกรรมใดก็ตามผู้เรียนหรือผู้ฝึกควรจะมีพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกายควบคู่กับพัฒนาการทางด้านอื่นๆ ด้วย

4. ทดสอบทัศนคติและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา (Attitude and Sportsmanship) เป็นการทดสอบเพื่อให้ทราบถึงความสนใจ ความตั้งใจ ความชอบ ความร่วมมือในการเรียนการสอนหรือฝึกกิจกรรมต่างๆ ทัศนคติที่มีต่อการออกกำลังกายหรือฝึกกิจกรรมทางพลศึกษาตลอดจนถึง การทดสอบเพื่อให้ทราบถึงเรื่องของจิตใจ คุณธรรม หรือ พฤติกรรมทางด้านสังคมเช่น รู้แพ้ รู้ชนะ ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ความเป็นผู้นำ ผู้ตาม ความสามัคคี การประเมินผลความสัมฤทธิ์ของผู้เรียน หรือผู้ฝึกกิจกรรมทางพลศึกษา ข้อมูลทางทัศนคติ คุณธรรมหรือพฤติกรรม ทางสังคม ควรนำมาพิจารณาในการประเมินผลด้วย

4.4 วิธีการวัดและประเมินผลพลศึกษา

จรินทร์ ธาณีรัตน์ (2519) ได้เสนอแนะวิธีการวัดผลเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษาไว้ดังนี้

1. วัดโดยการให้ปฏิบัติ (Performance Test) การวัดวิธีนี้ต้องให้การทดสอบปฏิบัติในกิจกรรมที่ผู้ทดสอบต้องการทราบ เพื่อให้ได้ดูความสามารถและความสัมฤทธิ์ผลทาง การเรียนการสอน เช่น ในการวัดทักษะทางกีฬา หรือ สมรรถภาพทางกาย การวัดโดยการให้ปฏิบัติในกิจกรรมหรือกีฬานั้น นำผลของการปฏิบัติในรูปของเกณฑ์การวัด เช่น การวิ่ง 100 เมตร 200 เมตร โดยใช้ เวลาเป็นเกณฑ์ในการคิดคะแนน ซึ่งอาจจะใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยนักเรียนในชั้น ถ้ายังไม่มีคะแนนมาตรฐาน หรือในกรณีที่ใช้ความสูงเป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดสูง ยืนกระโดดแตะ (Vertical Jump) คะแนนที่คิดโดยเฉลี่ยในลักษณะแบบเดียวกับใช้เวลาเป็นเกณฑ์

2. วัดโดยการทดสอบข้อเขียน (Written Test) การทดสอบข้อเขียนมีจุดประสงค์เพื่อทดสอบความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับพลศึกษา ประวัติความเป็นมา วิธีการเล่น ระเบียบ กฎ กติกา ฯลฯ เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมี ความรู้ความเข้าใจเพียงใด ข้อสอบนั้นอาจจะใช้แบบทดสอบปรนัย อัตนัย หรือใช้ทั้งสองอย่างผสมกันก็ได้

3. วัดโดยใช้เครื่องมือในการวัด ได้แก่ การทดสอบสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Test) เช่น วัดความอ่อนตัวของกล้ามเนื้อ วัดความอดทนของกล้ามเนื้อ

4. วัดโดยการสอบปากเปล่า (Oral Test) วิธีการนี้ใช้ในการวัดความรู้ ความเข้าใจทัศนคติโดยทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล ตามหัวข้อเรื่องที่ต้องการให้ทราบในสิ่งที่สอนไปแล้ว การสอบปากเปล่าควรเตรียมคำถามเป็นข้อ ๆ ไว้ล่วงหน้าเพื่อเกิดความแน่ใจ และควรเตรียมคำถามไว้จำนวนมาก เพื่อช่วยให้มีการเปรียบเทียบถึงความเข้าใจระหว่างเด็กด้วยว่ามีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด

5. วัดโดยการสังเกต (Observation) การวัดโดยการสังเกตนี้จะขาดความแน่นอนไปบ้าง แต่ก็ยังเป็นวิธีที่ดีอีกวิธีหนึ่ง ครูอาจจะสังเกตจากการเรียนปกติ การฝึกหัดลำพังในเวลาว่างครูสามารถสังเกตในสิ่งต่อไปนี้เป็นคือ ความสนใจ ความสามารถ ทักษะในการเล่น การประสานงาน ช่วยเหลือกันการควบคุมอารมณ์ ความมานะพยายามและความอดทน ความมีน้ำใจนักกีฬา

ความรับผิดชอบทัศนคติความเป็นผู้นำ และผู้ตาม การสังเกตต้องมีหลักเกณฑ์ในการวัด เพื่อความแน่นอน แม่นยำและความยุติธรรม

ซึ่งสอดคล้องกับ บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2524) ที่แบ่งเทคนิควิธีที่ใช้ในการวัดไว้ 2 วิธี คือ วิธีการสังเกต และวิธีการทดสอบ ไว้ว่า

การสังเกตโดยทั่วไปเป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้ถูกสังเกต ซึ่งอาจจะเฝ้าดูไปตามเรื่องไม่ได้กำหนด หรือวางแผนว่าจะสังเกตอะไร และจะสังเกตอะไรก่อนหลัง เมื่อมีพฤติกรรมอะไรเกิดขึ้นก็สังเกตจดบันทึกไว้ทั้งหมด หรืออาจจะเฝ้าดูอย่างมีแผนการกำหนดไว้แน่นอนว่าจะสังเกตอะไรบ้าง และสังเกตอะไรก่อนหลังก็ได้ อย่างเช่นต้องการจะวัดว่านักเรียนคนหนึ่งคนใดมีพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างไรบ้างก็อาจจะกำหนดเวลาภายในหนึ่งเดือน เพื่อคอยสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กคนนั้นว่า แสดงออกอย่างไรบ้างและจดบันทึกไว้ เป็นต้น ส่วนวิธีการทดสอบจะมีเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบที่มีชื่อเรียกหลายชนิด สุดแต่แต่จะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ในการเรียกชื่อหรือแบ่งประเภท ถ้าจะแบ่งโดยใช้การกระทำ ของผู้ถูกทดสอบเป็นเกณฑ์ จะแบ่งได้ 3 ชนิด คือ

1. การทดสอบที่ให้ลงมือกระทำ (Performance Test) เช่น การทดสอบวิชาพลศึกษา การทดสอบวิชาขับร้อง เป็นต้น
2. การทดสอบโดยให้เขียนตอบในกระดาษ (Paper-Pencil Test) ผู้ถูกทดสอบต้องตอบในกระดาษ และใช้การเขียนเป็นเกณฑ์ ซึ่งได้แก่ การใช้ข้อสอบ และเครื่องมือการสอบวัดต่าง ๆ
3. การทดสอบปากเปล่า (Oral Test) เป็นการเรียกมาซักถามกันตัวต่อตัว อย่างที่เรียกว่า การสอบสัมภาษณ์

แต่ถ้าใช้เวลาเป็นเกณฑ์ จะแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. การทดสอบที่กำหนดความเร็ว (Speed Test) เป็นการกำหนดเวลาว่าต้องสอบให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนดไว้ การทดสอบชนิดนี้มักจะมีข้อสอบหรือข้อคำถามมาก ๆ แต่ให้เวลาตอบน้อย ๆ หรือกำหนดเวลาให้ตอบแต่ละข้ออย่างเช่น การทดสอบทักษะทางเลขคณิตด้วยการให้คิดเลขในใจ เป็นต้น

2. การทดสอบที่ไม่กำหนดเวลาให้ตอบ (Power Test) เป็นการปล่อยให้ผู้ถูกทดสอบได้แสดงความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ ไม่กำหนดเวลาทำจนเสร็จ เหมือนกับการวิ่งทนนั่นเอง

ถ้าแบ่งโดยใช้สิ่งที่ต้องการวัดเป็นเกณฑ์ อาจแบ่งได้เป็น 3 ชนิดคือ

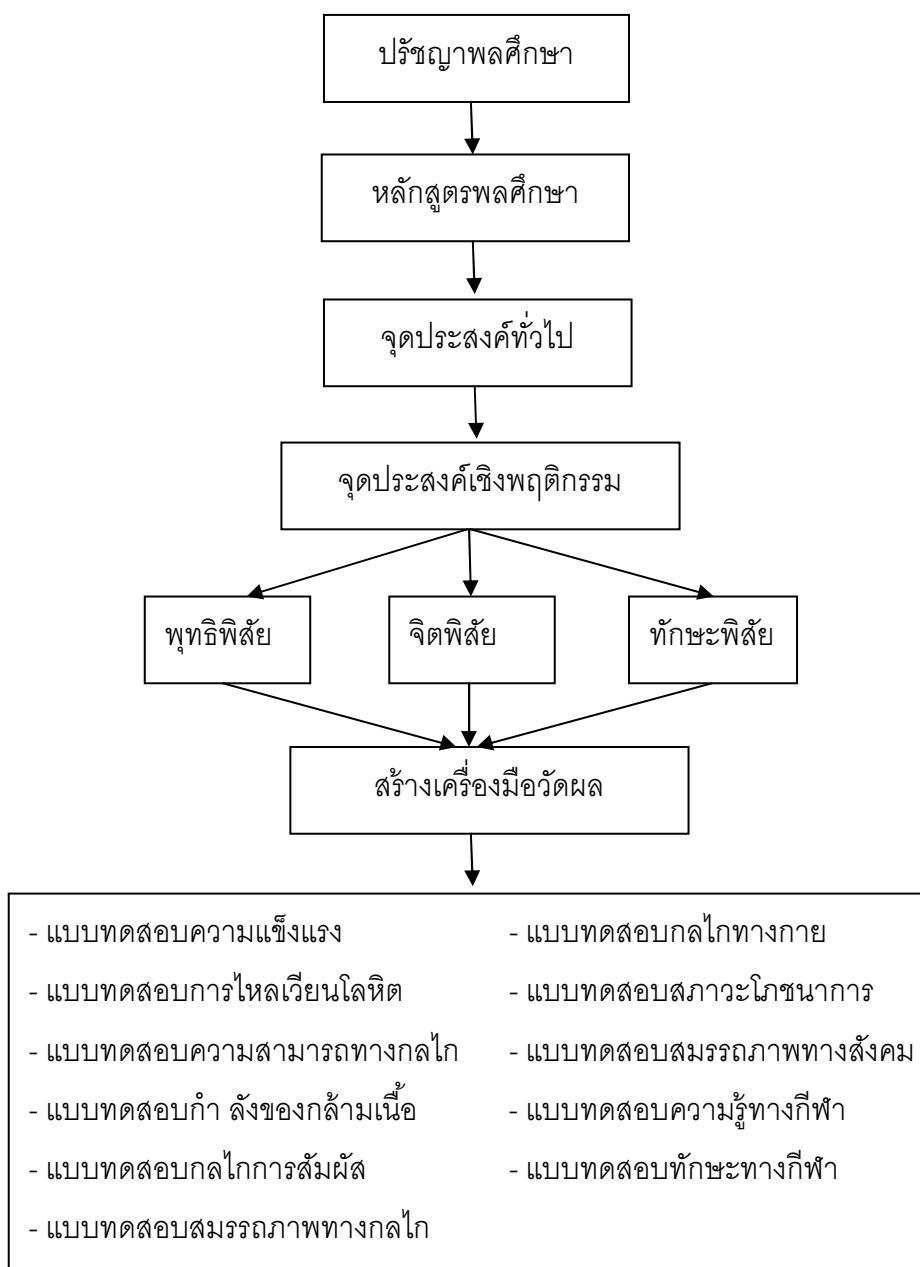
1. การทดสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) เป็นการทดสอบความรู้ ทักษะ และความสามารถต่าง ๆ ที่ได้จากการเรียนรู้

2. การทดสอบความถนัด (Aptitude Test) เป็นการทดสอบความสามารถทางสมอง (Mental Ability) ของแต่ละบุคคลว่ามีความสามารถ และความถนัดมากน้อยเพียงใด

3. การทดสอบบุคลิกภาพ (Personality Test) เป็นการทดสอบทางด้านบุคลิกภาพต่าง ๆ เช่น เจตคติ ความสนใจ อารมณ์ เป็นต้น

4.5 ขั้นตอนของการวัดและประเมินผลพลศึกษา

สุวิมล ตั้งสัจจพจน์ (2526) ได้เสนอรูปแบบขั้นตอน ที่มาอันเป็นส่วนสำคัญในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลพลศึกษาไว้ดังนี้ คือ

ภาพที่ 1 แสดงขั้นตอนของการวัดและประเมินผลพลศึกษา

ที่มา: สุวิมล ตั้งสัจจพจน์, (2526)

จากภาพที่ 4 จะเห็นได้ว่า ในการวัดและประเมินผลทางพลศึกษานั้นจะต้องพิจารณาจากปรัชญาพลศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างหลักสูตร และการกำหนดจุดประสงค์จะเป็นตัวบ่งบอกถึงเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลทางพลศึกษา ซึ่งองค์ประกอบทั้งหมดดังกล่าวข้างต้นล้วนแล้วแต่มีความสำคัญต่อการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาทั้งสิ้น

4.6 การให้คะแนนในวิชาพลศึกษา

การให้คะแนนในวิชาพลศึกษาเป็นการแปลความหมายที่ได้จากการประเมินผลเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างซับซ้อนและต่อเนื่อง เพราะคะแนนในแต่ละตัวที่ได้มานั้นจะแสดงให้เห็นถึงสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนในแต่ละด้าน ฉะนั้นคะแนนทุกตัวจึงมีความสำคัญทั้งสิ้น

Johnson และ Nelson (1986) ได้กล่าวถึง ปรัชญาของการให้คะแนนในวิชาพลศึกษา ไว้ว่า นักการศึกษายอมรับว่า วัตถุประสงค์เป็นพื้นฐานที่สำคัญของการวัดผลและประเมินผลซึ่งเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน อย่างไรก็ตามในปัจจุบันยังพบว่ามี ความแตกต่างของครูในการประเมินผล การให้เกรด และรายการผลการเรียนต่อนักเรียน ผู้ปกครอง และผู้บริหารโรงเรียน นอกจากนี้กระบวนการของการวัดผลประเมินผล และการกำหนดสถานภาพของนักเรียนยังเป็นสิ่งที่ยุ้งยากในหลายปีที่ผ่านมาอีกทั้งยังมีนักศึกษาบางส่วนเห็นด้วยกับความ ต้องการของโรงเรียน ที่ไม่ต้องการให้นักเรียนสอบตกในวิชาพลศึกษา

ฟอง เกิดแก้ว (2520) ได้แบ่งการให้คะแนนในวิชาพลศึกษาและเนื้อหาที่ควรคำนึงในการให้คะแนนคือ

1. ทักษะคติ (Attitude) โดยรวมถึงลักษณะต่าง ๆ คือ การเป็นผู้นำ ความร่วมมือ เวลาเรียน การตรงต่อเวลา ความมีน้ำใจนักกีฬา ฯลฯ ถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของคะแนนควรจะเป็น 5-25%
2. ความสัมฤทธิ์ผล (Achievement) ซึ่งหมายถึงทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมที่เรียนมา มาตรฐานของการฝึกหัดและความสนใจในการนำ ไปใช้ในโอกาสต่างๆ แบ่งคะแนนให้ประมาณ 20-30 %
3. ความรู้ (Knowledge) ได้แก่ความเป็นมา กติกา การเล่น วิธีการเล่น มารยาทการเล่น และความรู้ทั่วไปที่เกี่ยวข้อง ถ้าให้คะแนนควรจะเป็น 5-25%

4. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความอดทน ความสามารถในการกลับตัว ความอ่อนตัว กำลังความอดทนของระบบหัวใจและหลอดเลือด คะแนน 20-25%

5. สุขปฏิบัติ (Hygienic) ได้แก่สุขนิสัยส่วนบุคคล ความสะอาด การปฏิบัติตามหลักความปลอดภัย แบ่งคะแนนให้ประมาณ 3-25 %

ธีรธรรม และคณะ (อ้างถึงใน ชวลิต ไกรว่อง, 2527) ได้สรุปถึงหลักการที่สำคัญในการให้คะแนนการวัดผลวิชาพลศึกษาไว้ต่อไปนี้

1. การวัดผลและการประเมินผล การให้คะแนน ต้องอยู่บนรากฐานของจุดประสงค์ทางการศึกษา แต่การดำเนินการวัดไม่ใช่เป็นกฎตายตัวที่ต้องเหมือนกันหมด
2. คะแนนทางวิชาพลศึกษาจะต้องมีความสัมพันธ์กับกลุ่มวิชาอื่น ๆ ของโรงเรียน
3. คะแนนเป็นเครื่องแสดงของความรู้ที่มีอยู่ฉะนั้นพยายามให้คะแนนในเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตความเป็นจริง เพื่อที่เด็กจะได้เตรียมตัวอย่างถูกต้องหลังจากเขาจบไปแล้ว
4. คะแนนที่กำหนดขึ้นจะต้องอยู่บนพื้นฐานของเนื้อหาวิชาที่เรียน
5. คะแนนที่เด็กได้รับทางพลศึกษาจะต้องรวมวัตถุประสงค์มากกว่า 2 อย่างขึ้นไป

ซึ่ง วิริยา บุญชัย (2529) ได้อธิบายถึง ระบบการให้คะแนนในวิชาพลศึกษาว่ามีความจำเป็นและมีประโยชน์ต่อนักเรียน ผู้ปกครอง ครูและผู้บริหารโรงเรียนเป็นอย่างมาก โดยมีรายละเอียดดังนี้

นักเรียนคะแนนเป็นเครื่องชี้ว่านักเรียนอยู่ในตำแหน่งใดของกลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่วางไว้ ยังเป็นสิ่งกระตุ้นให้มีความพยายามมากขึ้นและมีทัศนคติที่ดี วิชาพลศึกษา ผู้ปกครองสามารถติดตามความก้าวหน้า และความสัมฤทธิ์ผลของบุตรหลานได้จากคะแนนที่ได้รับจากโรงเรียน ครูจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับนักเรียนแต่ละคนเพิ่มขึ้นนำไปใช้ในการแนะนำ ในการปรับปรุงการปฏิบัติของนักเรียน การประเมินการจัดการเรียนการสอนและโครงการพลศึกษา ของตัวครูเอง ผู้บริหารโรงเรียน คะแนนเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจในการบริหารโรงเรียน

นอกจากนี้ วิริยา บุญชัย (2529) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบซึ่งนำมาตัดสินคะแนนในวิชาพลศึกษานั้นประกอบไปด้วยส่วนสำคัญ ๆ 3 ด้าน คือ

1. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เป็นการพัฒนาด้านการเคลื่อนไหวการทำงานของกล้ามเนื้อ ทักษะในการใช้มือ ครูควรทดสอบเกี่ยวกับความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทักษะของกิจกรรมประเภทต่างๆ เช่น สมรรถภาพทางกาย ความสามารถด้านกลไกและความสามารถในการเล่น

2. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เป็นการพัฒนาด้านสติปัญญา การระลึกได้ (Recall) การจำได้ หรือการรู้จัก (Recognition) เช่น ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกและหลักของการเคลื่อนไหว กติกา ความปลอดภัย การเสริมสร้างสมรรถภาพ ตลอดจนประวัติของกิจกรรมประเภทต่างๆ

3. ด้านเจตพิสัย (Affective Domain) เป็นการประเมินเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยความสนใจ ทศนคติ ความซาบซึ้ง ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความร่วมมือ ความสามารถในการปรับตัว การเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี

นอกเหนือจากส่วนสำคัญทั้ง 3 องค์ประกอบนี้แล้วยังมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่ครูพลศึกษานำมาพิจารณาในการให้คะแนน คือความพยายามในการเรียน เวลาเรียน การพัฒนา ความสนใจ การแต่งกายและความสะอาด

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2529) ได้กำหนดขอบข่ายในการวัดผลการเรียนวิชาพลศึกษาไว้ 4 ด้านคือ

1. วัดความรู้ความเข้าใจทางพลศึกษา ได้แก่ ประวัติความเป็นมา กฎ กติกาวิธีการเล่นแบบการเล่น มารยาทการเล่น ความปลอดภัย อุปกรณ์การเล่น และอุปกรณ์สนาม เป็นต้น

2. วัดทักษะทางกีฬา และสมรรถภาพทางกาย ได้แก่ การวัดทักษะเบื้องต้นของกีฬาแต่ละประเภท ทักษะการเล่นเป็นทีม ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความว่องไว ซึ่งแสดงทางสมรรถภาพทางกลไก เป็นต้น

3. การวัดพฤติกรรมทางคุณธรรม ได้แก่ การรู้จักเสียสละ การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ และรู้จักอภัยการให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น การเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี การปฏิบัติตามกฎระเบียบ กติกา และรักษาความสามัคคี

4. วัดพฤติกรรมเจตคติ ได้แก่ การวัดพฤติกรรมต่างๆ ที่แสดงออกมาเป็นผลมาจากการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา เช่น ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา การตรงต่อเวลาการแต่งกายอย่างเหมาะสม การให้ความช่วยเหลือร่วมมือเป็นพิเศษทางพลศึกษาแก่ส่วนรวม

นอกจากนี้ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) ได้เสนอหลักการให้คะแนนเพื่อคุณค่าที่แท้จริงควรมีหลักการให้คะแนนในวิชาพลศึกษาดังนี้

1. คะแนนควรเป็นสิ่งที่บ่งบอกสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนแต่ละคนว่ามีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของพลศึกษามากน้อยเพียงใด แต่ไม่ควรเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลระหว่างนักเรียนแต่ละคน

2. การให้คะแนนควรคำนึงถึงพัฒนาการทั้ง 5 ด้านหรือจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา และควรเน้นพัฒนาการทางด้านทักษะเท่า ๆ กับพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกาย

3. นักเรียนสามารถทำความเข้าใจในการให้คะแนน รู้ถึงส่วนประกอบของการให้คะแนน วิธีการให้คะแนน และการแบ่งน้ำหนักคะแนนในแต่ละส่วน

4. พ่อแม่ผู้ปกครองสามารถทำความเข้าใจได้โดยอาศัยจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาเป็นหลัก

5. ควรนำเสนอคะแนนในรูปแบบที่เหมือนกับการให้คะแนนในวิชาอื่น ๆ เพราะไม่ใช่แต่จะมีประโยชน์ต่อการเก็บรวบรวมข้อมูลและการเทียบคะแนนกับจำนวนหน่วยกิตเท่านั้นแต่ยังทำให้วิชาพลศึกษามีคุณค่าเป็นที่ยอมรับว่าอยู่ในระดับเดียวกับวิชาอื่น ๆ เช่นกัน

6. ใช้เทคนิคการประเมินผลหลาย ๆ แบบ ทั้งปรนัยและอัตนัย

7. มีความยุติธรรมในการให้คะแนนทั้งด้านสัมฤทธิ์ผลและสิ่งอื่น ๆ ของนักเรียน เช่น ความก้าวหน้า ความพยายาม ความมีน้ำใจนักกีฬา และความเป็นพลเมืองดีเกณฑ์การให้คะแนนจะแบ่งออกเป็นน้ำหนักตามจุดมุ่งหมายของการสอนพลศึกษาแต่ละข้อซึ่งการแบ่งน้ำหนักออกเป็นเท่าไรจึงจะเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครู เช่น

1. ความรู้และความเข้าใจ (เกี่ยวกับทักษะ การวางแผน กฎกติกา ความหมาย ประวัติ ฯลฯ) ให้ 5-25%

2. เจตคติ (เวลามาเรียน การแต่งกาย การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ฯลฯ) ให้ 5-25%

3. ทักษะ (ความถูกต้อง ความสามารถ การนำไปใช้) ให้ 20-25%

4. สมรรถภาพทางกาย (ความแข็งแรง ความทนทานของกล้ามเนื้อ ระบบไหลเวียนโลหิต ความคล่องตัว ความอ่อนตัว ฯลฯ) ให้ 20-25%

5. พฤติกรรมด้านสังคมวิสัย (บุคลิกภาพต่าง ๆ การควบคุมตนเอง ความอดทน ความอดกลั้นความมีน้ำใจนักกีฬา สุขปฏิบัติ ฯลฯ) ให้ 5-25%

การให้คะแนนนักเรียนเป็นสิ่งที่ปัญหายุ่งยากเพราะมีตัวแปรมากกว่าวิชาอื่น ๆ ครูพลศึกษาต้องประเมินผลนักเรียนในพฤติกรรมเกี่ยวกับความรู้ ทักษะและเจตคติ โดยแปลงเป็นรูป

คะแนนที่เหมือนกัน หรือรวมเป็นคะแนนเดียวกัน ปัญหาที่ประสบมากที่สุดคือการพิจารณาให้คะแนนนักเรียนจำนวนมากๆในห้องเดียวกัน รองลงมาคือปัญหาการจัดความถี่ของคะแนน และการรวมเอาพฤติกรรมทั้งหลายมาเป็นคะแนนในหน่วยเดียวกัน ก่อนการประเมินผลจึงควรตั้งปัญหา 2 ข้อเสียก่อนคือ 1) ควรจะวัดอะไร และ 2) ควรจะวัดอย่างไร (วาสนา คุณาอภิสิทธิ์, 2539) เพื่อเป็นแนวทางในการให้คะแนน ซึ่งต้องยึดจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาและเป้าหมายของการจัดการศึกษาและเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ครูจึงต้องกำหนดวัตถุประสงค์ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนและเป็นแนวทางในการเลือกเครื่องมือเพื่อทดสอบและวัดผล ดังนั้นเมื่อครูทำการสอนเสร็จแล้วก็ต้องทำการทดสอบ เพื่อดูผลการเรียนการสอนนั้นว่าเป็นอย่างไร นักเรียนมีการพัฒนาการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การทดสอบนี้จะช่วยให้ครูพัฒนาการสอนของตน และเป็นการพัฒนาการเรียนของนักเรียนตลอดจนการพัฒนาหลักสูตรได้ (วิริยา บุญชัย, 2529)

ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา มีดังนี้

5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

สุมาลี จันทรชลอ (2522) ทำการวิจัยเรื่อง “การติดตามผลการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่า ด้วยการประเมินผลการเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521” จุดมุ่งหมายเพื่อติดตามผลการปฏิบัติของครู เกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนการสอน หลักสูตรพุทธศักราช 2521 โดยใช้แบบสอบถามกับครูโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน จำนวน 217 คนเพื่อวัดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ตามหลักสูตรใหม่ และแบบสำรวจปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผล รวมทั้งการสัมภาษณ์ประกอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวน การทดสอบค่าที และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน การวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่มีความรู้และความเข้าใจ การประเมินผลค่อนข้างน้อยครูโรงเรียนรัฐบาลมีความเข้าใจดีกว่าครูโรงเรียนเอกชน ครูปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลในระดับปานกลางทั้งในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน ครูมีปัญหาการประเมินผลในเรื่องคู่มือการประเมินผลไม่เพียงพอ ขาดความรู้เรื่องระเบียบการประเมินผล ขาดบุคลากรแนะนำ ปรีกษาขาดความรู้ในการเขียนข้อสอบ และวิธีเขียนจุดหมายเชิงพฤติกรรม ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีวัดและประเมินผล และปัญหาการประเมินผลก่อนเรียนส่วนความรู้ในหลักการประเมินผล ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนกับปัญหาในการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ มีความสัมพันธ์กัน

สมชาย ธรรมโกศล (2523) ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการวัดผลทางพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร” วัดดูประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาของการวัดและประเมินผล ในโรงเรียนรัฐบาล ในกรุงเทพมหานครส่งแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปยังครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 150 คน จากโรงเรียน ทั้งหมด 65 โรงเรียนการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยแล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง การวิจัยพบว่า

1. ครูพลศึกษาเป็นชายมากกว่าหญิง ส่วนใหญ่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการวัดผลทางพลศึกษามาก่อน
2. การวัดผลวิชาพลศึกษาด้านความรู้ การวัดผลใช้การสอบข้อเขียนแบบปรนัย และอัตรณ์ปัญหาการวัดผลด้านความรู้ คือ หน่วยกิตสำหรับวิชาพลศึกษามีน้อย คะแนนสอบข้อเขียนมี

สัดส่วนเล็กน้อย เมื่อเทียบกับการสอบปฏิบัติ และวิชาพลศึกษาไม่มีผลต่อการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นจึงทำให้ความสนใจในการสอบข้อเขียนมีน้อย

3. การวัดผลด้านสมรรถภาพ วัดเฉพาะการทดสอบเพียงบางรายการ ปัญหาการวัดด้านสมรรถภาพ คือ ขาดแคลนสถานที่และเครื่องมืออำนวยความสะดวก การวัดโดยครูคนเดียว ทำให้ล่าช้าเสียเวลา เวลาในการวัดไม่เพียงพอ เพราะไม่สามารถวัดได้พร้อมกัน

4. การวัดผลทางด้านทักษะวัดทั้งทักษะเฉพาะและการเล่นเป็นทีม ปัญหาการวัดด้านทักษะคือ สถานที่และเครื่องมืออำนวยความสะดวกไม่เอื้ออำนวย การทดสอบทักษะเป็นทีมใช้เวลามาก ไม่สามารถทำให้พร้อมกันหมด การวัดทักษะเฉพาะตัวต้องใช้เวลา และไม่สามารถวัดได้ครอบคลุมทักษะกีฬาที่พื้านั้นได้ทั้งหมด

5. การวัดผลทางด้านทัศนคติ วัดจากการมาเรียน การแต่งกายและการสังเกตขณะเรียน ปัญหาด้านการวัดทางด้านทัศนคติ คือ ทำได้ยาก ทำไม่ถึงถึง ถ้าบึกใจในการตัดสินใจ ทัศนคติกับปัญหาทางเศรษฐกิจของเด็กยาก ในการตัดสินพฤติกรรมให้ตรงกับทัศนคติที่แท้จริงยากลำบากในการวัดทัศนคติจากข้อเขียน และสังเกตพฤติกรรมการสัมภาษณ์ การสังเกต พฤติกรรมนอกเวลาเรียน

6. การปรับปรุงการวัดผลทางด้านพลศึกษา ควรปรับปรุงอุปกรณ์และสถานที่ให้พร้อมเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการวัดผลการทดสอบสมรรถภาพ และต้องการความรู้ความเข้าใจระเบียบวิธีวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ ความรู้ความเข้าใจเทคนิค การวัดผลทางพลศึกษาการวัดผลทางด้านทัศนคติ ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับแบบทดสอบมาตรฐานของทักษะกีฬาแต่ละประเภท และความรู้ด้านสถิติที่จำเป็นในการวัดผลด้านพลศึกษา

วัลลภา อาริตัน (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการวัดและประเมินผล นักเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง และสอง ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี” โดยการศึกษาสภาพทั่วไป ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของครูประจำชั้นประถมปีที่ 1 และ 2 เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โดยใช้ตัวอย่างประชากรเป็นครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี เป็นครูประจำชั้นประถมปีที่ 1 จำนวน 205 คน และครูประจำชั้นประถมปีที่ 2 จำนวน 205 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. วิธีการวัดผลการเรียนของนักเรียนที่ครูประจำชั้นประถมปีที่ 1 และ 2 ปฏิบัติมาก คือ การให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในชั่วโมงเรียน และทำแบบฝึกหัดเป็นการบ้าน ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดเกณฑ์การตัดสินพฤติกรรมของนักเรียนเป็นส่วนมากกิจกรรมการวัดและประเมินผลที่ทำมากคือ

การแจ้งผลการเรียนให้ผู้ปกครองทราบ การแจ้งผลการสอบให้นักเรียนทราบ และการสร้างข้อสอบ เพื่อวัดผลการเรียนส่วนใหญ่ ครูผู้สอนเป็นผู้จัดทำเอง

2. ครูประจำชั้นประถมปีที่ 1 และ 2 มีปัญหามากในเรื่องความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการวัดและประเมินผลระหว่างเรียน ความเข้าใจในการแยกจุดประสงค์แต่ละข้อจากสมุดประจำชั้น เพื่อวัดพฤติกรรมนักเรียน การวัดผลระหว่างการเรียนเป็นระยะ ๆ หลังจากสอนจบแต่ละบทเรียนการสอบปลายภาคเรียนให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์การเรียนรู้ การใช้วิธีวัดและประเมินผลด้วยการสังเกต และการจัดบันทึกพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า การเลือกเครื่องมือการวัดผลการเรียนให้เหมาะกับพฤติกรรมที่จะวัดการแบ่งเวลาในช่วงเรียน เพื่อวัดผลการเรียน การสร้างแบบสัมภาษณ์ และแบบสำรวจรายการ เพื่อวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน การวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อปรับปรุง ให้เป็นข้อสอบที่ดี และการใช้บริการของโรงเรียนเกี่ยวกับเครื่องมือในการวัดและประเมินผล

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนของนักเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 คือ ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โดยเฉลี่ยเห็นด้วยกับ การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในเรื่องจุดมุ่งหมายการวัดและประเมินผลวิธีการวัดผลการเรียน ผู้ทำหน้าที่วัดและประเมินผลการเรียน การปฏิบัติในการวัดและประเมินผลการเรียนนอกจากนี้ ครูประจำชั้นประถมปีที่ 1 และ 2 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ดังนี้

1. ควรจัดให้มีการอบรมครู ในเรื่องการวัดและประเมินผล ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โดยเน้นภาคปฏิบัติมากกว่าการให้ความรู้แบบบรรยาย หรือการอบรมจากเอกสาร

2. ควรลดจำนวนนักเรียนที่ครูแต่ละคนรับผิดชอบให้น้อยลง เพื่อครูจะได้สามารถในการวัดและประเมินผลได้อย่างสม่ำเสมอ

3. เมื่อครูวัดผลแล้วพบว่ายังมีนักเรียนที่ยังไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ ครูควรสอนซ่อมเสริมแล้วทำการวัดผลซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งอาจใช้วิธีการวัดแบบเดิมหรือวิธีอื่น ๆ ก็ได้

4. โรงเรียนควรจัดหาวัสดุอุปกรณ์ ในการสร้างเครื่องมือวัดผล เช่น กระดาษ เครื่องโรเนียวเพื่อครูจะได้นำมาใช้ในการสร้างเครื่องมือวัดผล

5. ควรมีการออกข้อสอบร่วมกับโรงเรียนอื่นๆ หรือกลุ่มโรงเรียนเพื่อช่วยให้มาตรฐานการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนเท่ากันทุกโรงเรียน

สาธิต ลิ้มขจรเดช (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ในวิทยาลัยพลศึกษา” โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ที่สอนวิชา กิจกรรมพลศึกษา ในวิทยาลัยพลศึกษา จำนวน 277 คน สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวัดและประเมินผลวิชากิจกรรมพลศึกษา พบว่า มีการเน้นทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติการสอบข้อเขียน วัดความรู้เรื่องการนำไปใช้การสอบภาคปฏิบัติใช้วิธีการสังเกตท่าทางและความถูกต้องการวัดทักษะกีฬาประเภทรายบุคคล ภาคปฏิบัติทดสอบทักษะ และให้แข่งขันการวัดผลประเภทชุด ภาคปฏิบัติ สังเกตทักษะเป็นรายบุคคลและเล่นเป็นชุดนำผลจากการทดสอบมาใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน เกณฑ์ประเมินผลต้องให้ตามเกณฑ์ที่ผู้สอบกำหนดมีการแจ้งแผนการสอน และระยะเวลาทดสอบเมื่อเริ่มต้นภาคเรียน

บุญทิม ธรรมวงษ์ (2525) ได้ทำการศึกษา “ความคิดเห็นของครูพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521”

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลความรู้เรื่องระเบียบวิธีการประเมินผลและตัดสินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศโดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 325 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านการประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาครูพลศึกษาประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนขาดความสนใจเกี่ยวกับประเมินผลการเรียน ซึ่งมีสาเหตุจากหน่วยการเรียน ซึ่งมีค่าเพียง 0.5 หน่วยการเรียนและวิธีการประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละรายวิชาตามที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดไว้
2. ด้านระเบียบวิธีการประเมินผลที่ครูพลศึกษาประสบมาก คือ ปัญหาในการจัดดำเนินการสอนซ่อมเสริม ในกรณีที่นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่พอ หรือยังไม่มีพฤติกรรมขั้นต้นก่อนการเรียนการสอน
3. ด้านการตัดสินผลการเรียน ครูพลศึกษาประสบปัญหาที่สุดคือเรื่องการใช้เกณฑ์ในการตัดสินผลการเรียนแตกต่างกัน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาแต่ละคน

ชวลิต ไกรว่อง (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการวัดประเมินผลการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษา ในวิทยาลัยครู” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชา กิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยครู โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์พลศึกษาจำนวน 137 คน

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ประสบมากที่สุดคือ

1. ด้านระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียน นักศึกษาไม่ทราบระเบียบการวัดและประเมินผลของสภาพการฝึกหัดครูอย่างลึกซึ้ง และอาจารย์ผู้สอนตีความระเบียบการวัดและประเมินผลบางข้อแตกต่างกัน
2. ด้านแบบทดสอบทักษะขาดคู่มือและอุปกรณ์ในการทดสอบ แบบทดสอบบางประเภทไม่มีเกณฑ์มาตรฐาน
3. ด้านความรู้ นักศึกษาไม่ค่อยสนใจในการสอบข้อเขียนปลายภาค และคู่มือที่ใช้เป็นแบบเรียนมีน้อย ทำให้ยากต่อการออกข้อสอบด้านความรู้
4. ด้านสมรรถภาพทางกาย คือ ขาดสถานที่และเครื่องมือในการทดสอบ อาจารย์ผู้สอนทดสอบคนเดียว ทำให้ล่าช้าและเสียเวลามาก
5. ด้านทดสอบทักษะ เครื่องมือในการทดสอบทักษะมีน้อย และการทดสอบทักษะเพียงครั้งเดียว การให้คะแนนเกิดการผิดพลาดได้
6. ด้านเจตคติ คือ ไม่มีเวลาในการสัมภาษณ์เจตคติของนักเรียน ศึกษาเป็นรายบุคคล
7. ด้านการประเมินผลการเรียน คือ การกำหนดสัดส่วนในการประเมินผลด้านข้อเขียนและด้านทักษะของอาจารย์ผู้สอนแต่ละคนแตกต่างกัน

วิวัฒน์ กระทุ (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาวิธีการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7 และเพื่อศึกษาวิธีการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาของครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน กลุ่มตัวอย่างครูที่สอนวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 7 จำนวน 300 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายโดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัย พบว่า

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนครูส่วนใหญ่สร้างเครื่องมือขึ้นเอง และได้ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบมาตรฐาน
2. ครูพลศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม มีวัตถุประสงค์ของการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาระดับของการวัดมากที่สุด คือ เพื่อวัดและประเมินผลสภาพของผู้เรียนหลังการเรียนการสอนทางด้านทักษะ
3. ครูพลศึกษาทั้ง 3 กลุ่มให้คะแนนการวัดและประเมินผลการเรียนด้านความรู้ ด้านทัศนคติด้านคุณธรรม และด้านเวลาเรียน ในอัตราส่วน 20 10 10 และ 10 คะแนน ส่วนด้านทักษะและสมรรถภาพทางกาย ครูพลศึกษาให้คะแนนแตกต่างกัน

4. ครูพลศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม ได้กำหนดขอบข่ายของการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาคือ ด้านความรู้ ด้านทักษะกีฬา ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านเจตคติและคุณธรรม

5. การวัดและประเมินผลการเรียนด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านทัศนคติและด้านคุณธรรม ครูพลศึกษาทั้ง 3 กลุ่มใช้วิธีสังเกต ส่วนด้านความรู้ใช้วิธีมอบหมายงานให้ทำ และสอบข้อเขียนแบบปรนัย และด้านทักษะ ใช้วิธีการทดสอบปฏิบัติเป็นรายบุคคล

6. ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอน 6-10 ปี และ 10 ปีขึ้นไปมีปัญหาทางด้านความรู้ในการวัดให้ครอบคลุมในเนื้อหาทั้งหมด ส่วนครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอน 1-5 ปี มีปัญหาทางด้านทักษะในการวัดผลให้ครบทุกด้าน

อนงค์ รักษ์วงศ์ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตกรุงเทพมหานคร” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นครูที่สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 243 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างผลการวิจัย พบว่า ปัญหาที่ประสบมากคือ

1. ด้านความรู้ ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับน้อย ส่วนปัญหาที่ประสบในระดับมาก คือ การวิเคราะห์ข้อสอบแบบปรนัย และการใช้ข้อสอบแบบอัตนัย

2. ด้านทักษะกีฬา ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับน้อย สำหรับปัญหาที่ครูพลศึกษาประสบในระดับมาก คือ ปัญหาเรื่องของเวลาที่ใช้ในการทดสอบการวัดทักษะกีฬานักเรียนไม่สามารถทำพร้อมกันได้ทั้งหมดจึงทำให้นักเรียนบางส่วนมีเวลาว่างมาก

3. ด้านสมรรถภาพทางกาย ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในระดับมาก คือการวัดสมรรถภาพทางกายบางอย่างต้องใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการวัด ทำให้วัดยากความสามารถดำเนินการทดสอบแต่ละรายการให้มีความเที่ยงตรง การใช้เกณฑ์มาเป็น พื้นฐาน การให้คะแนนระดับ สมรรถภาพทางกาย การทดสอบสมรรถภาพทางกายต้องใช้เวลาในการทดสอบมาก การนำเสนอผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย โดย

ส่วนรวมและแยกเฉพาะด้าน การเลือกแบบทดสอบสำหรับเด็กผิดปกติ หรือนักเรียนที่มีภาวะทางร่างกาย ที่ผิดปกติเข้าร่วมการทดสอบทำได้ยาก

4. ด้านเจตคติและคุณธรรม พบว่าครูพลศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนอยู่ในระดับมาก สำหรับปัญหาที่ครูพลศึกษาประสบในระดับมากที่สุด คือ การขาดแบบทดสอบที่วัดด้านเจตคติและคุณธรรม นักเรียนมีจำนวนมากไม่สามารถวัดเจตคติและคุณธรรมได้ครบทุกด้านทุกคนจากการศึกษางานวิจัยภายในประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา พบว่า มีการแบ่งปัญหาการวัดและประเมินผลเป็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านความรู้ พบว่า ประสบปัญหาเรื่องของการออกข้อสอบวัดความรู้ที่มีคุณภาพ 2) ด้านทักษะกีฬา พบว่า ประสบปัญหาในเรื่องของเวลาที่ใช้ในการทดสอบ และไม่มีแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ 3) ด้านสมรรถภาพทางกาย พบว่า ประสบปัญหาในเรื่องอุปกรณ์เครื่องมือ สถานที่ และไม่มีเกณฑ์มาตรฐานของสมรรถภาพทางกาย 4) ด้านเจตคติและ คุณธรรม พบว่า ประสบปัญหาในเรื่องของการขาดแบบทดสอบ ที่ใช้วัดด้านเจตคติและคุณธรรม

5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

Starr (อ้างถึงในวิวัฒน์ กระทุ้, 2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการวัดผล” ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการวัดผลวิชาที่เรียนโดยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนฝึกสอนปีสุดท้ายในระหว่างปี ค.ศ. 1967 – 1968 จำนวน 463 คน เป็นชาย 200 คน หญิง 236 คน ฝึกสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐ 4 แห่งผลการวิจัยพบว่านักเรียนฝึกสอนทั้ง 4 แห่งรวมกันประมาณร้อยละ 56% ชอบวิธีการวัดผลโดยคิดจากงานที่ทำตลอดปีเป็นอันดับแรกรองลงมาร้อยละ 14% ชอบวิธีการวัดผล โดยคิดจากผลการสอบไล่ ร้อยละ 20% และผลงานที่ทำ ร้อยละ 80% และน้อยกว่าร้อยละ 2% ชอบให้ตัดสินเฉพาะผลการสอบไล่อย่างเดียว สรุปแล้วนักเรียนที่มีประสบการณ์โดยตรงของการวัดผลเกี่ยวกับงานที่ทำจะเห็นด้วยกับวิธีการวัดผล ที่คิดจากงานที่ทำทั้งปีมากกว่าจำพวกอื่นๆ

Becker (1971) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในวิทยาลัยชุมชนรัฐโอเรกอน” โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยกลุ่มประชากรได้แก่ครูพลศึกษาของวิทยาลัยชุมชน จำนวน 12 แห่ง ที่อยู่ในวิทยาลัยรัฐโอเรกอน ผลการวิจัย พบว่า ครูพลศึกษามีวิธีการประเมินผลในระดับดี แต่การจัดโปรแกรมพลศึกษาและการจัดกิจกรรมพลศึกษาต้องปรับปรุงอีกมาก อุปกรณ์มีไม่เพียงพอ คุณวุฒิของผู้สอนวิชาพลศึกษาควรส่งเสริมให้มีการศึกษาสูงขึ้น ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย คือ ควรมีการประเมินผลโปรแกรมในทุกๆ 5 ปี

Korri (1971) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาของครูพลศึกษาผู้หญิงในรัฐมิเนโซต้า” ผลการวิจัยพบว่า

1. ขาดอุปกรณ์การสอนและเครื่องอำนวยความสะดวก การสอนวิชาพลศึกษา
2. ในโครงการสอนเด็กที่มีความผิดปกติทางร่างกาย ได้ผลไม่เต็มที่ เพราะขาดอุปกรณ์การเรียน และเครื่องอำนวยความสะดวกเช่นกัน
3. ปัญหาเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนในห้องมากเกินไป จึงทำให้ครูดูแลไม่ทั่วถึง
4. ในการสอนพลศึกษาปัญหาที่มักพบบ่อยที่สุด คือ เด็กที่มีความสามารถไม่เท่ากัน ขาดแคลนอุปกรณ์ในการสอนวิชาพลศึกษาด้วย

5. ครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 4 ปี มีความคิดเห็นว่ามีอะไรในการสอนและครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์มากกว่า 5 ปี เขามีความคิดเห็นว่าในการสอนพลศึกษามีปัญหา มากกว่า เพราะเหตุผลที่ว่า เขามีประสบการณ์มากกว่านั่นเอง

Hensley (1974) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ประเมินโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน ประถมศึกษา” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน ประถมศึกษาของมลรัฐ Tennessee และเพื่อที่จะทราบความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูพลศึกษา และครูประจำชั้นที่สอนวิชาพลศึกษาเกี่ยวกับโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน ด้านปรัชญา การจัด และบริหาร การจัดชั้นเรียน โปรแกรมพลศึกษา ครูพลศึกษา อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก และวิธีประเมินผล โดยส่งแบบสอบถาม จำนวน 113 ชุดให้กับผู้บริหารและครูระดับ ประถมศึกษา ผลจากการวิจัยพบว่า

1. มลรัฐ Tennessee กำหนดให้มีการเรียนวิชาพลศึกษาวันละอย่างน้อย 30 นาที ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และสัปดาห์ละ 120 นาที ในระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-2
2. โรงเรียนในมลรัฐ Tennessee ได้ดำเนินการจ้างครูพลศึกษาสอนวิชาพลศึกษา
3. ครูพลศึกษาสามารถทำงานและจัดลำดับกิจกรรมพลศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ มากกว่าครูประจำชั้นที่สอนวิชาพลศึกษา
4. ขนาดของห้องเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อประสิทธิภาพ ในการสอนวิชาพลศึกษา
5. กิจกรรมที่สอนในทุกๆระดับ ส่วนใหญ่เกี่ยวกับทักษะกลไกพื้นฐานกิจกรรมเข้าจังหวะ และการเดินรำ ยืดหยุ่น ภายบริหาร และเกมนำ
6. กีฬาเป็นกิจกรรมที่เน้นมาก โดยเฉพาะในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 สำหรับโปรแกรมการแข่งขันกีฬาในโรงเรียนไม่ได้ให้ความสำคัญมากนัก และบางโรงเรียนไม่ได้จัดกิจกรรมดังกล่าว
7. โรงเรียนต่าง ๆ มีความจำเป็นที่จะต้องจัดหาอุปกรณ์เพิ่มเติมสำหรับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา

Amundson (1977) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา ในวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย มลรัฐ California” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินหลักสูตรในโรงเรียน

ประถมศึกษา และค้นหาว่าหลักสูตรในระดับประถมศึกษามีความจำเป็น ที่จะต้องปรับปรุงหรือไม่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล เกี่ยวกับภูมิหลังของบุคลากร วัตถุประสงค์การจัดและการดำเนินการ การเป็นผู้นำ งบประมาณ แนวโน้มในอนาคต และการเตรียมตัวของครูผู้สอน กลุ่มตัวอย่าง คือ วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยในเมือง Los Angeles จำนวน 10 แห่ง และโรงเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 20 โรงเรียน ในมลรัฐ California ผลการวิจัย สรุปได้ว่า

1. จุดมุ่งหมายของการจัดพลศึกษาของชาติ สมาคม วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยในมลรัฐ California มีความสัมพันธ์กัน
2. ความต้องการเกี่ยวกับครูพลศึกษาในระดับประถมศึกษา และหลักสูตรพลศึกษาของวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ในมลรัฐ California มีความสัมพันธ์กัน
3. หลักสูตรระดับประถมศึกษาในวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับความมุ่งหมายของการพลศึกษา
4. วัตถุประสงค์ของครูพลศึกษาในระดับวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับความต้องการของครูในระดับประถม

Hardison (1980) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความผิดปกติในมลรัฐ Tennessee” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความผิดปกติในมลรัฐ Tennessee กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 291 คน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 155 คน และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 210 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับชนิดของโปรแกรมการแบ่งเวลากับวิชาพลศึกษา สิ่งอำนวยความสะดวก กิจกรรม การทดสอบและการประเมินผลคู่มือหลักสูตร การส่งเสริมวิชาชีพ และการฝึกอบรม ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนส่วนใหญ่จัดให้นักเรียนที่มีความผิดปกติ เรียนร่วมกับนักเรียนคนอื่นๆ อย่างไรก็ตามมีโรงเรียนน้อยกว่าร้อยละ 15 จัดโปรแกรมให้กับนักเรียนที่มีความผิดปกติ
2. นักเรียนที่มีความผิดปกติจะจัดเข้ากลุ่มในระดับเดียวกัน หรือกำหนดให้มีชั้นเรียนพิเศษ ซึ่งการสอนประมาณ 2 ใน 5 นั้นครูผู้สอนเป็นครูพิเศษ
3. โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาใช้สถานที่กลางแจ้ง โรงยิมส์ ห้องน้ำ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวและสนาม เพื่อจัดกิจกรรมหลากหลายให้กับนักเรียนที่มีความผิดปกติ

4. โรงเรียนประถมศึกษาใช้แบบทดสอบน้อย ในการตรวจสอบความบกพร่องของนักเรียน แต่ประมาณ 63 เปอร์เซ็นต์ของโรงเรียนรายงานว่า ใช้การสังเกตเพื่อตรวจสอบจุดเด่นและความบกพร่องของนักเรียน

5. ครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษามากกว่าร้อยละ 59 มีใบรับรองของรัฐ ส่วนครูระดับประถมศึกษา มีเพียงร้อยละ 57 ที่มีใบรับรองของรัฐ และครูในระดับมัศึกษามีประสบการณ์ และมีคุณภาพสูงกว่าครูในระดับประถมศึกษา

6. จำนวนครูน้อยกว่าร้อยละ 35 ได้รับการฝึกอบรม อย่างไรก็ตามครูพลศึกษาร้อยละ 85 ต้องการได้รับการอบรมที่เกี่ยวกับความบกพร่องของนักเรียนหนึ่งอย่างหรือมากกว่า

Gorman (1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การประเมินผลและการทำรายงานของนักเรียนตาม การรับรู้ของผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน” เพื่อศึกษาวิเคราะห์การประเมินผลนักเรียนตาม ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน การศึกษาพบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 ระหว่างการรับรู้ต่อการประเมินผลในกลุ่มของนักเรียนกับผู้บริหารการศึกษา นักเรียนกับครูผู้สอน นักเรียนกับผู้ปกครอง ผู้บริหารการศึกษากับครูผู้สอน และกลุ่มครูผู้สอนกับผู้ปกครอง มีข้อเสนอแนะว่าผู้บริหารการศึกษา ครูผู้สอน ผู้ปกครองและนักเรียนควรมีส่วนในการประเมินผลนักเรียน เพราะงานวิจัยแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างผู้บริหารการศึกษา ครูผู้สอน ผู้ปกครอง และนักเรียนที่มีต่อการประเมินผลนักเรียน

Devenathan (1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การประเมินผลการศึกษาในโรงเรียนรัฐเวอร์จิเนียตะวันตก” เพื่อสำรวจสภาพและขอบเขตของการประเมินผลและวิจัยในโรงเรียนในรัฐเวอร์จิเนียตะวันตก พบว่ามีความเป็นไปได้ ที่จะกำหนดวงลักษณะการประเมินผลในโรงเรียนโรงเรียนส่วนใหญ่ใช้ลักษณะการประเมินผลหลาย ๆ แบบ โดยใช้ข้อมูลแบบเรียน การประเมินผลจะเกี่ยวข้องกับงบประมาณประจำปี และผู้สอนแต่ละคนเสนอแนะให้มีศูนย์กลางการรวบรวมการประเมินผลและรายงานการวิจัยจากโรงเรียนในเขตควรมีการช่วยเหลือโรงเรียนเล็กๆ เกี่ยวกับการประเมินผล

Ramsay (1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การรับรู้ของครูที่มีต่อรูปแบบ และเครื่องมือในการประเมินผล โรงเรียนรัฐบาล รัฐเทนเนสซี” จุดประสงค์เพื่อสำรวจการรับรู้ของครู ที่มีต่อรูปแบบและเครื่องมือ ในการประเมินผลของ โรงเรียนรัฐบาลในรัฐเทนเนสซี การวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่เชื่อว่า บุคลิกภาพลักษณะส่วนตัว คุณสมบัติทางอาชีพ ทักษะ ทักษะ ค่านิยมการฝึกอบรมและประสบการณ์

ด้านการประเมินผลเป็นลักษณะที่ควรมีในการประเมินผลของครูเชื่อว่าข้อมูลจากผู้ปกครองและที่อื่น ๆ มีความจำเป็นต่อการประเมินผลครูและผู้นิเทศก์ควรมีส่วนช่วยในการพัฒนาในการประเมินผลการเรียนในรอบปีควรมีการประเมินผลประมาณ 1 ถึง 4 ครั้ง และครูส่วนใหญ่ยังเชื่อว่าควรมีการทบทวนในการประเมินผลเสมอ ควรมีการเสนอแนะเกี่ยวกับการไม่เห็นด้วยต่อระบบการประเมินผลและแนะนำระบบการประเมินผลที่ได้ผลดี แต่อย่างไรก็ตามสภาพความเป็นจริงพบว่า

1. ครูไม่ได้มีการพัฒนาเครื่องมือการประเมินผล
2. ครูไม่ได้พัฒนาระดับการประเมินผล
3. ครูไม่ได้มีการแนะนำ หรืออุปกรณ์เกี่ยวกับระบบการประเมินผล

Olivella-Beniamino (1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การประเมินโปรแกรมพลศึกษาของผู้ชำนาญการในโรงเรียนรัฐบาลของ Puerto Rico” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินว่าครูพลศึกษาโรงเรียนมัธยมใน Puerto Rico ประเมินโปรแกรมพลศึกษาอย่างไร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามที่ส่งไปให้ครูพลศึกษาจำนวน 373 คน และได้รับแบบสอบถามคืนมาจำนวน 250 ชุด (69.5 %) ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูพลศึกษาร้อยละ 83.5 เป็นชาย และร้อยละ 14.7 เป็นหญิง ครูพลศึกษา ร้อยละ 50 มีอายุเฉลี่ยระหว่าง 20-29 ปี
2. โปรแกรมพลศึกษาอยู่ในระดับพอใช้
3. การพัฒนาทักษะด้านกลไกได้รับการคัดเลือกให้มีบทบาทสำคัญในโรงเรียนประถมศึกษา ส่วนในระดับมัธยมศึกษา ความสามารถด้านทักษะที่ดีและถูกต้องเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด
4. การเน้นความสำคัญของโปรแกรม ครูพลศึกษาในระดับประถมศึกษา เน้นการแข่งขันกีฬาในโรงเรียนเป็นเรื่องสำคัญ ในขณะที่ครูในระดับมัธยมศึกษาเน้นการเรียนการสอนเป็นส่วนที่สำคัญมากกว่าด้านอื่น ๆ
5. ปัจจัยที่สำคัญ 5 ประการที่โรงเรียนส่วนใหญ่ยังมีไม่เพียงพอ คือ สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์งบประมาณมีจำนวนจำกัดสิ่งอำนวยความสะดวกและวัสดุต่างๆไม่เหมาะสม
6. ประมาณร้อยละ 98 ของครูทั้งหมดได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาด้วยนอกจากการสอนในชั้นเรียน
7. จำนวนครูน้อยกว่าร้อยละ 8 ทำหน้าที่สอนทั้งในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา

8. ครูพลศึกษาที่อายุน้อย เห็นความสำคัญและคุ้นเคยกับวิธีการสอนใหม่ ๆ มากกว่าครูที่มีอายุมาก

9. ประมาณร้อยละ 54 ของครูพลศึกษา เลือกการให้เกรดแบบตัวอักษรซึ่งกล่าวได้ว่าเหมาะสมมากที่สุดในการให้คะแนนวิชาพลศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศ พบว่าปัญหาในการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา จะเกี่ยวกับเรื่องการขาดแคลนเครื่องมือและอุปกรณ์ในการเรียนการสอนและขาดการปรับปรุงพัฒนา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

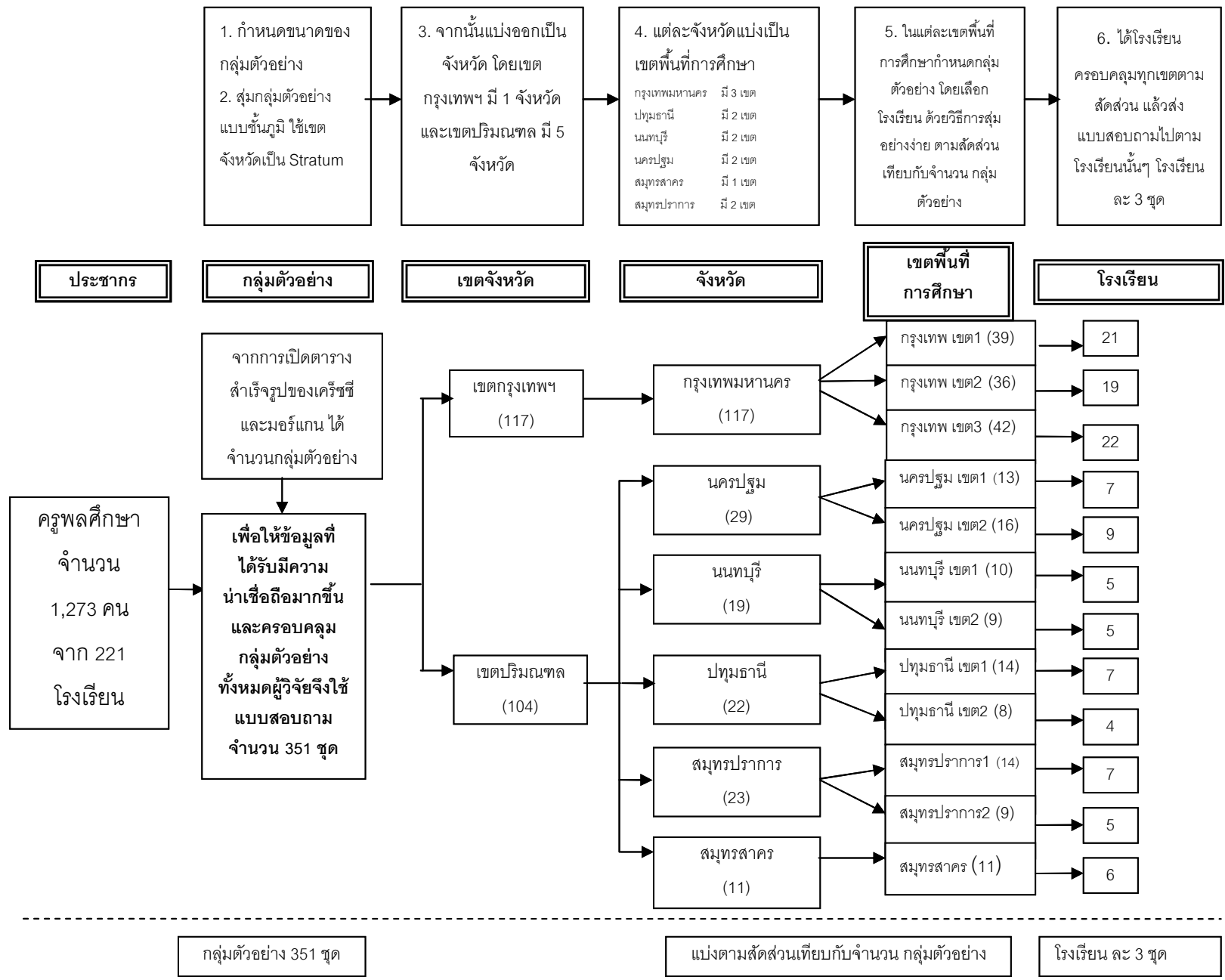
ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือครูที่สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล ซึ่งมีการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ในปีการศึกษา 2551 จำนวน 1,273 คน จากโรงเรียนทั้งหมด 221 โรงเรียน ข้อมูลปีการศึกษา 2550 (<http://www.obec.go.th>, 2 สิงหาคม 2551)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาซึ่งเป็นครูพลศึกษา ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล โดยมีขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stages Random Sampling) วิธีการสุ่มตัวอย่างเริ่มต้นที่การแบ่งประชากรเป็นกลุ่มใหญ่ แล้วจึงแบ่งเป็นกลุ่มย่อยไปเรื่อยๆ (นภาพกรณ์ จันทวงศ์พท์ และคณะ, 2547) ดังขั้นตอนต่อไปนี้

1. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยการเปิดตารางสำเร็จรูปของเคร์ชซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970 อ้างถึงใน ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ) ผู้วิจัยต้องการสุ่มตัวอย่างให้มีความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มร้อยละ 5 (คือ .05) จากการเปิดตาราง พบว่า ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็นครูพลศึกษาทั้งสิ้น 297 คน จากจำนวนครูพลศึกษา 1,273 คน โดยในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยออกแบบการสุ่มกลุ่มตัวอย่างและขนาดของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับมีความเชื่อถือมากขึ้นและครอบคลุมกลุ่มประชากรทั้งหมด ผู้วิจัยจึงใช้แบบสอบถามจำนวน 351 ชุด และส่งให้กลุ่มตัวอย่างในสัดส่วนที่เหมาะสม ดังที่ปรากฏในรูปภาพที่ 2

รูปภาพที่ 2 รูปภาพแสดงลำดับขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มประชากร คือ ครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยม ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล

2. ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) หลักในการสุ่มตัวอย่างแบบนี้จะพยายามแบ่งให้แต่ละชั้นภูมิประกอบด้วยหน่วยที่มีความคล้ายคลึงกันในกลุ่มมากที่สุด และมีความแตกต่างระหว่างกลุ่มมากที่สุด (นภาพรรณ์ จันทรศัพท์ และคณะ, 2547) โดยการวิจัยครั้งนี้ใช้เขตจังหวัดเป็น Stratum คือแบ่งเป็น เขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล

3. จากนั้นแบ่งออกเป็นจังหวัด โดยเขตกรุงเทพมหานครมี 1 จังหวัดคือ กรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล มี 5 จังหวัด คือ ปทุมธานี นนทบุรี นครปฐม สมุทรสาคร และสมุทรปราการ

4. จากแต่ละจังหวัดแบ่งเป็นเขตพื้นที่การศึกษา ดังนี้

กรุงเทพมหานคร	มี 3 เขต	มีโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา	117 โรงเรียน
ปทุมธานี	มี 2 เขต	มีโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา	22 โรงเรียน
นนทบุรี	มี 2 เขต	มีโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา	19 โรงเรียน
นครปฐม	มี 2 เขต	มีโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา	29 โรงเรียน
สมุทรปราการ	มี 2 เขต	มีโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา	23 โรงเรียน
สมุทรสาคร	มี 1 เขต	มีโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา	11 โรงเรียน

5. ในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษาที่กำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยเลือกโรงเรียนด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามสัดส่วน

6. ได้โรงเรียนครอบคลุมทุกเขตตามสัดส่วน แล้วส่งแบบสอบถามไปตามโรงเรียนนั้นๆ โรงเรียนละ 3 ชุด จำนวน 117 โรงเรียน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยแบ่งตามสัดส่วน

โรงเรียนตามเขตการศึกษา	จำนวนโรงเรียนทั้งหมด	จำนวนโรงเรียนที่สุ่มตามสัดส่วน	จำนวนแบบสอบถามที่ส่ง โรงเรียนละ 3 ชุด
กรุงเทพมหานคร เขต 1	39	21	63
กรุงเทพมหานคร เขต 2	36	19	57
กรุงเทพมหานคร เขต 3	42	22	66
นครปฐม เขต 1	13	7	21
นครปฐม เขต 2	16	9	27
นนทบุรี เขต 1	10	5	15
นนทบุรี เขต 2	9	5	15
ปทุมธานี เขต 1	14	7	21
ปทุมธานี เขต 2	8	4	12

โรงเรียนตามเขตการศึกษา	จำนวนโรงเรียนทั้งหมด	จำนวนโรงเรียนที่ สุ่มตามสัดส่วน	จำนวนแบบสอบถาม ที่ส่ง
สมุทรปราการ เขต 1	14	7	21
สมุทรปราการ เขต 2	9	5	15
สมุทรสาคร เขต 1	11	6	18
รวม	211	117	351

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ สภาพและปัญหาการวัดและประเมินผล การเรียนวิชาพลศึกษาตามความคิดเห็นของครูพลศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี 3 ลักษณะ คือ แบบสำรวจรายการ (Check List) แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) และแบบปลายเปิด (Opened End) โดยสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมจุดประสงค์ของการวิจัยโดยแบ่งเป็นตอนๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับอายุ เพศ ระดับการศึกษา เป็นต้น ลักษณะของคำถามเป็นคำถามที่มีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Questions) เป็นคำถามที่ผู้ตอบต้องเลือกเพียงคำตอบเดียว ซึ่งเป็นคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด หรือเป็นข้อความที่ผู้ตอบเห็นด้วยมากที่สุด และมีตัวเลือก “อื่นๆ โปรดระบุ” ไว้กรณีที่คำตอบที่ให้เลือกไม่ตรงกับข้อมูล หรือข้อคิดเห็นของผู้ตอบ และแบบคำถามที่ผู้ตอบเลือกตอบได้หลายคำตอบ (Checklist Questions) เป็นคำตอบที่ผู้ตอบสามารถเลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2549)

ตอนที่ 2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในด้านต่างๆ ได้แก่ 1)ด้านความรู้ 2)ด้านสมรรถภาพทางกาย 3)ด้านทักษะ 4)ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) และแบบปลายเปิด (Opened End) โดยให้คะแนนมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามมาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert-Type Scales) ดังนี้

5	เท่ากับ	ปฏิบัติมากที่สุด
4	เท่ากับ	ปฏิบัติมาก
3	เท่ากับ	ปฏิบัติปานกลาง
2	เท่ากับ	ปฏิบัติน้อย
1	เท่ากับ	ปฏิบัติน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในด้านต่างๆ ได้แก่ 1)ด้านความรู้ 2)ด้านสมรรถภาพทางกาย 3)ด้านทักษะ 4)ด้านคุณธรรมจริยธรรม และ5)ด้านเจตคติ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) และแบบปลายเปิด (Opened End) โดยให้คะแนนมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามมาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert-Type Scales) ดังนี้

5	เท่ากับ	ปัญหามากที่สุด
4	เท่ากับ	ปัญหามาก
3	เท่ากับ	ปัญหาปานกลาง
2	เท่ากับ	ปัญหาน้อย
1	เท่ากับ	ปัญหาน้อยที่สุด

การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ซึ่งได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยมีขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาและสำรวจสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา จากหนังสือวารสาร เอกสาร บทความ วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ศึกษาแบบสอบถาม จากรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำแนวคิดที่ได้จากการศึกษาและสำรวจมาประยุกต์ ปรับปรุง แล้วสร้างแบบสอบถามขึ้นให้เหมาะสม ครอบคลุมขอบเขตของการวิจัย และตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

3. นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจแก้ไข ปรับปรุงให้เหมาะสม

4. นำเครื่องมือที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำมาให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาในแต่ละข้อคำถามที่ใช้วัดตัวแปร และพิจารณาความครอบคลุมของจำนวนข้อคำถามที่ใช้ในแบบสอบถาม เพื่อวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งเป็นการสรุปอ้างอิงถึงมวลเนื้อหา ความรู้ หรือประสบการณ์ (Domain of Content) ที่แบบสอบถามวัดว่า การวัดผลได้ผลครอบคลุม และเป็นตัวแทนมวลความรู้ หรือประสบการณ์นั้นดีเพียงไร พิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จัดระดับให้ผู้ทรงคุณวุฒิตัดสินเครื่องมือรายชื่อเป็น 3 ระดับ คือ สอดคล้อง (+1) ไม่แน่ใจ (0) และไม่สอดคล้อง (-1) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามทั้งหมด เท่ากับ 0.847

5. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไข นำออกทดลองใช้กับครูพลศึกษา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ที่เป็นคุณสมบัติของความคงเส้นคงวาของคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม ผลการทดสอบของผู้ทดสอบจะมีคะแนนใกล้เคียงของเดิม เมื่อผู้สอบคะแนนเดิมนั้นทำการสอบซ้ำภายใต้สภาพการทดสอบที่เหมือนเดิม (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544) โดยใช้วิธีการหาความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Measure of Internal Consistency) เป็นวิธีการประมาณค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม โดยใช้การทดสอบเพียงครั้งเดียว ด้วยการให้แบบสอบถามแบบเดียว ทำการทดสอบผู้สอบกลุ่มเดียว ในการตรวจสอบความสอดคล้องภายในนั้นเป็นการวัดระดับความเป็นเอกพันธ์ (Homogeneity) ของข้อสอบแบบนั้นว่าวัดเนื้อเรื่องเดียวกันเพียงใด ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Method) โดยมีวิธีการประมาณค่า (Procedures) คือคำนวณค่าสถิติของคะแนนรายชื่อ และ

คะแนนรวม จากนั้นจึงใช้สูตรคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544)

$$\alpha = \left[\frac{k}{k-1} \right] \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ α = สัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบสอบ
 S_i^2 = ความแปรปรวนของคะแนนข้อที่ i
 S_x^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวม x
 k = จำนวนส่วน (Components) ที่นำมารวมเป็น x (หรือจำนวนข้อสอบ)

โดย
$$S_i^2 = \frac{\sum X_{ij}^2}{n} - (\bar{X}_i)^2$$

S_i^2 = ความแปรปรวนของคะแนนข้อที่ i
 X_{ij} = คะแนนข้อที่ i ของผู้สอบคนที่ j
 \bar{X}_i = ค่าเฉลี่ยของคะแนนข้อที่ i
 n = จำนวนผู้สอบ

จากการตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) พบว่าค่า Cronbach's Alpha ของแบบสอบถามเท่ากับ 0.972 ถือว่ามีค่าความเที่ยงสูง ซึ่งตามที่ ศิริชัย กาญจนวาสี (2544) ได้กล่าวว่า ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงนั้น ควรมีค่าอย่างน้อยที่สุดไม่ต่ำกว่า 0.50 ดังนั้นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จึงสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีคุณภาพ

6. นำเครื่องมือที่มีความเที่ยงและความตรงที่เชื่อถือได้ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปยังผู้อำนวยการสถานศึกษา อาจารย์ใหญ่ และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล
2. ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามเรื่อง “สภาพและปัญหาการวัดและการประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล” ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียน/อาจารย์ใหญ่ เพื่อขอความร่วมมือจากทางโรงเรียน มอบให้กับหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ดำเนินการให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาตอบแบบสอบถาม
3. ผู้วิจัยใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการนำส่งแบบสอบถามและรับแบบสอบถามคืนจากทางไปรษณีย์และด้วยตนเอง
4. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล และค่าสถิติต่างๆ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา นำข้อมูลมาวิเคราะห์ แจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละของข้อมูล แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ด้วยสถิติบรรยาย (Descriptive Statistic) แจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการปฏิบัติในการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา โดยการทดสอบค่า “ที” (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ด้วยสถิติบรรยาย (Descriptive Statistic) แจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

และค่าร้อยละ และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา โดยการทดสอบค่า “ที” (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ.05 แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

โดยผู้วิจัยได้กำหนดค่าระดับมัชฌิมเลขคณิตในแต่ละข้อและแต่ละตอนของแบบสอบถาม เพื่อตีความและแปลความหมาย ได้ดังนี้

4.21 – 5.00	เท่ากับ	มากที่สุด
3.41 – 4.20	เท่ากับ	มาก
2.61 – 3.40	เท่ากับ	ปานกลาง
1.81 – 2.60	เท่ากับ	น้อย
1.00 – 1.80	เท่ากับ	น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูล และค่าสถิติต่างๆ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าสถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่าความเที่ยง (Reliability)
2. ค่าร้อยละ (Percentages)
3. ค่าเฉลี่ย (Means)
4. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviations)
5. แจกแจงความถี่ (Frequency)
6. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ การทดสอบค่า “ที” (t-test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “สภาพและปัญหาการวัดและการประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการวัดและการประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล โดยได้ทำการศึกษาสภาพและปัญหาการวัดและการประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในด้านต่างๆ ได้แก่ 1.)การวัดและประเมินผลด้านความรู้ 2.)การวัดและประเมินผลด้านทักษะกีฬา 3.)การวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย 4.)การวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม และ5.)การวัดและประเมินผลด้านเจตคติ ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยทำการส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียน 117 โรงเรียนๆ ละ 3 ชุด รวมเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 351 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งสิ้น 318 ชุด คิดเป็นร้อยละ 90.60 จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณหาค่าร้อยละ ,ค่าเฉลี่ย ,ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแตกต่างด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม นำข้อมูลจากแบบสอบถาม ตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นคำถามที่มีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Questions) และแบบคำถามที่ผู้ตอบเลือกตอบได้หลายคำตอบ(Checklist Questions) มาแจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม แล้วนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 เกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง มาวิเคราะห์ด้วยสถิติบรรยาย (Descriptive Statistic) แจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา โดยการทดสอบค่า "ที" (t-test) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา นำแบบสอบถามตอนที่ 3 เกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ของกลุ่มตัวอย่าง มาวิเคราะห์ด้วยสถิติบรรยาย (Descriptive Statistic) แจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา โดยการทดสอบค่า "ที" (t-test) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถรายงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติในการนำเสนอ ดังนี้

สัญลักษณ์ทางสถิติ

สัญลักษณ์	ความหมายและคำอธิบาย
\bar{X}	= ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean)
S.D.	= ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
N	= จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
t	= วิเคราะห์ความแตกต่างด้วยการทดสอบค่า "ที" (t-test)

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยตอบแบบสอบถามในตอนที่ 1 ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	เขตโรงเรียน		รวมทั้งหมด (N = 318)	ร้อยละ
	เขตกรุงเทพมหานคร (N = 165)	เขตปริมณฑล (N = 153)		
1. เพศ				
ชาย	124	112	236	74.2
หญิง	41	41	82	25.8
2. อายุ				
น้อยกว่า 25 ปี	5	2	7	2.2
25 – 30 ปี	12	7	19	6.0
31 - 35 ปี	8	7	15	4.7
36 – 40 ปี	5	13	18	5.7
41 - 45 ปี	24	24	48	15.1
46 ปีขึ้นไป	111	100	211	66.4
3. วุฒิทางการศึกษา				
ปริญญาตรี	131	121	252	79.2
ปริญญาโท	34	32	66	20.8
4. สาขาวิชาเอกของวุฒิกการศึกษา				
สูงสุด				
สาขาวิชาพลศึกษา	153	147	300	94.3
สาขาวิชาสุขศึกษา	7	4	11	3.5
สาขาวิชาอื่น ๆ	5	2	7	2.2

ตารางที่ 1 (ต่อ)

รายการ	เขตโรงเรียน		รวมทั้งหมด (N = 318)	ร้อยละ
	เขตกรุงเทพมหานคร (N = 165)	เขตปริมณฑล (N = 153)		
5. ระดับชั้นที่สอนในปัจจุบัน				
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	55	44	99	31.1
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	40	34	74	23.3
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและ มัธยมศึกษาตอนปลาย	70	75	145	45.6
6. ประสบการณ์ในการสอน				
น้อยกว่า 5 ปี	14	7	21	6.6
5-10 ปี	8	11	19	6.0
11-20 ปี	32	39	71	22.3
21 ปีขึ้นไป	111	96	207	65.1
7. จำนวนวิชาที่สอนในภาคเรียนนี้				
1 วิชา	20	25	45	14.2
2 วิชา	92	61	153	48.1
3 วิชา	38	35	73	23.0
มากกว่า 3 วิชา	15	32	47	14.8
8. วิชาที่สอนในปัจจุบัน				
วิชาพลศึกษา	76	65	141	44.3
วิชาสุขศึกษา	-	-	-	-
ทั้งวิชาพลศึกษา และวิชา สุขศึกษา	89	88	177	55.7
วิชาลูกเสือ และยุวกาชาด	63	97	160	50.3
วิชาอื่น ๆ	11	20	31	9.7

ตารางที่ 1 (ต่อ)

รายการ	เขตโรงเรียน		รวมทั้งหมด (N = 318)	ร้อยละ
	เขตกรุงเทพมหานคร (N = 165)	เขตปริมณฑล (N = 153)		
9. จำนวนชั่วโมงที่สอน / สัปดาห์				
น้อยกว่า 10 ชั่วโมง/สัปดาห์	-	6	6	1.9
10 – 15 ชั่วโมง / สัปดาห์	35	37	72	22.6
16 - 20 ชั่วโมง / สัปดาห์	107	83	190	59.7
มากกว่า 20 ชั่วโมง / สัปดาห์	23	27	50	15.7
10. เข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนา ด้านการวัดและประเมินผล				
เคย	140	120	260	81.8
ไม่เคย	25	33	58	18.2
11. งานอื่นๆ ที่ท่านได้รับมอบหมาย				
งานฝ่ายธุรการ	23	13	36	11.3
งานฝ่ายปกครอง	101	82	183	57.5
งานฝ่ายวิชาการ	61	61	122	38.4
งานฝ่ายบริหาร	26	18	44	13.8
งานห้องพยาบาล	24	20	44	13.8
งานด้านกิจการนักเรียน	71	52	123	38.7
เป็นวิทยากรให้หน่วยงานอื่น	21	17	38	11.9
งานอื่น ๆ	22	38	60	18.9

จากตารางที่ 1 แสดงว่า ครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล เป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 74.2 เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 25.8 ส่วนใหญ่มีอายุ 46 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 66.4 มีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 79.2 เป็นสาขาวิชาเอกพลศึกษา ร้อยละ 94.3 ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 21 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 65.1 โดยทำการสอนทั้งในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 45.6 ครูพลศึกษาทำการสอนทั้งวิชาพลศึกษาและวิชาสุขศึกษา คิดเป็นร้อยละ 55.7 และยังช่วยสอนรายวิชาลูกเสือ และยุวกาชาด

คิดเป็นร้อยละ 50.3 จำนวนชั่วโมงที่ทำการสอนต่อสัปดาห์อยู่ในช่วง 16 - 20 ชั่วโมง/สัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 59.7 ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 81.8 เคยเข้าร่วมการประชุม อบรม สัมมนา ด้านการวัดและประเมินผล งานอื่นๆที่ได้รับมอบหมายนอกเหนือจากการสอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ คือ งานฝ่ายปกครอง ร้อยละ 57.5 รองลงมาเป็นงานด้านกิจการนักเรียน ร้อยละ 38.7

ตอนที่ 2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

การแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผู้วิจัยได้นำคะแนนสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษา มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับ โดยได้กำหนดเกณฑ์ไว้คือ ในกรณีที่ค่า \bar{X} อยู่ระหว่าง 1.00 – 1.80 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติ “น้อยที่สุด” ถ้าค่า \bar{X} อยู่ระหว่าง 1.81 – 2.60 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติ “น้อย” ถ้าค่า \bar{X} อยู่ระหว่าง 2.61 – 3.40 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติ “ปานกลาง” ถ้าค่า \bar{X} อยู่ระหว่าง 3.41 – 4.20 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติ “มาก” และถ้าค่า \bar{X} อยู่ระหว่าง 4.21 – 5.00 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติ “มากที่สุด” จากนั้นทำการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาระหว่างเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล ในแต่ละด้านโดยการทดสอบค่า “ที” (t-test) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและการประเมินผลวิชาพลศึกษาระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

สภาพการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษา	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		รวมทั้งหมด		t
	N = 165		N = 153		N = 318		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความรู้	3.33	0.63	3.45	0.67	3.38	0.65	-1.683
2. ด้านทักษะ	4.30	0.49	4.34	0.46	4.32	0.47	-0.805
3. ด้านสมรรถภาพทางกาย	4.00	0.60	4.03	0.49	4.01	0.55	-0.432
4. ด้านคุณธรรมจริยธรรม	3.87	0.63	3.94	0.62	3.90	0.63	-1.033
5. ด้านเจตคติ	3.93	0.55	3.90	0.52	3.91	0.53	0.550
รวม	3.88	0.58	3.93	0.55	3.90	0.56	-0.996

$P > .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 2 แสดงว่าสภาพการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า วิธีการวัดและประเมินผล

ด้านที่มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด คือ ด้านทักษะ และด้านที่มีการปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ

ครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีสภาพการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุดในด้านทักษะ ส่วนด้านที่เหลือมีการปฏิบัติในระดับมาก สำหรับครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตปริมณฑลก็มีสภาพการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆทั้งภาพรวม และรายด้านเหมือนกับครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑลพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน

โดยมีรายละเอียดของสภาพการวัดและประเมินผลในแต่ละด้าน ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านความรู้

สภาพการวัดและประเมินผลด้านความรู้	N = 318		ระดับการปฏิบัติ
	\bar{X}	S.D.	
1. ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบปรนัย	3.87	0.98	มาก
2. ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบอัตนัย	3.31	1.13	ปานกลาง
3. ใช้การสัมภาษณ์ความรู้ด้านพลศึกษาเป็นรายบุคคล	3.05	1.05	ปานกลาง
4. ใช้การสังเกตจากการอภิปราย	3.57	0.93	มาก
5. ให้นักเรียนอธิบายความรู้ด้านพลศึกษา หรือถาม – ตอบ ในชั้นเรียน	3.58	0.93	มาก
6. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	3.14	1.13	ปานกลาง
7. ให้นักเรียนทำงานกลุ่ม	3.79	0.96	มาก
8. ให้นักเรียนทำรายงาน	3.20	1.09	ปานกลาง
9. ให้นักเรียนทำแฟ้มสะสมงานในรายวิชาพลศึกษา	2.99	1.17	ปานกลาง
รวม	3.38	1.04	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 แสดงว่าวิธีการวัดและประเมินผลด้านความรู้ที่ครูพลศึกษาปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบปรนัย ให้นักเรียนทำงานกลุ่ม ให้นักเรียนอธิบายความรู้ด้านพลศึกษา หรือถาม – ตอบในชั้นเรียน และใช้การสังเกตจากการอภิปรายตามลำดับ ส่วนข้อที่เหลืออยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและประเมินผลด้านความรู้ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

สภาพการวัดและประเมินผลด้านความรู้	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165	N = 153	N = 153	N = 153	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบปรนัย	3.85	0.99	3.90	0.97	-0.425
2. ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบอัตนัย	3.19	1.22	3.44	1.01	-1.942
3. ใช้การสัมภาษณ์ความรู้ด้านพลศึกษาเป็นรายบุคคล	3.02	1.03	3.07	1.08	-0.402
4. ใช้การสังเกตจากการอภิปราย	3.47	0.90	3.67	0.94	-1.866
5. ให้นักเรียนอธิบายความรู้ด้านพลศึกษา หรือถาม – ตอบในชั้นเรียน	3.53	0.80	3.64	1.05	-1.068
6. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	3.14	1.11	3.15	1.15	-0.086
7. ให้นักเรียนทำงานกลุ่ม	3.79	0.98	3.78	0.93	0.089
8. ให้นักเรียนทำรายงาน	3.09	1.12	3.33	1.05	-1.929
9. ให้นักเรียนทำแฟ้มสะสมงานในรายวิชาพลศึกษา	2.88	1.21	3.11	1.12	-1.765
รวม	3.33	1.04	3.45	1.03	-1.683

$P > .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 4 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลด้านความรู้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวมพบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านความรู้ที่ครูพลศึกษาทั้งสองเขตปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านทักษะ

สภาพการวัดและประเมินผลด้านทักษะ	N = 318		ระดับการปฏิบัติ
	\bar{X}	S.D.	
1. สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะปฏิบัติ	4.56	0.60	มากที่สุด
2. ให้แสดงทักษะทางด้านพลศึกษาเป็นรายบุคคล	4.53	0.57	มากที่สุด
3. ให้แสดงทักษะทางด้านพลศึกษาเป็นรายกลุ่ม	4.18	0.80	มาก
4. วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านปริมาณ (จำนวนครั้ง เวลา ระยะทาง)	3.85	0.96	มาก
5. วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านคุณภาพ (ท่าทางการปฏิบัติ)	4.26	0.76	มากที่สุด
6. วัดทั้งทักษะด้านปริมาณและคุณภาพ	4.21	0.75	มากที่สุด
7. สังเกตพัฒนาการทางด้านทักษะกีฬาของผู้เรียน	4.45	0.61	มากที่สุด
8. ทดสอบทักษะภาคปฏิบัติ	4.54	0.62	มากที่สุด
รวม	4.32	0.70	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 แสดงว่าวิธีการวัดและประเมินผลด้านทักษะที่ครูพลศึกษาปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะปฏิบัติ การทดสอบทักษะภาคปฏิบัติ ให้แสดงทักษะทางด้านพลศึกษาเป็นรายบุคคล สังเกตพัฒนาการทางด้านทักษะกีฬาของผู้เรียน วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านคุณภาพ (ท่าทางการปฏิบัติ) และวัดทั้งทักษะด้านปริมาณและคุณภาพ ตามลำดับ ส่วนข้อที่เหลืออยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและประเมินผลด้านทักษะ ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

สภาพการวัดและประเมินผลด้านทักษะ	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165		N = 153		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียน ในขณะปฏิบัติ	4.53	0.63	4.59	0.56	-0.912
2. ให้แสดงทักษะทางด้านพลศึกษาเป็นรายบุคคล	4.54	0.57	4.51	0.57	0.457
3. ให้แสดงทักษะทางด้านพลศึกษาเป็นรายกลุ่ม	4.25	0.69	4.09	0.89	1.817
4. วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านปริมาณ (จำนวนครั้ง เวลา ระยะเวลา)	3.82	0.95	3.88	0.97	-0.531
5. วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านคุณภาพ (ท่าทางการปฏิบัติ)	4.15	0.88	4.37	0.60	-2.623*
6. วัดทั้งทักษะด้านปริมาณและคุณภาพ	4.10	0.76	4.33	0.73	-2.740*
7. สังเกตพัฒนาการทางด้านทักษะกีฬาของ ผู้เรียน	4.43	0.65	4.48	0.57	-0.675
8. ทดสอบทักษะภาคปฏิบัติ	4.58	0.58	4.50	0.67	1.122
รวม	4.30	0.71	4.34	0.69	-0.805

* $P < .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 6 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลด้านทักษะของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านทักษะที่ครูพลศึกษาทั้งสองเขตปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในข้อที่ว่า วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านคุณภาพ (ท่าทางการปฏิบัติ) และวัดทั้งทักษะด้านปริมาณและคุณภาพ ซึ่งครูพลศึกษาในเขตปริมณฑลมีการปฏิบัติมากกว่า ครูพลศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย

สภาพการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย	N = 318		ระดับการปฏิบัติ
	\bar{X}	S.D.	
1. สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะปฏิบัติ	4.44	0.61	มากที่สุด
2. ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐาน	4.19	0.83	มาก
3. ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ครูผู้สอนสร้างขึ้น	3.28	1.25	ปานกลาง
4. ใช้ทั้งแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐานและครูผู้สอนสร้างขึ้น	3.56	1.12	มาก
5. มีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย	4.41	0.73	มากที่สุด
6. สังเกตพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกายของผู้เรียน	4.25	0.68	มากที่สุด
รวม	4.02	0.87	มาก

จากตารางที่ 7 แสดงว่าวิธีการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกายที่ครูพลศึกษาปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะปฏิบัติ มีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย และสังเกตพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกายของผู้เรียน ตามลำดับ วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐาน และใช้ทั้งแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐานและครูผู้สอนสร้างขึ้น ส่วนวิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับปานกลาง ได้แก่ ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ครูผู้สอนสร้างขึ้น

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

สภาพการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165	N = 153	N = 153	N = 153	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะปฏิบัติ	4.50	0.58	4.38	0.63	1.724
2. ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐาน	4.28	0.73	4.08	0.91	2.138*
3. ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ครูผู้สอนสร้างขึ้น	3.08	1.36	3.49	1.08	-2.993*
4. ใช้ทั้งแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐานและครูผู้สอนสร้างขึ้น	3.45	1.23	3.67	0.97	-1.808
5. มีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย	4.50	0.73	4.31	0.73	2.298*
6. สังเกตพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกายของผู้เรียน	4.23	0.73	4.26	0.61	-0.407
รวม	4.00	0.89	4.03	0.82	-0.432

* $P < .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 8 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกายของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกายที่ครูพลศึกษาทั้งสองเขตปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐาน การใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ครูผู้สอนสร้างขึ้น และมีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม

สภาพการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม	N = 318		ระดับการปฏิบัติ
	\bar{X}	S.D.	
1. สังเกตพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมจริยธรรมในขณะที่เรียนและนอกชั้นเรียน	4.44	0.63	มากที่สุด
2. สัมภาษณ์พฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน	3.93	0.79	มาก
3. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรม วัดผลทางด้านคุณธรรมจริยธรรม	3.73	0.98	มาก
4. ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างเรียน	3.53	1.02	มาก
รวม	3.90	0.85	มาก

จากตารางที่ 9 แสดงว่าวิธีการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม ที่ครูพลศึกษาปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ สังเกตพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมจริยธรรมในขณะที่เรียนและนอกชั้นเรียน และวิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ สัมภาษณ์พฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมวัดผลทางด้านคุณธรรมจริยธรรม และให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างเรียน

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรมระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

สภาพการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165	N = 153	N = 153	N = 153	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. สังเกตพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมจริยธรรม ในขณะที่เรียน และนอกชั้นเรียน	4.41	0.66	4.48	0.59	-0.917
2. สัมภาษณ์พฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรม จากเพื่อนร่วมชั้นเรียน	3.92	0.79	3.94	0.80	-0.222
3. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรม วัดผลทางด้าน คุณธรรมจริยธรรม	3.70	1.03	3.76	0.93	-0.558
4. ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ คุณธรรมจริยธรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างเรียน	3.45	0.97	3.60	1.07	-1.273
รวม	3.87	0.86	3.94	0.84	-1.033

$P > .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 10 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรมของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรมที่ครูพลศึกษาทั้งสองเขตปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ก็พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ

สภาพการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ	N = 318		ระดับการปฏิบัติ
	\bar{X}	S.D.	
1. สังเกตพฤติกรรมขณะเรียน และนอกชั้นเรียน	4.30	0.77	มากที่สุด
2. สังเกตความสนใจของนักเรียน ทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียน	4.38	0.65	มากที่สุด
3. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา	4.46	0.61	มากที่สุด
4. สังเกตการฝึกฝนนอกเวลาเรียน	4.03	0.78	มาก
5. ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	3.53	0.92	มาก
6. สังเกตจากการใช้แบบวัดเจตคติแบบต่าง ๆ	3.26	1.12	ปานกลาง
7. ให้นักเรียนเขียนแสดงความรู้สึกต่อวิชาพลศึกษา	3.46	0.98	มาก
รวม	3.91	0.83	มาก

จากตารางที่ 11 แสดงว่าวิธีการวัดและประเมินผลด้านเจตคติที่ครูพลศึกษาปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา สังเกตพฤติกรรมขณะเรียนและนอกชั้นเรียน และสังเกตความสนใจของนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ สังเกตการฝึกฝนนอกเวลาเรียน ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา และวิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับปานกลาง ได้แก่ สังเกตจากการใช้แบบวัดเจตคติแบบต่าง ๆ

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพการวัดและประเมินผลด้านเจตคติระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

สภาพการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165	N = 153	N = 153	N = 153	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. สังเกตพฤติกรรมขณะเรียน และนอกชั้นเรียน	4.35	0.71	4.24	0.84	1.186
2. สังเกตความสนใจของนักเรียน ทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียน	4.32	0.69	4.44	0.61	-1.587
3. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา	4.48	0.64	4.44	0.59	0.495
4. สังเกตการฝึกฝนนอกเวลาเรียน	4.02	0.81	4.04	0.75	-0.239
5. ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	3.52	0.94	3.55	0.90	-0.268
6. สังเกตจากการใช้แบบวัดเจตคติแบบต่าง ๆ	3.32	1.13	3.21	1.11	0.841
7. ให้นักเรียนเขียนแสดงความรู้สึกต่อวิชาพลศึกษา	3.53	0.94	3.38	1.02	1.403
รวม	3.93	0.83	3.90	0.89	0.550

$P > .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 12 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลด้านเจตคติของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านเจตคติที่ครูพลศึกษาทั้งสองเขตปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

ตอนที่ 3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

การแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผู้วิจัยได้นำคะแนนปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษา มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับ โดยได้กำหนดเกณฑ์ไว้ คือ ในกรณีที่ค่า \bar{X} อยู่ระหว่าง 1.00 – 1.80 หมายถึง มีระดับปัญหา “น้อยที่สุด” ถ้าค่า \bar{X} อยู่ระหว่าง 1.81 – 2.60 หมายถึง มีระดับปัญหา “น้อย” ถ้าค่า \bar{X} อยู่ระหว่าง 2.61 – 3.40 หมายถึง มีระดับปัญหา “ปานกลาง” ถ้าค่า \bar{X} อยู่ระหว่าง 3.41 – 4.20 หมายถึง มีระดับปัญหา “มาก” และถ้าค่า \bar{X} อยู่ระหว่าง 4.21 – 5.00 หมายถึง มีระดับปัญหา “มากที่สุด” จากนั้นทำการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาระหว่างเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล ในแต่ละด้านโดยการทดสอบค่า “ที” (t-test) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและการประเมินผลวิชาพลศึกษาระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยส่วนรวมและรายด้าน

ปัญหาการวัดและประเมินผลของ ครูพลศึกษา	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		รวมทั้งหมด		t
	N = 165		N = 153		N = 318		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความรู้	2.77	0.89	2.79	0.86	2.78	0.87	-0.126
2. ด้านทักษะ	2.46	0.86	2.51	0.92	2.48	0.89	-0.532
3. ด้านสมรรถภาพทางกาย	2.30	0.83	2.35	0.88	2.32	0.85	-0.518
4. ด้านคุณธรรมจริยธรรม	2.46	0.87	2.86	1.12	2.66	0.87	-3.525*
5. ด้านเจตคติ	2.61	0.81	3.00	1.00	2.80	0.93	-3.766*
รวม	2.52	0.72	2.70	0.84	2.61	0.78	-2.053*

* $P < .05$ (.05 $t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 13 แสดงว่าครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูพลศึกษามีปัญหาระดับ

ปานกลางใน 3 ด้านตามลำดับต่อไปนี้ 1.ด้านเจตคติ 2.ด้านความรู้ และ 3.ด้านคุณธรรมจริยธรรม ส่วนที่เหลือ 2 ด้านซึ่งมีปัญหาระดับน้อย ได้แก่ 1.ด้านทักษะ 2.ด้านสมรรถภาพทางกาย

ครูพลศึกษาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีปัญหาในระดับปานกลาง 2 ด้าน คือ ด้านความรู้ และ ด้านเจตคติ ส่วนอีก 3 ด้าน มีปัญหาในระดับน้อย สำหรับครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตปริมณฑลมีปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีปัญหาในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านความรู้ ส่วนอีก 2 ด้าน มีปัญหาในระดับน้อย

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล ในภาพรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ โดยครูพลศึกษาในเขตปริมณฑลจะมีค่าเฉลี่ยของปัญหามากกว่าครูพลศึกษาในกรุงเทพมหานคร

โดยมีรายละเอียดของปัญหาการวัดและประเมินผลในแต่ละด้าน ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียน
ด้านความรู้ของครูพลศึกษา

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านความรู้	N = 318		ระดับปัญหา
	\bar{X}	S.D.	
1. ปัญหาการออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน	2.79	1.18	ปานกลาง
2. ปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้ สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์	2.86	1.17	ปานกลาง
3. ปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้มีความ เที่ยงตรงและเชื่อถือได้	2.98	1.12	ปานกลาง
4. การวิเคราะห์ข้อสอบแบบปรนัยและอัตนัย	3.19	0.93	ปานกลาง
5. ปัญหาการคัดเลือกแบบทดสอบ หรือข้อสอบวัดความรู้ ด้านพลศึกษาที่มีคุณภาพ	2.97	1.01	ปานกลาง
6. ปัญหาการตรวจให้คะแนนข้อสอบวัดด้านความรู้ พลศึกษาแบบอัตนัย	2.62	1.12	ปานกลาง
7. เวลาที่มีจำกัดในการสอบ จึงไม่สามารถวัดความรู้หลายๆ รูปแบบได้	2.69	1.16	ปานกลาง
8. ปัญหาการแบ่งสัดส่วน การให้คะแนนด้านความรู้แต่ละ ด้าน	2.60	1.11	น้อย
9. ปัญหาการให้นักเรียนทำรายงานเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา ทำได้ยากเพราะ ขาดเอกสาร และคู่มือทางพลศึกษา เพื่อให้นักเรียนค้นคว้า	2.38	1.09	น้อย
รวม	2.78	1.09	ปานกลาง

จากตารางที่ 14 แสดงว่าครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านความรู้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านความรู้มากที่สุดในระดับปานกลาง 3 ลำดับแรก ได้แก่ 1.การวิเคราะห์ข้อสอบแบบปรนัยและอัตนัย (3.19) 2.ปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้มีความเที่ยงตรงและ

เชื่อถือได้ (2.98) 3.ปัญหาการคัดเลือกแบบทดสอบ หรือข้อสอบวัดความรู้ด้านพลศึกษาที่มีคุณภาพ (2.97) และข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีความเห็นว่ามีปัญหาในระดับน้อย ได้แก่ ปัญหาการแบ่งสัดส่วน การให้คะแนนด้านความรู้แต่ละด้าน (2.60) และปัญหาการให้นักเรียนทำรายงานเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา ทำได้ยากเพราะขาดเอกสาร และคู่มือทางพลศึกษาเพื่อให้นักเรียนค้นคว้า (2.38)

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและประเมินผลด้านความรู้ ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านความรู้	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165	N = 153	N = 153	N = 153	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ปัญหาการออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน	2.64	1.22	2.95	1.13	-2.307*
2. ปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์	2.76	1.15	2.95	1.19	-1.445
3. ปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้	2.98	1.19	2.96	1.05	-0.056
4. การวิเคราะห์ข้อสอบแบบปรนัยและอัตนัย	3.24	1.01	3.13	0.84	1.016
5. ปัญหาการคัดเลือกแบบทดสอบ หรือข้อสอบวัดความรู้ด้านพลศึกษาที่มีคุณภาพ	2.98	1.01	2.95	1.00	0.189
6. ปัญหาการตรวจให้คะแนนข้อสอบวัดด้านความรู้พลศึกษาแบบอัตนัย	2.58	1.16	2.66	1.08	-0.620
7. เวลาจำกัดในการสอบ จึงไม่สามารถวัดความรู้หลายๆ รูปแบบได้	2.84	1.19	2.54	1.11	2.363*
8. ปัญหาการแบ่งสัดส่วน การให้คะแนนด้านความรู้แต่ละด้าน	2.61	1.08	2.59	1.15	0.142
9. ปัญหาการให้นักเรียนทำรายงานเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา ทำได้ยากเพราะ ขาดเอกสาร และคู่มือทางพลศึกษาเพื่อให้นักเรียนค้นคว้า	2.39	1.17	2.37	1.01	0.125
รวม	2.78	1.13	2.79	1.06	-0.126

* $P < .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 15 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านความรู้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านความรู้ของครูพลศึกษาทั้งสองเขต ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในข้อที่ว่า ปัญหาการออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน โดยครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตปริมณฑล มีปัญหามากกว่า และปัญหาเวลาไม่จำกัดในการสอบ จึงไม่สามารถวัดความรู้หลายๆ รูปแบบได้ โดยครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีปัญหามากกว่า

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านทักษะ

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะ	N = 318		ระดับปัญหา
	\bar{X}	S.D.	
1. ปัญหาการกำหนดความสำคัญของการวัดทักษะแต่ละอย่าง	2.55	1.14	น้อย
2. ปัญหาการกำหนดจำนวนทักษะที่จะทำการทดสอบ	2.40	1.13	น้อย
3. ปัญหาการกำหนดสถานที่ที่ใช้ในการทดสอบทักษะ	2.32	1.15	น้อย
4. ขาดเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการเปรียบเทียบคะแนนด้านทักษะกีฬาของนักเรียน	2.65	1.18	ปานกลาง
5. ปัญหาการกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนด้านทักษะกีฬาโดยการ สังเกต	2.53	1.01	น้อย
6. ปัญหาการตั้งเกณฑ์การให้คะแนนด้านทักษะกีฬาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	2.49	1.05	น้อย
7. ปัญหาการให้คะแนนโดยการสังเกตด้านทักษะกีฬาของผู้เรียนไม่มีความแม่นยำตรง	2.50	1.07	น้อย
8. ปัญหาในการจัดแบบทดสอบด้านทักษะกีฬาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย	2.75	1.24	ปานกลาง
9. ปัญหาการทดสอบนอกเวลาเรียน ในกรณีเวลาในชั้นเรียนไม่เพียงพอ	2.58	1.15	น้อย
10. เวลาที่ใช้ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษาไม่เพียงพอ	2.66	1.15	ปานกลาง
11. ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษา	2.59	1.33	น้อย
12. แบบทดสอบทักษะกีฬา ไม่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน	2.41	1.13	น้อย
13. เครื่องมือและแบบทดสอบที่นำมาใช้ในการวัดทักษะกีฬาไม่เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้เรียน	2.33	1.10	น้อย

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะ	N = 318		ระดับปัญหา
	\bar{X}	S.D.	
14. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา ให้มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้	2.31	1.14	น้อย
15. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการใช้แบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน	2.27	0.98	น้อย
รวม	2.48	1.13	น้อย

จากตารางที่ 16 แสดงว่าครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านทักษะ โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหาด้านทักษะ ในระดับปานกลาง ได้แก่ 1.ปัญหาในการจัดแบบทดสอบด้านทักษะกีฬาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย (2.75) 2.เวลาที่ใช้ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษาไม่เพียงพอ (2.66) 3.ขาดเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการเปรียบเทียบคะแนนด้านทักษะกีฬาของนักเรียน (2.65) และข้อปัญหาที่ครูพลศึกษาที่มีความเห็นว่า มีปัญหาในระดับน้อย ได้แก่ ปัญหาการกำหนดความสำคัญของการวัดทักษะแต่ละอย่าง ปัญหาการกำหนดจำนวนทักษะที่จะทำการทดสอบ ปัญหาการกำหนดสถานที่ที่ใช้ในการทดสอบทักษะ ปัญหาการกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนด้านทักษะกีฬาโดยการสังเกต ปัญหาการตั้งเกณฑ์การให้คะแนนด้านทักษะกีฬา ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ปัญหาการให้คะแนนโดยการสังเกตด้านทักษะกีฬาของผู้เรียนไม่มีความแม่นยำ ปัญหาการทดสอบนอกเวลาเรียน ในกรณีเวลาในชั้นเรียนไม่เพียงพอ ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษา แบบทดสอบทักษะกีฬาไม่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน เครื่องมือและแบบทดสอบที่นำมาใช้ในการวัดทักษะกีฬา ไม่เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้เรียน

ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะ ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะ	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165		N = 153		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ปัญหาการกำหนดความสำคัญของการวัดทักษะแต่ละอย่าง	2.48	1.13	2.62	1.15	-1.107
2. ปัญหาการกำหนดจำนวนทักษะที่จะทำการทดสอบ	2.40	1.13	2.41	1.15	-0.041
3. ปัญหาการกำหนดสถานที่ที่ใช้ในการทดสอบทักษะ	2.28	1.20	2.37	1.09	-0.626
4. ขาดเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการเปรียบเทียบคะแนนด้าน ทักษะกีฬาของนักเรียน	2.61	1.18	2.70	1.18	-0.700
5. ปัญหาการกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนด้านทักษะกีฬาโดยการ สังเกต	2.53	0.97	2.54	1.05	-0.023
6. ปัญหาการตั้งเกณฑ์การให้คะแนนด้านทักษะกีฬาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	2.48	1.09	2.50	1.00	-0.100
7. ปัญหาการให้คะแนนโดยการสังเกตด้านทักษะกีฬาของผู้เรียนไม่มีความแม่นยำ	2.52	0.92	2.48	1.20	0.363
8. ปัญหาในการจัดแบบทดสอบด้านทักษะกีฬาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย	2.70	1.20	2.81	1.29	-0.769
9. ปัญหาการทดสอบนอกเวลาเรียน ในกรณีเวลาในชั้นเรียนไม่เพียงพอ	2.53	1.03	2.63	1.27	-0.816
10. เวลาที่ใช้ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษาไม่เพียงพอ	2.67	1.08	2.65	1.22	0.100

* $P < .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะ	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165	N = 153	N = 165	N = 153	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
11. ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษา	2.56	1.28	2.63	1.39	-0.509
12. แบบทดสอบทักษะกีฬา ไม่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน	2.42	1.12	2.41	1.14	0.102
13. เครื่องมือและแบบทดสอบที่นำมาใช้ในการวัดทักษะกีฬา ไม่เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้เรียน	2.33	1.13	2.33	1.08	0.004
14. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา ให้มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้	2.24	1.14	2.37	1.14	-1.013
15. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการใช้แบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน	2.21	1.00	2.33	0.97	-1.033
รวม	2.46	0.86	2.51	0.92	-0.532

$P > .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 17 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะ ของครูพลศึกษาทั้งสองเขต ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกันในด้านทักษะ

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย	N = 318		ระดับปัญหา
	\bar{X}	S.D.	
1. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของสมรรถภาพทางกายที่จะนำมาวัด	2.13	1.07	น้อย
2. ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบของสมรรถภาพทางกายหรือรายการทดสอบที่จะนำมาวัด	2.21	1.02	น้อย
3. ปัญหาการเลือกแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายไม่เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้เรียน	2.16	1.02	น้อย
4. ปัญหาการเลือกแบบทดสอบด้านสมรรถภาพทางกายสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย	2.48	1.13	น้อย
5. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการทดสอบสมรรถภาพทางกายในแต่ละองค์ประกอบ	2.11	1.02	น้อย
6. ไม่สามารถดำเนินการทดสอบสมรรถภาพทางกายได้อย่างแม่นยำ และเที่ยงตรง	2.38	1.00	น้อย
7. มีความยากลำบากในการดำเนินการทดสอบเด็กที่มีภาวะร่างกายผิดปกติ	2.80	1.09	ปานกลาง
8. ขาดเกณฑ์การให้คะแนนในการทดสอบสมรรถภาพทางกาย	2.10	0.99	น้อย
9. ครูผู้สอนขาดความรู้ความสามารถในการเลือกเครื่องมือและอุปกรณ์มาใช้ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักเรียน	2.15	1.05	น้อย
10. สถานที่ไม่เอื้ออำนวยในการทดสอบด้านสมรรถภาพทางกาย	2.22	1.11	น้อย
11. ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบด้านสมรรถภาพทางกาย	2.61	1.27	ปานกลาง

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย	N = 318		ระดับปัญหา
	\bar{X}	S.D.	
12. เวลาที่ใช้ในการทดสอบมีน้อยสมรรถภาพทางกายไม่เพียงพอ	2.68	1.15	ปานกลาง
13. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการแปลผลการทดสอบแต่ละองค์ประกอบ	2.20	1.05	น้อย
รวม	2.32	1.07	น้อย

จากตารางที่ 18 แสดงว่าครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านสมรรถภาพทางกาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหาด้านสมรรถภาพทางกาย ในระดับปานกลาง ได้แก่ 1.มีความยากลำบากในการดำเนินการทดสอบเด็กที่มีภาวะร่างกายผิดปกติ (2.80) 2.เวลาที่ใช้ในการทดสอบมีน้อยสมรรถภาพทางกายไม่เพียงพอ (2.68) และ 3.ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบด้านสมรรถภาพทางกาย (2.61) นอกนั้นเป็นข้อปัญหาที่ครูพลศึกษาไม่มีความเห็นว่ามีระดับปัญหาน้อย

ตารางที่ 19 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

ปัญหาการวัดและประเมินผล ด้านสมรรถภาพทางกาย	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165		N = 153		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบสมรรถภาพทางกายที่จะนำมาวัด	2.08	1.12	2.18	1.02	-0.757
2. ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบของสมรรถภาพทางกาย หรือรายการทดสอบที่จะนำมาวัด	2.19	1.02	2.24	1.02	-0.413
3. ปัญหาการเลือกแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายไม่เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้เรียน	2.11	1.01	2.21	1.04	-0.868
4. ปัญหาการเลือกแบบทดสอบด้านสมรรถภาพทางกาย สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย	2.45	1.09	2.52	1.18	-0.584
5. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการทดสอบสมรรถภาพทางกายในแต่ละองค์ประกอบ	2.09	0.99	2.14	1.05	-0.404
6. ไม่สามารถดำเนินการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ได้อย่างแม่นยำ และเที่ยงตรง	2.39	1.01	2.38	1.00	0.078
7. มีความยากลำบากในการดำเนินการทดสอบเด็กที่มีภาวะร่างกายผิดปกติ	2.86	1.11	2.73	1.07	1.048
8. ขาดเกณฑ์การให้คะแนนในการทดสอบสมรรถภาพทางกาย	2.10	0.96	2.10	1.03	-0.068
9. ครูผู้สอนขาดความรู้ความสามารถในการเลือกเครื่องมือและอุปกรณ์มาใช้ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักเรียน	2.12	1.04	2.18	1.06	-0.523

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ปัญหาการวัดและประเมินผล ด้านสมรรถภาพทางกาย	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165		N = 153		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
10. สถานที่ไม่เอื้ออำนวยในการทดสอบด้าน สมรรถภาพทางกาย	2.26	1.09	2.17	1.14	0.722
11. ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ ด้านสมรรถภาพทางกาย	2.48	1.16	2.75	1.37	-1.817
12. เวลาที่ใช้ในการทดสอบมีน้อยสมรรถภาพทาง กายไม่เพียงพอ	2.68	1.08	2.67	1.24	0.139
13. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการแปลผล การทดสอบแต่ละองค์ประกอบ	2.10	0.95	2.31	1.14	-1.722
รวม	2.30	0.83	2.35	0.88	-0.518

$P > .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 19 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย ของครูพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย ของครูพลศึกษาทั้งสองเขต ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษา
ปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม	N = 318		ระดับปัญหา
	\bar{X}	S.D.	
1. ปัญหาการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อวัดด้าน คุณธรรมจริยธรรมขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้	2.56	1.10	น้อย
2. ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรม ของนักเรียนนอกเวลาเรียน	2.63	1.13	ปานกลาง
3. ปัญหาการแปลผลพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมของ นักเรียน ออกมาเป็นคะแนน	2.75	1.18	ปานกลาง
4. จำนวนนักเรียนมีมาก จึงไม่สามารถวัดคุณธรรมจริยธรรม ได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน	2.93	1.25	ปานกลาง
5. ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบ ในการวัดด้านคุณธรรม จริยธรรม	2.70	1.11	ปานกลาง
6. ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญ ของการวัดด้านคุณธรรม จริยธรรม	2.21	1.13	น้อย
7. ปัญหาการสร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดคุณธรรมจริยธรรม	2.82	1.21	ปานกลาง
8. ขาดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรม	2.69	1.19	ปานกลาง
รวม	2.66	1.16	ปานกลาง

จากตารางที่ 20 แสดงว่าครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้าน
คุณธรรมจริยธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อ
ปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรมในระดับปานกลาง ได้แก่ จำนวน
นักเรียนมีมาก จึงไม่สามารถวัดคุณธรรมจริยธรรมได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน (2.93) ปัญหา
การสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดคุณธรรมจริยธรรม (2.82) ปัญหาการแปลผลพฤติกรรมด้านคุณธรรม
จริยธรรมของนักเรียน ออกมาเป็นคะแนน (2.75) ตามลำดับ และข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามี
ความเห็นว่า มีระดับปัญหาน้อย ได้แก่ ปัญหาการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อวัดด้าน
คุณธรรมจริยธรรมขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ และครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญ ของการวัด
ด้านคุณธรรมจริยธรรม ตามลำดับ

ตารางที่ 21 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรม จริยธรรม	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165		N = 153		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ปัญหาการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อวัด ด้านคุณธรรมจริยธรรมขาดความเที่ยงตรงและ เชื่อถือได้	2.41	1.05	2.71	1.13	-2.436*
2. ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้าน คุณธรรมจริยธรรม ของนักเรียนนอกเวลาเรียน	2.45	1.03	2.82	1.21	-2.855*
3. ปัญหาการแปลผลพฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียน ออกมาเป็นคะแนน	2.58	1.06	2.92	1.27	-2.568*
4. จำนวนนักเรียนมีมาก จึงไม่สามารถวัด คุณธรรมจริยธรรมได้ครบถ้วนทุกด้านและทุก คน	2.64	1.10	3.24	1.34	-4.284*
5. ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบ ในการวัดด้าน คุณธรรมจริยธรรม	2.52	0.94	2.90	1.25	-2.987*
6. ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญ ของการวัดด้าน คุณธรรมจริยธรรม	2.03	0.98	2.41	1.24	-2.959*
7. ปัญหาการสร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดคุณธรรม จริยธรรม	2.59	1.01	3.07	1.35	-3.583*
8. ขาดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านคุณธรรม จริยธรรม	2.52	0.98	2.89	1.36	-2.788*
รวม	2.46	0.87	2.86	1.12	-3.525*

* $P < .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 21 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรมของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม ของครูพลศึกษาทั้งสองเขต มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในข้อปัญหาต่อไปนี้ ปัญหาการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อวัดด้านคุณธรรมจริยธรรมขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนนอกเวลาเรียน ปัญหาการแปลผลพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนออกมาเป็นคะแนน จำนวนนักเรียนมีมากจึงไม่สามารถวัดคุณธรรมจริยธรรมได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบในการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรม ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรม ปัญหาการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดคุณธรรมจริยธรรม และขาดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรม

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ	N = 318		ระดับปัญหา
	\bar{X}	S.D.	
1. การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อวัดด้านเจตคติขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้	2.80	1.10	ปานกลาง
2. การประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียนให้ตรงกับเจตคติที่แท้จริงของนักเรียนทำได้ยาก	2.92	1.03	ปานกลาง
3. ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านเจตคติของนักเรียนนอกเวลาเรียน	2.83	1.18	ปานกลาง
4. การแปลผลการประเมินพฤติกรรมด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาออกมาเป็นคะแนนทำได้ยาก	2.76	1.09	ปานกลาง
5. มีพฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถวัดเป็นปรนัยได้	3.09	1.15	ปานกลาง
6. จำนวนนักเรียนมีมาก จึงไม่สามารถวัดเจตคติได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน	3.06	1.20	ปานกลาง
7. ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบในการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	2.83	1.08	ปานกลาง
8. ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	2.41	1.05	น้อย
9. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	2.62	1.07	ปานกลาง
10. ขาดการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	2.73	1.12	ปานกลาง
รวม	2.80	1.10	ปานกลาง

จากตารางที่ 22 แสดงว่าครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านเจตคติโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหาด้านเจตคติในระดับปานกลาง คือ มีพฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถวัดเป็นปรนัยได้

จำนวนนักเรียนมีมากจึงไม่สามารถวัดเจตคติได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน การประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียนให้ตรงกับเจตคติที่แท้จริงของนักเรียนทำได้ยาก ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านเจตคติของนักเรียนนอกเวลาเรียน ตามลำดับ ส่วนข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหาด้านเจตคติในระดับน้อย คือ ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา

ตารางที่ 23 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ ระหว่างครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล

ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ	เขตโรงเรียน				<i>t</i>
	เขตกรุงเทพฯ		เขตปริมณฑล		
	N = 165	N = 153	N = 153	N = 153	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อวัดด้านเจตคติขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้	2.66	1.09	2.95	1.10	-2.387*
2. การประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียนให้ตรงกับเจตคติที่แท้จริงของนักเรียนทำได้ยาก	2.78	0.95	3.08	1.09	-2.624*
3. ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านเจตคติของนักเรียนนอกเวลาเรียน	2.62	1.07	3.05	1.25	-3.257*
4. การแปลผลการประเมินพฤติกรรมด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาออกมาเป็นคะแนนทำได้ยาก	2.53	0.99	3.01	1.13	-4.060*
5. มีพฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถวัดเป็นปรนัยได้	2.91	1.04	3.28	1.23	-2.889*
6. จำนวนนักเรียนมีมาก จึงไม่สามารถวัดเจตคติได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน	2.78	1.12	3.35	1.21	-4.334*
7. ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบในการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	2.56	0.93	3.12	1.15	-4.728*
8. ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	2.27	0.90	2.55	1.18	-2.321*
9. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	2.47	0.97	2.78	1.15	-2.583*
10. ขาดการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	2.59	1.03	2.88	1.20	-2.336*
รวม	2.61	0.81	3.00	1.00	-3.766*

* $P < .05$ ($.05 t_{316} = \pm 1.960$)

จากตารางที่ 23 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านเจตคติของครูพลศึกษาทั้งสองเขต มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกข้อปัญหาดังต่อไปนี้ การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อวัดด้านเจตคติขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ การประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียนให้ตรงกับเจตคติที่แท้จริงของนักเรียนทำได้ยาก ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านเจตคติของนักเรียนนอกเวลาเรียน มีพฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถวัดเป็นปรนัยได้ จำนวนนักเรียนมีมากจึงไม่สามารถวัดเจตคติได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบในการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา และขาดการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูที่สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล ซึ่งมีการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาในปีการศึกษา 2551 จำนวน 1,273 คน จากโรงเรียนทั้งหมด 221 โรงเรียน ข้อมูลปีการศึกษา 2550 (<http://www.obec.go.th>, 2 สิงหาคม 2551) ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล ทั้งหมดจำนวน 351 คน ได้รับแบบสอบถามคืนทั้งสิ้น 318 ชุด คิดเป็นร้อยละ 90.60 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเอง ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง นำมาแจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา โดยการทดสอบค่า “ที” (t-test) ที่ระดับมีนัยสำคัญ .05 แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑลส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 74.2 รองลงมาเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 25.8 ครูพลศึกษาส่วนมากมีอายุ 46 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 66.4 มีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 79.2 เป็นสาขาวิชาเอกพลศึกษา ร้อยละ 94.3 ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 21 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 65.1 โดยทำการสอนทั้งในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็น ร้อยละ 45.6

ครูพลศึกษาทำการสอนทั้งวิชาพลศึกษาและวิชาสุขศึกษา คิดเป็นร้อยละ 55.7 และยังช่วยสอน รายวิชาลูกเสือ และยุวกาชาด คิดเป็นร้อยละ 50.3 ครูพลศึกษามีจำนวนชั่วโมงที่ทำการสอนต่อ สัปดาห์อยู่ในช่วง 16 - 20 ชั่วโมง/สัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 59.7 ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 81.8 เคยเข้าร่วมการประชุม อบรม สัมมนา ด้านการวัดและประเมินผล ส่วนงานอื่นๆที่ได้รับมอบหมาย นอกเหนือจากการสอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ คือ งานฝ่ายปกครอง ร้อยละ 57.5 รองลงมาเป็น งานด้านกิจการนักเรียน ร้อยละ 38.7

2. สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

สภาพการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆ โดย ภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านที่มี ระดับการปฏิบัติมากที่สุด คือ ด้านทักษะ และด้านที่มีการปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ

ครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีสภาพการวัดและประเมินผลวิชา พลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุดในด้านทักษะ ส่วน ด้านที่เหลือมีการปฏิบัติในระดับมาก สำหรับครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตปริมณฑลก็มีสภาพการวัด และประเมิน ผลวิชาพลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆทั้งภาพรวม และรายด้านเหมือนกับครู พลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการ วัดและประเมินผลของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขต ปริมณฑล พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณา เป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน

สภาพการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆ ต่อไปนี้

2.1 สภาพการวัดและประเมินผลด้านความรู้ วิธีการวัดและประเมินผลด้าน ความรู้ที่ครูพลศึกษาปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบปรนัย ให้ นักเรียนทำงานกลุ่ม ให้นักเรียนอธิบายความรู้ด้านพลศึกษา หรือถาม – ตอบในชั้นเรียน และใช้ การสังเกตจากการอภิปราย ตามลำดับ ส่วนข้อที่เหลืออยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ การวัดและประเมินผลด้านความรู้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวมพบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านความรู้ที่ครูพลศึกษาทั้งสองเขตปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน

2.2 สภาพการวัดและประเมินผลด้านทักษะ วิธีการวัดและประเมินผลด้านทักษะที่ครูพลศึกษาปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียน ในขณะที่ปฏิบัติ การทดสอบทักษะภาคปฏิบัติ ให้แสดงทักษะทางด้านพลศึกษาเป็นรายบุคคล สังเกตพัฒนาการทางด้านทักษะกีฬาของผู้เรียน วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านคุณภาพ (ท่าทางการปฏิบัติ) และวัดทั้งทักษะด้านปริมาณและคุณภาพ ตามลำดับ ส่วนข้อที่เหลืออยู่ในระดับมาก

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลด้านทักษะของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านทักษะที่ครูพลศึกษาทั้งสองเขตปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในข้อที่ว่า วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านคุณภาพ (ท่าทางการปฏิบัติ) และวัดทั้งทักษะด้านปริมาณและคุณภาพ ซึ่งครูพลศึกษาในเขตปริมณฑลมีการปฏิบัติมากกว่า ครูพลศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

2.3 สภาพการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย วิธีการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกายที่ครูพลศึกษาปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะที่ปฏิบัติ มีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย และสังเกตพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกายของผู้เรียน ตามลำดับ วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐาน และใช้ทั้งแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐานและครูผู้สอนสร้างขึ้น ส่วนวิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับปานกลาง ได้แก่ ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ครูผู้สอนสร้างขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกายของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกายที่ครูพลศึกษาทั้งสองเขตปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐาน การใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ครูผู้สอนสร้างขึ้น และมีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย

2.4 สภาพการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม วิธีการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม ที่ครูพลศึกษาปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ สังเกตพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมจริยธรรมในขณะที่เรียนและนอกชั้นเรียน และวิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ สัมภาษณ์พฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมวัดผลทางด้านคุณธรรมจริยธรรม และให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างเรียน

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรมของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรมที่ครูพลศึกษาทั้งสองเขตปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ก็พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน

2.5 สภาพการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ วิธีการวัดและประเมินผลด้านเจตคติที่ครูพลศึกษาปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา สังเกตพฤติกรรมขณะเรียนและนอกชั้นเรียน และสังเกตความสนใจของนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ สังเกตการฝึกฝนนอกเวลาเรียน ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา และวิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับปานกลาง ได้แก่ สังเกตจากการใช้แบบวัดเจตคติแบบต่าง ๆ

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลด้านเจตคติของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ ที่ครูพลศึกษาทั้งสองเขตปฏิบัติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

3. ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

ปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา ครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูพลศึกษามีปัญหาระดับปานกลางใน 3 ด้านตามลำดับต่อไปนี้ 1.ด้านเจตคติ 2.ด้านความรู้ และ 3.ด้านคุณธรรมจริยธรรม ส่วนที่เหลือ 2 ด้านซึ่งมีปัญหาระดับน้อย ได้แก่ 1.ด้านทักษะ 2.ด้านสมรรถภาพทางกาย

ครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีปัญหาในระดับปานกลาง 2 ด้าน คือ ด้านความรู้ และ ด้านเจตคติ ส่วนอีก 3 ด้าน มีปัญหาในระดับน้อย สำหรับครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตปริมณฑลมีปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีปัญหาในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านความรู้ ส่วนอีก 2 ด้าน มีปัญหาในระดับน้อย

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล ในภาพรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ โดยครูพลศึกษาในเขตปริมณฑลจะมีค่าเฉลี่ยของปัญหา มากกว่าครูพลศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ปัญหาการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาในด้านต่างๆ ต่อไปนี้

3.1 ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านความรู้ ครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านความรู้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านความรู้มากที่สุดในระดับปานกลาง 3 ลำดับแรก ได้แก่ 1.การวิเคราะห์ข้อสอบแบบปรนัยและอัตนัย (3.19) 2.ปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ (2.98) 3.ปัญหาการคัดเลือกแบบทดสอบ หรือข้อสอบวัดความรู้ด้านพลศึกษาที่มีคุณภาพ (2.97) และข้อปัญหาที่ครูพลศึกษาที่มีความเห็นว่า มีปัญหาในระดับน้อย ได้แก่ ปัญหาการแบ่งสัดส่วน การให้คะแนนด้านความรู้แต่ละด้าน (2.60) และปัญหาการให้นักเรียนทำรายงานเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา ทำได้ยากเพราะขาดเอกสาร และคู่มือทางพลศึกษาเพื่อให้นักเรียนค้นคว้า (2.38)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านความรู้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑลโดยภาพรวมพบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านความรู้ของครูพลศึกษาทั้งสองเขต ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในข้อที่ว่า ปัญหาการออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน โดยครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตปริมณฑล มีปัญหามากกว่า และปัญหาเวลาจำกัดในการสอบ จึงไม่สามารถวัดความรู้หลายๆ รูปแบบได้ โดยครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีปัญหามากกว่า

3.2 ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะ ครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านทักษะ โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหาด้านทักษะ ในระดับปานกลาง ได้แก่ 1.ปัญหาในการจัดแบบทดสอบด้านทักษะกีฬาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย (2.75) 2.เวลาที่ใช้ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษาไม่เพียงพอ (2.66) 3.ขาดเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการเปรียบเทียบคะแนนด้านทักษะกีฬาของนักเรียน (2.65) และข้อปัญหาที่ครูพลศึกษาที่มีความเห็นว่า มีปัญหาในระดับน้อย ได้แก่ ปัญหาการกำหนดความสำคัญของการวัดทักษะแต่ละอย่าง ปัญหาการกำหนดจำนวนทักษะที่จะทำการทดสอบ ปัญหาการกำหนดสถานที่ที่ใช้ในการทดสอบทักษะ ปัญหาการกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนด้านทักษะกีฬาโดยการสังเกต ปัญหาการตั้งเกณฑ์การให้คะแนนด้านทักษะกีฬา ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ปัญหาการให้คะแนนโดยการสังเกตด้านทักษะกีฬาของผู้เรียนไม่มีความแม่นยำ ปัญหาการทดสอบนอกเวลาเรียน ในกรณีเวลาในชั้นเรียนไม่เพียงพอ ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษา แบบทดสอบทักษะกีฬาไม่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน เครื่องมือและแบบทดสอบที่นำมาใช้ในการวัดทักษะกีฬา ไม่เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้เรียน

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑลโดยภาพรวม พบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะของครูพลศึกษาทั้งสองเขต ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกันในด้านทักษะ

3.3 ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย ครูพลศึกษามี

ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านสมรรถภาพทางกาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหาด้านสมรรถภาพทางกาย ในระดับปานกลาง ได้แก่ 1. มีความยากลำบากในการดำเนินการทดสอบเด็กที่มีภาวะร่างกาย ผิดปกติ (2.80) 2. เวลาที่ใช้ในการทดสอบมีน้อยสมรรถภาพทางกายไม่เพียงพอ (2.68) และ 3. ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบด้านสมรรถภาพทางกาย (2.61) นอกนั้นเป็นข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีความเห็นว่ามีระดับปัญหาน้อย

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา การวัดและประเมินผลด้านสมรรถภาพทางกาย ของครูพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลด้าน สมรรถภาพทางกาย ของครูพลศึกษาทั้งสองเขต ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

3.4 ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรม ครูพลศึกษามี

ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม ในระดับน้อย ได้แก่ 1. ปัญหาการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อวัดด้านคุณธรรมจริยธรรมขาด ความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ (2.56) 2. ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการวัดด้านคุณธรรม จริยธรรม (2.21) นอกนั้นเป็นข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีความเห็นว่ามีระดับปัญหาปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยว กับปัญหา การวัดและประเมินผลด้านคุณธรรมจริยธรรมของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลด้าน คุณธรรมจริยธรรม ของครูพลศึกษาทั้งสองเขต มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ในข้อปัญหาต่อไปนี้ ปัญหาการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อวัดด้านคุณธรรม จริยธรรมขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนนอกเวลาเรียน ปัญหาการแปลผลพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมของ นักเรียนออกมาเป็นคะแนน จำนวนนักเรียนมีมากจึงไม่สามารถวัดคุณธรรมจริยธรรมได้ครบถ้วน ทุกด้านและทุกคน ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบในการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรม ครูผู้สอนไม่

เห็นความสำคัญของการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรม ปัญหาการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดคุณธรรมจริยธรรม และขาดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรม

3.5 ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ ครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านเจตคติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหาด้านเจตคติในระดับน้อยอยู่เพียงข้อเดียว คือ ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา (2.41) ส่วนข้อที่เหลือเป็นข้อปัญหาที่ครูพลศึกษาที่มีความเห็นว่ามีระดับปัญหามานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านเจตคติ ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล โดยภาพรวม พบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านเจตคติของครูพลศึกษาทั้งสองเขต มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกข้อปัญหาดังต่อไปนี้ การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อวัดด้านเจตคติขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ การประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียนให้ตรงกับเจตคติที่แท้จริงของนักเรียนทำได้ยาก ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านเจตคติของนักเรียนนอกเวลาเรียน มีพฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถวัดเป็นปรนัยได้ จำนวนนักเรียนมีมากจึงไม่สามารถวัดเจตคติได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบในการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา และขาดการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา

อภิปรายผลการวิจัย

1. สถานภาพทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑลส่วนใหญ่เป็นเพศชาย โดยส่วนมากมีอายุ 46 ปีขึ้นไป มีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเอกพลศึกษา ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 21 ปีขึ้นไป ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้ที่มีอายุอยู่ในช่วงนี้เป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะสูง มีความรู้ความสามารถในการพิจารณาเรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุมีผล โดยเฉพาะครูผู้สอนวิชาพลศึกษาซึ่งมีวุฒิทางพลศึกษาโดยตรงนั้น จะส่งผลดีทำให้การจัดดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาประสบความสำเร็จมากขึ้น ซึ่ง

สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุษเชอร์ (Bucher, 1975 อ้างถึงใน การุณ นาคสวัสดิ์, 2533) ได้กล่าวว่าการสอนวิชาพลศึกษาที่จะให้ได้ผลดีนั้น ครูผู้สอนจะต้องมีวุฒิทางพลศึกษาโดยตรง เพื่อถ่ายทอดความรู้ ทักษะที่ดี และแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซิลเวสเตอร์ (Silvester, 1969 อ้างถึงใน พัฒนา เจริญวัฒนะมงคล, 2532) ได้กล่าวว่า ครูพลศึกษาถ้าได้รับการศึกษาทางด้านพลศึกษาโดยตรง จะทำให้มีทัศนคติในทางที่ดีต่อวิชาพลศึกษามากขึ้น เพราะครูพลศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษา ส่วนใหญ่ไม่มีหลักและวิธีการสอนที่ดี มักปล่อยให้ นักเรียนเล่นตามลำพัง อันเป็นผลทำให้นักเรียนไม่สามารถประสบความสำเร็จทางการเรียนได้

ครูพลศึกษามากกว่าร้อยละ 50 ทำการสอนทั้งวิชาพลศึกษาและวิชาสุขศึกษา และยังช่วยสอนรายวิชาลูกเสือ และยูวาทศาสตร์ ส่วนงานอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายนอกเหนือจากการสอนวิชา พลศึกษาส่วนใหญ่ คือ งานฝ่ายปกครอง และงานด้านกิจการนักเรียน ผู้วิจัยมีเห็นว่าครูพลศึกษา นอกจากจะมีความรู้ทางด้านวิชาที่ตนแล้วยังมีความสามารถด้านอื่น ๆ มากมาย ซึ่งสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ได้กล่าวถึงครูพลศึกษาที่ดี ซึ่งสามารถปฏิบัติหน้าที่และภารกิจทางการพลศึกษาได้ดีและมีประสิทธิภาพว่า “เป็นผู้ที่มีความรู้ทั้งในด้านการศึกษากว้างไป วิชาครูและวิชาพลศึกษา เป็นผู้มีความศรัทธาในวิชาชีพอย่างแท้จริง” ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ เคยเข้าร่วมการประชุม อบรม สัมมนา ด้านการวัดและประเมินผล แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ทั้งในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล ให้ความสำคัญของการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ถือเป็น การเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ของครู-อาจารย์ ให้ทันสมัยอยู่เสมอ

2. สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

สภาพการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า วิธีการวัดและประเมินผลด้านที่มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด คือ ด้านทักษะ และด้านที่มีการปฏิบัติในระดับมาก ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ โดยมีรายละเอียดของสภาพการวัดและประเมินผลในแต่ละด้าน ดังต่อไปนี้

2.1 สภาพด้านความรู้

ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบปรนัย อาจเป็นเพราะว่าข้อสอบแบบปรนัยเป็นข้อสอบที่นิยมใช้กันแพร่หลายในปัจจุบัน แม้จะเป็นข้อสอบที่สร้างได้ยาก ผู้สร้างจะต้องมีทักษะ แต่สามารถตรวจง่าย รวดเร็ว มีความเที่ยงตรง และมีความแม่นยำสูง (สุภาพ วาดเขียน, 2524) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ

วสันต์ จันทรวงศา (2519) ที่กล่าวว่า การวัดผลหลักสูตรที่ใช้อยู่มักจะมีเฉพาะวิธีสอบแบบปรนัย และแบบอัตนัยเป็นส่วนใหญ่ ครูพลศึกษาจึงนิยมในการใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบปรนัย ในการวัดและประเมินผลด้านความรู้

2.2 สภาพด้านทักษะ วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด คือ สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะที่ปฏิบัติ เพราะการวัดและประเมินผลที่แม่นยำอย่างแท้จริงตามที่ต้องการแล้วจะต้องเป็นการวัดด้วยการให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งทักษะหรือความสามารถของทักษะที่ต้องการวัดนั้นๆ ให้ปรากฏออกมา แล้วจึงทำการวัดทักษะ หรือความสามารถของทักษะที่แสดงออกมากนั้นว่ามีมากน้อยแค่ไหน (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2548) ดังนั้นวิธีการวัดด้วยการสังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะที่ปฏิบัติซึ่งเป็นวิธีการที่ครูพลศึกษาส่วนใหญ่เลือกใช้มากที่สุด รองลงมาเป็นการทดสอบทักษะภาคปฏิบัติ

2.3 สภาพด้านสมรรถภาพทางกาย วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะที่ปฏิบัติ มีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย และใช้การสังเกตพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกายของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับสังวร จันทกร (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร” พบว่า ด้านสมรรถภาพทางกาย ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิธีการวัดผลโดยวิธีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย รองลงมาคือการสังเกตพฤติกรรมและสมรรถภาพทางกายของผู้เรียนในขณะที่ปฏิบัติ

2.4 สภาพด้านคุณธรรมจริยธรรม วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด คือ การสังเกตพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมจริยธรรมในขณะที่เรียน และนอกชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ อนงค์ รักษ์วงศ์ (2543) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า ด้านเจตคติและคุณธรรม ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิธีการวัดและประเมินผลการเรียน โดยใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะเรียน

2.5 สภาพด้านเจตคติ วิธีที่ครูพลศึกษาปฏิบัติในระดับมากที่สุด คือ สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ สังวร จันทกร (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร” พบว่า ด้านเจตคติและคุณธรรม ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิธีการวัด

และประเมินผลการเรียนโดยใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะเรียน รองลงมาคือ การสังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูพลศึกษา เกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ระหว่างความคิดเห็นของครูพลศึกษา ในกรุงเทพมหานคร กับปริมณฑล

ครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีสภาพการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุดในด้านทักษะ ส่วนด้านที่เหลือมีการปฏิบัติในระดับมาก สำหรับครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตปริมณฑลก็มีสภาพการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาที่มีการปฏิบัติในด้านต่างๆทั้งภาพรวม และรายด้านเหมือนกับครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า สาเหตุที่ทำให้ความคิดเห็นของครูพลศึกษาทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะครูพลศึกษาส่วนใหญ่เคยศึกษาในสถาบันการศึกษา ซึ่งอาจจะได้รับการศึกษาวิธีดำเนินการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาในแนวทางเดียวกัน และเมื่อศึกษาข้อมูลในตอนต้นที่ 1 จะพบว่า ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 81.8 เคยเข้าร่วมการประชุม อบรม สัมมนา ด้านการวัดและประเมินผล ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ครูพลศึกษาส่วนใหญ่เคยได้รับการอบรมหรือเข้าร่วมสัมมนา และได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์ ซึ่งถือว่าเป็นการปรับแนวความคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

4. ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

ครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูพลศึกษามีปัญหาระดับปานกลางใน 3 ด้านตามลำดับต่อไปนี้ 1.ด้านเจตคติ 2.ด้านความรู้ และ3.ด้านคุณธรรมจริยธรรม ส่วนที่เหลือ 2 ด้านซึ่งมีปัญหาระดับน้อย ได้แก่ 1.ด้านทักษะ 2.ด้านสมรรถภาพทางกาย นั้นแสดงว่าในการวัดผลใน

ด้านที่เป็นมองไม่เห็น หรือเป็นด้านนามธรรมเป็นปัญหามากสำหรับครูพลศึกษา ส่วนในด้านที่เป็นรูปธรรมที่สามารถเห็นหรือ วัดได้ชัดเจน เป็นปัญหาน้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ซึ่งกล่าวว่า พฤติกรรมบางด้าน เช่น พฤติกรรมที่เป็นนามธรรมต้องใช้ระยะเวลาในการสังเกตจึงจะสามารถทราบถึงการพัฒนากการและให้คะแนนนักเรียนได้ ดังนั้นในการวัดผลและการให้คะแนนนักเรียนจึงต้องใช้เวลามาก จึงทำให้เป็นปัญหามากสำหรับการวัดและประเมินผลดังกล่าว โดยมีรายละเอียดของปัญหาการวัดและประเมินผลในแต่ละด้าน ดังต่อไปนี้

4.1 ปัญหาด้านความรู้ ครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านความรู้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัญหามากที่สุดในเรื่องของทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อสอบแบบปรนัยและอัตนัย รวมถึงมีปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ ซึ่งอาจเป็นเพราะครูพลศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ ความเข้าใจ เรื่องการวิเคราะห์ข้อสอบแบบต่างๆ และเนื่องจากข้อสอบแบบอัตนัยเป็นข้อสอบที่ง่ายต่อการเตรียม แต่ยากต่อการตรวจให้คะแนนอย่างยุติธรรม (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2534) ปัญหาการคัดเลือกแบบทดสอบ หรือข้อสอบวัดความรู้ด้านพลศึกษาที่มีคุณภาพ ซึ่งในการเลือกข้อสอบหรือแบบทดสอบนั้นจะต้องเป็นข้อสอบที่ตรงต่อวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยครูพลศึกษาจะต้องทราบว่าต้องการวัดผลในเรื่องใด ซึ่งศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2534) ได้เสนอแนะแนวทางการพัฒนาเครื่องมือวัดผลไว้ดังนี้คือ ควรจัดให้มีโครงการพัฒนาคลังเครื่องมือวัดผล จัดประชุมปฏิบัติการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดผล จัดหาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือวัดผล มีการกำหนดแผนการส่งเครื่องมือวัดผลก่อนการสอน จัดหาเครื่องมือที่มีคุณภาพไว้เป็นตัวอย่างและให้บริการและมีการนิเทศติดตามผล สนับสนุนการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดผล เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีปัญหาการตรวจให้คะแนนข้อสอบที่วัดด้านความรู้ทางพลศึกษาแบบอัตนัย และเวลามีจำกัดในการสอบจึงไม่สามารถวัดความรู้หลายๆ รูปแบบได้

4.2 ปัญหาด้านทักษะ ครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านทักษะโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูพลศึกษาประสบปัญหาปัญหามากที่สุดในการจัดแบบทดสอบด้านทักษะกีฬาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย เนื่องการวัดผลสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายนี้จะต้องใช้ลักษณะการดำเนินการวัดผลที่แตกต่างจากปกติ ซึ่งอาจเป็นเพราะครูผู้สอนขาดรูปแบบ และเครื่องมือที่วัดได้เหมาะสมกับเด็ก ปัญหาเรื่องของเวลาที่ใช้ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษาไม่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับสังวร จันทกร (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร” พบว่า ด้านทักษะกีฬา

ครู พดศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพดศึกษาอยู่ในระดับน้อย สำหรับปัญหาที่ครูพดศึกษาประสบในระดับมาก คือ ปัญหาในการจัดแบบทดสอบสำหรับเด็กที่ ผิดปกติทางร่างกาย การแปลผลในการทดสอบแต่ละอย่าง เวลาที่ใช้ในการทดสอบ การวัดทักษะ ก็พื่อนักเรียนไม่สามารถทำพร้อมกันได้ทั้งหมด จึงทำให้นักเรียนบางส่วนมีเวลาว่างมาก และ สอดคล้องกับงาน วิจัยของ สมชาย ธรรมโกศล (2523) ได้ทำงานวิจัยเรื่อง “ปัญหาการวัดผลวิชา พดศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่าครู พดศึกษาประสบปัญหามากในเรื่องเวลาที่ใช้ทดสอบด้านทักษะ เนื่องจากในการทดสอบด้าน ทักษะก็พื่อนั้น ส่วนมากใช้วิธีการทดสอบปฏิบัติเป็นรายบุคคล จึงทำให้เวลาในการทดสอบไม่พอ เพราะวิชาพดศึกษามีราย ละเอียดของทักษะที่ต้องวัดหลายอย่าง ประกอบกับนักเรียนมีจำนวน มาก ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า ครูพดศึกษาส่วนใหญ่จะประสบปัญหาในเรื่องนี้ เนื่องจากวิชา พดศึกษาที่จัดสอนตามหลักสูตรนั้นจะสอนเพียง 1 คาบ/สัปดาห์/1 ห้องเรียน ครูพดศึกษาจึง จำเป็นต้องรับผิดชอบในการสอนหลายห้องเรียน และบวกกับมีนักเรียนจำนวนมาก ซึ่งมีเวลาใน การจัดการเรียนการสอน รวมทั้งการวัดและประเมินผลที่มีจำกัด จึงมักประสบปัญหาเกี่ยวกับมี เวลาไม่เพียงพอ ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้กล่าวไว้ว่า ครูผู้สอนวิชาพดศึกษาที่ขาดความรู้ ความชำนาญ ในเรื่องเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลวิชาพดศึกษา อาจจะต้องประสบกับปัญหา และอุปสรรค ที่ต้องเลือกใช้วิธีการและกระบวนการวัดและประเมินผลพฤติกรรมด้านต่างๆ หลากๆ อย่างในขณะเดียวกัน และในเวลาที่มีอยู่จำกัดนี้ได้ ผู้วิจัยเห็นว่า ครูพดศึกษาควรมีการเตรียมการ หรือวางแผนการวัดผลเอาไว้ล่วงหน้า เลือกแบบทดสอบที่มีวิธีดำเนินการที่ไม่ยุ่งยาก มีความ เที่ยงตรง เชื่อถือได้ มีความเป็นปรนัยสูง และมีเกณฑ์มาตรฐาน ก่อนการทดสอบควรมีการ จัดเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ให้พร้อม และศึกษาขั้นตอนในการทดสอบให้เข้าใจ มีการนัดหมาย ชี้แจงขั้นตอนให้ผู้เข้ารับการทดสอบทราบ และพร้อมที่จะเข้ารับการทดสอบตามลำดับอย่าง ต่อเนื่อง จะทำให้ประหยัดเวลา และทดสอบได้ครบตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

4.3 ปัญหาด้านสมรรถภาพทางกาย ครูพดศึกษามีปัญหาการวัดและประเมิน ผลการเรียนด้านสมรรถภาพทางกาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อปัญหาที่ครูพดศึกษามีระดับปัญหามากที่สุดในระดับปานกลาง ได้แก่ 1.มีความยาก ลำบากในการดำเนินการทดสอบเด็กที่มีภาวะร่างกายผิดปกติ 2.เวลาที่ใช้ในการทดสอบมีน้อย สมรรถภาพทางกายไม่เพียงพอ และ 3.ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบด้าน สมรรถภาพทางกาย ซึ่งสอดคล้องกับ อนงค์ รักษ์วงศ์ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษา ปัญหาการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพดศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา

ตอนต้น เขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า ด้านสมรรถภาพทางกาย ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในระดับมาก คือ การเลือกแบบทดสอบสำหรับเด็กผิดปกติ หรือนักเรียนที่มีภาวะทางร่างกาย ที่ผิดปกติเข้าร่วมการทดสอบทำได้ยาก การวัดสมรรถภาพทางกายบางอย่างต้องใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการวัด ทำให้วัดยากความสามารถดำเนินการทดสอบแต่ละรายการให้มีความเที่ยงตรงการใช้เกณฑ์มาเป็นพื้นฐาน การให้คะแนนระดับสมรรถภาพทางกาย การทดสอบสมรรถภาพทางกายต้องใช้เวลาในการทดสอบมาก การนำเสนอผลการทดสอบสมรรถภาพทางกาย โดยส่วนรวมและแยกเฉพาะด้าน ผู้วิจัยเห็นว่า ในการดำเนินการทดสอบสมรรถภาพทางกาย จะต้องใช้สถานที่และอุปกรณ์ที่จัดเตรียมไว้โดยเฉพาะ ซึ่งอุปกรณ์บางชนิดสามารถจัดเตรียม หรือดัดแปลงขึ้นใช้เองได้ แต่บางชนิดจะต้องจัดซื้อในราคาที่สูง ค่อนข้างสูง ซึ่งอาจจะเป็นปัญหาสำหรับหลายโรงเรียนที่มีงบประมาณน้อย จึงไม่สามารถจัดหาอุปกรณ์บางอย่างได้ ซึ่งเป็นผลทำให้ไม่สามารถทดสอบสมรรถภาพทางกายได้ครบทุกด้าน ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลทางด้านสมรรถภาพทางกาย จะประสบปัญหา เช่นเดียวกับกับปัญหาการวัดผลทางด้านทักษะ นั่นคือ ต้องรับผิดชอบในการวัดผลนักเรียนจำนวนมาก ต้องทำการวัดผลด้านต่างๆ หลายรายการในขณะเดียวกัน และในเวลาที่มืออยู่จำกัด ดังนั้นครูพลศึกษาจะต้องมีการวางแผน และกำหนดแนวทางการวัดผลเอาไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ ดังที่ วิริยา บุญชัย (2529) ได้กล่าวไว้ว่า การวางแผน และการเตรียมตัวที่ดีจะช่วยให้การทดสอบนั้นมีประสิทธิภาพ ครูต้องเข้าใจเทคนิคที่ใช้ วิธีดำเนินการทดสอบ สถานที่และการติดตามผล นอกจากนี้ครูต้องเข้าใจ และมีความซาบซึ้งเกี่ยวกับการพิจารณาเวลาในการทดสอบ การทดสอบทางพลศึกษาไม่เหมือนกับการทดสอบด้านอื่นๆ ซึ่งเวลาที่มีความสำคัญมาก โดยทั่วไปเวลาในการเรียนวิชาพลศึกษาน้อยกว่าเวลาเรียนของวิชาอื่นๆ อยู่แล้ว เมื่อมีการทดสอบจึงไม่ควรใช้เวลามากเกินไป ควรแบ่งเวลาให้เหมาะสม ไม่ทำให้เสียเวลาเรียน อย่างไรก็ตามควรคำนึงถึงความเที่ยงตรงของการทดสอบ ซึ่งเวลาที่มีความเกี่ยวข้องอยู่ด้วย

4.4 ปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม ครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรมในระดับปานกลาง ได้แก่ จำนวนนักเรียนมีมากจึงไม่สามารถวัดคุณธรรมจริยธรรมได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน ปัญหาการสร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดคุณธรรมจริยธรรม ปัญหาการแปลผลพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ออกมาเป็นคะแนน ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ เกียรติกร คำเหลือง ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาของครูพลศึกษาใน

โรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษาที่ 8" พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลทางด้านคุณธรรม ครูพลศึกษามีความเห็นว่าเป็นปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เช่น ขาดเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลทางด้านคุณธรรมที่มีคุณภาพ การประเมินตัดสินพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมโดยวิธีการสังเกตยังมีความคลาดเคลื่อน นักเรียนที่รับผิดชอบมีจำนวนมากทำให้ประสิทธิภาพในการประเมินผลพฤติกรรมลดลง และการประเมินผลตัดสินพฤติกรรมยากที่จะประเมินให้ตรงกับพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมที่แท้จริง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในการวัดผลด้านคุณธรรมจริยธรรม ควรจะกำหนดพฤติกรรมที่จะวัดให้ชัดเจน และหมั่นสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนตามหัวข้อที่กำหนดไว้ โดยบันทึกข้อมูลลงในเครื่องมือประกอบการสังเกต ที่ครูเป็นผู้จัดทำขึ้น และควรมีการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ครูพลศึกษาซึ่งรับผิดชอบนักเรียนจำนวนมากนั้น จะต้องพยายามจำชื่อของนักเรียนให้ได้มากที่สุด เพื่อความสะดวก รวดเร็ว และแม่นยำในการบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้ นอกจากนั้น ควรจะใช้วิธีการวัดผลหลายๆ วิธีประกอบกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงกับพฤติกรรมที่แท้จริงให้มากที่สุด เช่น ใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ แบบทดสอบประกอบการสังเกต ซึ่งหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2534) ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลด้านจิตพิสัย ซึ่งได้แก่ เจตคติ คุณธรรม จริยธรรม หรือค่านิยมที่พึงประสงค์ตามจุดเน้นของหลักสูตรนั้น ให้ประเมินที่พฤติกรรม โดยเน้นที่คุณภาพของการแสดงออกที่แท้จริง นั่นคือ ถ้าจะมีการประเมินตัดสิน หรือให้คะแนน จะต้องพิจารณาที่พฤติกรรมที่แท้จริง เช่น จะประเมินเรื่องความมีน้ำใจ ก็จะต้องดูพฤติกรรมความมีน้ำใจในทุกเวลา ทุกโอกาส ทุกสถานการณ์จนกว่าจะสรุปได้ว่าความมีน้ำใจของแต่ละคนเป็นอย่างไร ถ้าได้วัดและประเมินผลในลักษณะนี้ทุกๆ พฤติกรรมที่กำหนดขึ้น แสดงว่าได้เน้นการประเมินคุณภาพของพฤติกรรมที่แท้จริง และควรมีการสรุปให้ข้อมูลแก่นักเรียนทราบเป็นรายบุคคล เป็นระยะๆ เพื่อให้มีการปรับพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์ต่อไป

4.5 ปัญหาด้านเจตคติ ครูพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนด้านเจตคติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อปัญหาที่ครูพลศึกษามีระดับปัญหามากที่สุดในด้านเจตคติในระดับปานกลาง คือ มีพฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถวัดเป็นปรนัยได้ จำนวนนักเรียนมีมากจึงไม่สามารถวัดเจตคติได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน การประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียนให้ตรงกับเจตคติที่แท้จริงของนักเรียนทำได้ยาก ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านเจตคติของนักเรียนนอกเวลาเรียน ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สมชาย ธรรมโกศล (2523) พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางด้านเจตคติที่พบมาก ได้แก่ การสังเกตนักเรียนจำนวนมาก และสังเกตหลายอย่าง

ในเวลาเดียวกันทำได้ไม่ทั่วถึง นักเรียนมีจำนวนมากไม่สามารถวัดเจตคติได้ครบทุกด้านและครบทุกคน ความยากลำบากในการตัดสินพฤติกรรมของนักเรียนให้ตรงกับเจตคติที่แท้จริง ความยากลำบากในการวัดเจตคติจากการสังเกตนักเรียน การวัดเจตคติด้วยการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทำได้ไม่ทั่วถึงในเวลาเรียน และนอกชั่วโมงเรียน ความยากลำบากในการตั้งปัญหาในการสอบข้อเขียน และในการสอบสัมภาษณ์ และสอดคล้องกับการศึกษาของ ชวลิต ไกรว่อง (2527) พบว่า ปัญหาการวัดผลด้านเจตคติที่ประสบมาก คือ ไม่มีเวลาในการสัมภาษณ์เจตคติของนักเรียนโดยศึกษาเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ครูพลศึกษาต้องทำหน้าที่รับผิดชอบนักเรียนเป็นจำนวนมากจึงไม่สามารถสังเกตพฤติกรรมได้ทั่วถึง และไม่สามารถวัดพฤติกรรมได้ทุกเวลา ทุกสถานการณ์ ประกอบกับขาดเครื่องมือวัดที่ได้มาตรฐาน ทำให้การวัดผลมีความคลาดเคลื่อนจากพฤติกรรมที่แท้จริง จึงเป็นหน้าที่ของครูพลศึกษาที่จะต้องมีการวางแผน จัดทำโปรแกรมการวัดเจตคติไว้ล่วงหน้า ระบุให้ชัดเจนว่าจะวัดพฤติกรรมใดบ้าง ถึงแม้ว่าการวัดเจตคติโดยวิธีการสังเกตหรือการสัมภาษณ์ จะทำให้การประเมินค่าพฤติกรรมออกมาเป็นคะแนนขาดความเป็นปรนัยไปบ้าง แต่ต้องพยายามประเมินให้ใกล้เคียงมากที่สุด ซึ่งอาจจะใช้วิธีวัดหลายๆ วิธีหรือศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการจัดทำเครื่องมือ เพื่อจัดทำขึ้นใช้เองและมีการปรับปรุงให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ดังที่ วิริยา บุญชัย (2529) ได้กล่าวว่า ถึงแม้ว่าการประเมินค่าจะขาดคุณลักษณะต่างๆ ไป แต่ก็ยังมีความจำเป็นในการประเมินผลวิชาพลศึกษา เพราะกิจกรรมบางประเภทไม่สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบแบบปรนัย แต่การประเมินค่าสามารถปรับปรุงให้ข้อมูลที่ได้มีความเที่ยงตรง มีความเชื่อถือได้ มีประสิทธิภาพ และมีความเป็นปรนัย เพิ่มขึ้นได้ ถ้ามีการวางแผนและดำเนินการที่ดี โดยขั้นแรก ควรพิจารณาทักษะหรือพฤติกรรมที่จะวัด และกำหนดคะแนนแต่ละส่วนให้ชัดเจน ขั้นที่สอง กำหนดมาตรฐานในแต่ละทักษะ ขั้นสุดท้าย กำหนดวิธีการบันทึกเพื่อให้มีความเที่ยงตรง และเชื่อถือได้มากที่สุด และสอดคล้องกับหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2534) กล่าวว่า ครูผู้สอนต้องสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนตลอดทั้งภาคเรียน โดยอาจใช้เครื่องมือหลายๆ แบบ เช่น แบบสอบถาม แบบสำรวจรายการ แบบจัดอันดับคุณภาพ เป็นเครื่องมือประกอบการสังเกต และอาจใช้วิธีให้ผู้เรียนประเมินตนเอง หรือประเมินเพื่อนในชั้นด้วย ทั้งนี้ควรเลือกวิธีการให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และถ้าพบว่าผู้เรียนคนใดมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ให้มีการปรับพฤติกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาพฤติกรรมทันที

5. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูพลศึกษา เกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ระหว่างความคิดเห็นของครูพลศึกษา ในกรุงเทพมหานคร กับปริมณฑล

ครูพลศึกษาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีปัญหาในระดับปานกลาง 2 ด้าน คือ ด้านความรู้ และด้านเจตคติ ส่วนอีก 3 ด้าน มีปัญหาในระดับน้อย สำหรับครูพลศึกษาที่อยู่ในเขตปริมณฑลมีปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีปัญหาในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านความรู้ ส่วนอีก 2 ด้าน มีปัญหาในระดับน้อย

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และในเขตปริมณฑล ในภาพรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ โดยครูพลศึกษาในเขตปริมณฑลจะมีค่าเฉลี่ยของปัญหา มากกว่าครูพลศึกษาในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล มีความแตกต่างกัน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อาจเป็นเพราะ ปัจจัยความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ ด้านสาธารณูปโภค ด้านการคมนาคม ด้านอาชีพของประชากรในพื้นที่ ด้านค่าครองชีพ และด้านลักษณะของครอบครัว ซึ่งมีความแตกต่างกันเพราะพื้นที่เขตกรุงเทพมหานครถือเป็นเขตที่มีความเจริญและความสะดวกสบายมากกว่าพื้นที่ในเขตปริมณฑล ด้วยเหตุนี้จึงทำให้โรงเรียนที่อยู่ในเขตปริมณฑลมีปัญหามากกว่าโรงเรียนที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สรวุฒิ สมบูรณ์ (2549) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ช่วงชั้นที่ 3-4 ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรในด้านการวัดและประเมินผล โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตใจกลางเมืองกับโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชานเมือง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยนี้

จากผลการวิจัยสามารถสรุปข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ดังนี้

1. ควรจัดให้มีการอบรม สัมมนา ครูพลศึกษาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา โดยเชิญวิทยากร ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความรู้ ความชำนาญ ด้านการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา เป็นผู้ให้การอบรม อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดทำคู่มือ เอกสาร เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ออกเผยแพร่ เช่น แบบทดสอบทักษะกีฬามาตรฐาน แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย พร้อมทั้งเกณฑ์มาตรฐาน และมีการนิเทศติดตามผล เพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาอย่างต่อเนื่อง
3. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ควรร่วมมือกันจัดทำคลังเครื่องมือวัดผล ช่วยกันสร้างและจัดหาเครื่องมือวัดผล หาเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลร่วมกัน
4. ครูพลศึกษาควรศึกษาคู่มือการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาให้เข้าใจ กำหนดเนื้อหาวิชา ทักษะ และพฤติกรรมที่จะวัดให้ชัดเจน วางแผนการวัดและประเมินผลให้ตรงตามจุดประสงค์ และเก็บรวบรวมข้อมูลนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพและเกณฑ์ที่เหมาะสม เพื่อพัฒนาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น
5. ครูพลศึกษาควรให้ความสำคัญกับการวัดผลทุกๆ ด้าน ใช้วิธีการวัดผลหลายๆ วิธี เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย และขอบข่ายของการวัดผลทางพลศึกษา
6. ครูพลศึกษาควรมีการวางแผนเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลเอาไว้ล่วงหน้า โดยกำหนดวิธีดำเนินการทดสอบ มีการจัดเตรียมเครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่ให้พร้อม จะได้ทำให้ไม่เสียเวลามาก
7. ครูพลศึกษาควรชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับขอบข่ายของวัดผล และระเบียบว่าด้วยการประเมินผลวิชาพลศึกษา ให้นักเรียนเข้าใจ
8. ครูพลศึกษาควรชี้แจงให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับอัตราส่วนคะแนนที่จะให้ในการวัดผลแต่ละด้าน และให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการวัดผลในทุกๆ ด้าน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดโรงเรียนเอกชน โรงเรียนสาธิต โรงเรียนนานาชาติ ในเขตการศึกษาอื่นๆ หรือทั่วประเทศเพื่อจะได้ทราบปัญหาโดยส่วนรวมและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาต่อไป
2. ควรมีการศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ในทุกระดับการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรใช้เครื่องมือการวิจัยที่หลากหลายรูปแบบ เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต เพื่อให้ได้แนวความคิดที่แตกต่างไปจากการใช้แบบสอบถาม
4. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาจากตัวแปรอื่นๆ เช่น เพศ วุฒิการศึกษา

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กมล สุกประเสริฐ. 2510. หลักและวิธีวัดผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

กัลยา วานิชย์บัญชา. 2549. การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: ธรรมสารจำกัด.

เกรียงไกร ดำเหลือง. 2540. ปัญหาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 8. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

คงสิทธิ์ วิไลวรรณ. 2533. การศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตเมืองและนอกเมือง จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จรินทร์ ธาณรัตน์. 2519. การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทยาการพิมพ์.

จุฑามาศ บัตรเจริญ. 2547. การพัฒนากระบวนการวัดและประเมินผลสาระการเรียนรู้พลศึกษาตามมาตรฐานการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในระดับมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชูศรี สุวรรณโชติ. 2544. หลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: ทีซีซีเอทีจำกัด.

ชวลิต ไกรว่อง. 2527. ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนกิจกรรมพลศึกษา ในวิทยาลัยครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิพย์วัลย์ ไจทหาร. 2539. ปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาสุขศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธำรง บัวศรี. 2542. ทฤษฎีหลักสูตร. กรุงเทพฯ: ธนรัชการพิมพ์.

นภาพรณัฏฐ์ จันทร์ศัพท์ และคณะ. 2547. วิธีการวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

นิพนธ์ คุ้มบุญงาม. 2534. ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางสรีรวิทยากับภาวะโภชนาการ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองจังหวัด
ศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญชม ศรีสะอาด. 2532. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา,
คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

บุญทิม ธรรมวงศ์. 2525. ความคิดเห็นของครูพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการเรียนผลการเรียน
วิชาพลศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ. 2524. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร:
การพิมพ์พระนคร.

บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ. 2535. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 2).
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สามเจริญพาณิชย์.

บุญเรียง ขจรศิลป์. 2539. วิธีวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
พิชาญพรินติ้ง.

ประไพ วัฒนพงษ์. 2525. ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
หนึ่งในจังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัฒนา เจริญวัฒนะมงคล. 2532. สภาพและปัญหาการจัดโปรแกรมพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยม
ศึกษาคาทอลิก กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาพลศึกษา
ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรพรรณเพ็ญ ทนกล้า. 2523. ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาใน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิสมัย ถีตะแก้ว. 2536. หลักสูตรประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ฝ่ายเอกสารและตำรา
สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.

พูนศักดิ์ ประถมบุตร. 2532. การทดสอบและประเมินผลพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร:
โอเดียนสโตร์.

ฟอง เกิดแก้ว. 2520. การพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร.

ภัทรา นิคมานนท์. 2524. การประเมินและการสร้างแบบทดสอบ. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์ทิพย์วิสุทธิ์.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2548. ปรัชญา หลักการวิธีสอน และการวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษา.
พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2527. หลักและวิธีการสอนวิชาพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

วัลภา อารีรัตน์. 2523. ปัญหาการวัดและประเมินผลนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองใน
โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2539. การสอนพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ดีจำกัด.

วินิต กองบุญเทียม. 2534. การสร้างแบบทดสอบความสามารถกีฬาบาสเกตบอล. วิทยานิพนธ์
ปริญญาามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิริยา บุญชัย. 2529. การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

วิวัฒน์ กระทุ. 2534. การศึกษาวิธีดำเนินการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา ในระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต.
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- วรรณท์ วัฒนจินดา. 2544. สภาพและปัญหาการจัดดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน
สังกัดกองการศึกษาสงเคราะห์ กรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต.
สาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. 2546. รายงานการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตร
สถานศึกษาระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมพลศึกษา. 2528. การทดสอบทักษะกีฬามาตรฐานของนักเรียนไทย
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่วราชนาถาณาจักร วิทยาวอลเลย์บอล-ตะกร้อ.
กรุงเทพมหานคร: สหภาพการพิมพ์.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมพลศึกษา. 2532. วิจัยการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียนระดับ
ประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมพลศึกษา. ม.ป.พ. คู่มือการสอนพลศึกษาสำหรับประถมศึกษา.
กรุงเทพมหานคร.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. 2521. การประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์การศาสนา.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. 2529. คู่มือการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์การศาสนา.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. 2530. แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชั่น.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. 2533. หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับ
ปรับปรุง 2533). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สังวร จันทกร. 2546. การศึกษาค้นคว้าปัญหาการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา
ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต.
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สราวุฒิ สมบูรณ์. 2549. ปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ช่วงชั้นที่ 3-4 ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สามัญศึกษา, กรม. 2535. แนวปฏิบัติการวัดผลประเมินผลตามหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง 2533. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

สมชาย ธรรมโกศล. 2523. ปัญหาการวัดผลวิชาพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมคิด ชิตประสงค์. 2517. หลักการสอนพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

สมพงษ์ เรืองศรี. 2530. ปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาสุขศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษาที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สาธิต ลิ้มขจรเดช. 2524. ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ลำรวล รัตนอาจารย์. 2520. สมรรถภาพทางกาย. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุชาติ ไสมประยูร. 2526. การบริหารงานสุขศึกษาในโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

สุนีย์ วิงวอน. 2524. ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมาลี จันทร์ชลอ. 2522. การติดตามผลการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภาพ วาดเขียน. 2524. การประเมินผลการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3 พิมพ์ลักษณะ: ไทยวัฒนาพานิชย์.

สุพร แสงรักษา. 2543 สภาพและปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิมล ตั้งสัจจพจน์. 2526. การวัดและประเมินผลการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อนงค์ รัชวงศ์. 2543. การศึกษาปัญหาการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อนันต์ ศรีโสภณ. 2525. การวัดและประเมินผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

อารีวรรณ ผลโพธิ์. 2530. การศึกษาวิธีการดำเนินการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกริน อิศสระสิทธิภาพ. 2529. ความสามารถทางกลไกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 5 6 ของโรงเรียน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกรินทร์ สีมหาศาล. แนวปฏิบัติ : กระบวนการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: บริษัทบุ๊คพอยท์ จำกัด

เอกรินทร์ สีมหาศาล. กระบวนการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บริษัทบุ๊คพอยท์ จำกัด

ภาษาอังกฤษ

- TA Baumgartner, AS Jackson.1999. Measurement for evaluation in physical education and exercise science, cababstractsplus.org
- Akers, G.M. 1978. A Modle Physical Education Curriculum for Alabama First Grade Students Based on Concepts of Early Childhood Education, Perceptual – Motor Development, and Physical Fitness. Dissertation Abstracts International. 38 (February 1978): 465 – A.
- Amundson, N.A. 1977. Elementary School Physical Education Programs at Selected California Colleges and Universities. Dissertation Abstracts International. 38 (July 1977):151 –152 – A.
- Becker, C.J. 1971. An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Oregon Community Colleges. Dissertation Abstracts International. 31 (April1971): 5172 - A.
- Best, J.W. 1977. Research in Education. New Jersey: Prentice Hall, Inc.
- Devenathan, S.N. 1981. Educational Evaluation in the School District of West Verginia. Dissertation Abstracts International. 41 (June 1981): 5068-A.
- Gorman, W.J. 1981. Student Evaluation and Reporting: Perceptions of Administrators, Teachers, Parents and Students. Dissertation Abstracts International. 41 (April 1981): 4370-A.
- Hardison, J.B. 1980. The Status of Physical Education Programs for the Handicapped inthe Public School of Tennesse. Dissertation Abstracts International. 41 (September 1980): 869 – A.
- Hensley, R.W. 1974. An Assessment of Physical Education Programs in Selected Elementary School. Dissertation Abstracts International.36 (August 1975): 765 -A

- A.Johnson, B.L. and J.K. Nelson. 1986. Practical Measurement for Evaluation in Physical Education. Edina, Minnesota: Burgess Publishing.
- Korri, L.J. 1971. Instructional Problems Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Major in Minnesota. Dissertation Abstracts International. 31 (March – April 1971): 5181 – A.
- Olivella-Beniamino, C.A. 1981. Practitioner's Evaluation of the Physical Education Programs in Peurto Rico Rublic School. Dissertation Abstracts International. 42 (December 1981): 2561 – A.
- Ramsay, R.G. 1981. Teachers' Perception of the Design and Implementation of Teacher Evaluation Systems in Tennessee Public School. Dissertation Abstracts International. 41 (February 1981): 3366-A.
- Williams, C.S. 1978. The Status of the Elementary Physical Education Programs in the State of Alabama. Dissertation Abstracts International. 39 (October 1978): 2130 – A

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.	รองศาสตราจารย์ ดร.รัชนี ขวัญบุญจัน	สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2.	รองศาสตราจารย์ วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง	โรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ฝ่ายมัธยม)
3.	รองศาสตราจารย์ ศุภฤกษ์ มั่นใจตน	โรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ฝ่ายมัธยม)
4.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ อินทร์ถมยา	สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5.	อาจารย์ ดร.จุฑา ติงศภิตย์	สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ
ที่ใช้ในการวิจัย (IOC) จากผู้ทรงคุณวุฒิ

**ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
จากผู้ทรงคุณวุฒิ**

ตอนที่ 2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	ความคิดเห็นจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ
ด้านความรู้			
1.	ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบปรนัย	1	เพิ่มเติมจาก “ใช้แบบ ทดสอบแบบปรนัย”
2.	ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบอัตนัย	1	
3.	ใช้การสัมภาษณ์ความรู้ด้านพลศึกษาเป็นรายบุคคล	0.8	
4.	ใช้การสังเกตจากการอภิปราย	0.8	
5.	ให้นักเรียนอธิบายความรู้ด้านพลศึกษาหรือถาม – ตอบในชั้นเรียน	0.8	
6.	ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	1	
7.	ให้นักเรียนทำงานกลุ่ม	1	
8.	ให้นักเรียนทำรายงาน	1	
9.	ให้นักเรียนทำแฟ้มสะสมงานในรายวิชาพลศึกษา	0.8	เพิ่มเติมจาก “ให้นักเรียน ทำแฟ้มสะสมงาน”
ด้านทักษะ			
10.	สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะ ปฏิบัติ	1	
11.	ให้แสดงทักษะทางด้านพลศึกษาเป็นรายบุคคล	1	
12.	ให้แสดงทักษะทางด้านพลศึกษาเป็นรายกลุ่ม	0.8	
13.	วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านปริมาณ (จำนวนครั้ง เวลา ระยะทาง)	0.8	
14.	วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านคุณภาพ (ท่าทางการปฏิบัติ)	1	

ข้อ ที่	ข้อคำถาม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	ความคิดเห็นจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ
15.	วัดทั้งทักษะด้านปริมาณและคุณภาพ	1	
16.	สังเกตพัฒนาการทางด้านทักษะกีฬาของผู้เรียน	1	
17.	ทดสอบทักษะภาคปฏิบัติ	1	
ด้านสมรรถภาพทางกาย			
18.	สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะปฏิบัติ	1	
19.	ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐาน	1	
20.	ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ครูผู้สอนสร้างขึ้น	0.8	
21.	ใช้ทั้งแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐานและครูผู้สอนสร้างขึ้น	1	
22.	มีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย	1	
23.	สังเกตพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกายของผู้เรียน	1	
ด้านคุณธรรมจริยธรรม			
24.	สังเกตพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมจริยธรรมในขณะเรียน และนอกชั้นเรียน	1	เพิ่มเติมจาก "สังเกตพฤติกรรมในขณะเรียน"
25.	สัมภาษณ์พฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน	0.6	ปรับจาก "สัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล"
26.	ใช้แบบสังเกตพฤติกรรม วัดผลทางด้านคุณธรรมจริยธรรม	0.8	ปรับจาก "ใช้แบบทดสอบในการทดสอบ"
27.	ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างเรียน	0.6	เพิ่มเติมจาก "ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็น"
ด้านเจตคติ			
28.	สังเกตพฤติกรรมขณะเรียน และนอกชั้นเรียน	1	เพิ่มเติมจาก "สังเกตพฤติกรรมขณะเรียน"

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	ความคิดเห็นจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ
29.	สังเกตความสนใจของนักเรียน ทั้งภายใน และ ภายนอกห้องเรียน	1	
30.	สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา	1	
31.	สังเกตการฝึกฝนนอกเวลาเรียน	1	
32.	ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจตคติ ที่มีต่อวิชาพลศึกษา	0.8	เพิ่มเติมจาก “ให้นักเรียน อภิปรายแสดงความ คิดเห็น”
33.	สังเกตจากการใช้แบบวัดเจตคติแบบต่างๆ	0.8	
34.	ให้นักเรียนเขียนแสดงความรู้สึkstต่อวิชาพลศึกษา	0.6	

ตอนที่ 3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

ข้อ ที่	ข้อความ ข้อคำถาม	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	ความคิดเห็นจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ
ด้านความรู้			
1.	ปัญหาการออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน	1	
2.	ปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์	1	
3.	ปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้.	1	
4.	การวิเคราะห์ข้อสอบแบบปรนัยและอัตนัย	1	
5.	ปัญหาการคัดเลือกแบบทดสอบ หรือข้อสอบวัดความรู้ด้านพลศึกษาที่มีคุณภาพ	1	
6.	ปัญหาการตรวจให้คะแนนข้อสอบวัดความรู้ด้านพลศึกษาแบบอัตนัย	0.6	เพิ่มเติมจาก “การตรวจให้คะแนนข้อสอบแบบอัตนัย”
7.	เวลาที่มีจำกัดในการสอบ จึงไม่สามารถวัดความรู้หลายรูปแบบได้	1	
8.	ปัญหาการแบ่งสัดส่วน การให้คะแนนด้านความรู้แต่ละด้าน	0.6	
9.	ปัญหาการให้นักเรียนทำรายงานเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาทำได้ยากเพราะ ขาดเอกสาร และคู่มือทางพลศึกษาเพื่อให้นักเรียนค้นคว้า	1	ปรับจาก “การให้นักเรียนทำรายงาน ขาดเอกสาร และคู่มือทางพลศึกษาเพื่อให้นักเรียนค้นคว้า”
ด้านทักษะ			
10.	ปัญหาการกำหนดความสำคัญของการวัดทักษะแต่ละอย่าง	0.8	
11.	ปัญหาการกำหนดจำนวนทักษะที่จะทำการทดสอบ	1	
12.	ปัญหาการกำหนดสถานที่ที่ใช้ในการทดสอบทักษะ	1	เพิ่มเติมจาก “สถานที่

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	ความคิดเห็นจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ
			ที่ใช้ในการทดสอบ”
13.	ขาดเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการเปรียบเทียบคะแนนด้านทักษะกีฬาของนักเรียน	1	
14.	เวลาในการทดสอบทักษะทางพลศึกษาไม่เพียงพอ	0.6	
15.	ปัญหาการกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนด้านทักษะกีฬาโดยการสังเกต	1	
16.	ปัญหาการตั้งเกณฑ์การให้คะแนนด้านทักษะกีฬาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	0.8	เพิ่มเติมจาก “การตั้งเกณฑ์การให้คะแนนทักษะให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์”
17.	ปัญหาการให้คะแนนโดยการสังเกตด้านทักษะกีฬาของผู้เรียนไม่มีความแม่นยำ	0.6	ปรับจาก “การให้คะแนนโดยการสังเกตทักษะของผู้เรียนทำได้ยาก”
18.	ปัญหาในการจัดแบบทดสอบด้านทักษะกีฬาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย	0.8	
19.	ปัญหาการทดสอบนอกเวลาเรียน ในกรณีเวลาในชั้นเรียนไม่เพียงพอ	0.6	ปรับจาก “การทดสอบนอกเวลา”
20.	ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษา	1	
21.	แบบทดสอบทักษะกีฬาไม่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน	1	ปรับจาก “ปัญหาในการเลือกแบบทดสอบทักษะ เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน”
22.	เครื่องมือและแบบทดสอบที่นำมาใช้ในการวัดทักษะกีฬา ไม่เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้เรียน	1	ปรับจาก “การเลือกเครื่องมือและแบบทดสอบที่นำมาใช้ในการวัดทักษะต่างๆ”
23.	ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้าง	1	

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	ความคิดเห็นจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ
	แบบทดสอบทักษะกีฬา ให้มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้		
24.	ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการใช้แบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน	1	
ด้านสมรรถภาพทางกาย			
25.	ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของสมรรถภาพทางกายที่จะนำมาวัด	1	เพิ่มเติมจาก “ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของสมรรถภาพทางกายที่จะนำมาวัด”
26.	ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบของสมรรถภาพทางกาย หรือรายการทดสอบที่จะนำมาวัด	1	
27.	ปัญหาการเลือกแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายไม่เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้เรียน	0.8	เพิ่มเติมจาก “ปัญหาการเลือกแบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย”
28.	ปัญหาการเลือกแบบทดสอบด้านสมรรถภาพทางกายสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย	0.8	ปรับจาก “การเลือกแบบทดสอบสำหรับเด็ก ผิด ปกติทางร่างกาย ทำได้ยาก”
29.	ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการทดสอบสมรรถภาพทางกายในแต่ละองค์ประกอบ	1	
30.	ไม่สามารถดำเนินการทดสอบสมรรถภาพทางกายได้อย่างแม่นยำ และเที่ยงตรง	0.8	
31.	มีความยากลำบากในการดำเนินการทดสอบเด็กที่มีภาวะร่างกายผิดปกติ	0.8	
32.	ขาดเกณฑ์การให้คะแนนในการทดสอบสมรรถภาพทางกาย	0.6	
33.	ครูผู้สอนขาดความรู้ความสามารถในการเลือก	1	ปรับจาก “ความสามารถ

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	ความคิดเห็นจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ
	เครื่องมือและอุปกรณ์มาใช้ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักเรียน		ในการเลือกเครื่องมือและอุปกรณ์มาใช้ในการทดสอบ”
34.	สถานที่ไม่เอื้ออำนวยในการทดสอบด้านสมรรถภาพทางกาย	0.6	
35.	ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบด้านสมรรถภาพทางกาย	0.6	
36.	เวลาที่ใช้ในการทดสอบมีน้อยสมรรถภาพทางกายไม่เพียงพอ	0.6	ปรับจาก “ปัญหาเรื่องเวลาที่ใช้ในการทดสอบมีน้อย”
37.	ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการแปลผลการทดสอบแต่ละองค์ประกอบ	0.6	เพิ่มเติมจาก “ความรู้ความเข้าใจในการแปลผลการทดสอบแต่ละองค์ประกอบ”
ด้านคุณธรรมจริยธรรม			
38.	ปัญหาการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อวัดด้านคุณธรรมจริยธรรมขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้	0.6	
39.	ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรม ของนักเรียนนอกเวลาเรียน	0.6	เพิ่มเติมจาก “ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนนอกเวลาเรียน”
40.	ปัญหาการแปลผลพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ออกมาเป็นคะแนน	1	ปรับจาก “ความยุติธรรมในการประเมินพฤติกรรมของนักเรียน ออกมาเป็นคะแนน”
41.	จำนวนนักเรียนมีมาก จึงไม่สามารถวัดคุณธรรมจริยธรรมได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน	0.6	
42.	ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบ ในการวัดด้าน	0.6	

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	ความคิดเห็นจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ
	คุณธรรมจริยธรรม		
43.	ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญ ของการวัดด้านคุณธรรม จริยธรรม	0.6	
44.	ปัญหาการสร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดคุณธรรม จริยธรรม	0.8	
45.	ขาดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านคุณธรรม จริยธรรม	1	เพิ่มเติมจาก “เกณฑ์การ ให้คะแนนด้านคุณธรรม จริยธรรม”
ด้านเจตคติ			
46.	การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อวัดด้านเจตคติ ขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้	1	
47.	การประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียนให้ตรงกับเจต คติที่แท้จริงของนักเรียนทำได้ยาก	1	เพิ่มเติมจาก “การประ เมินผลพฤติกรรม ของนักเรียนให้ตรงกับ เจตคติที่แท้จริงของ นักเรียน”
48.	ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านเจตคติ ของนักเรียนนอกเวลาเรียน	1	
49.	การแปลผลการประเมินพฤติกรรมด้านเจตคติที่มีต่อ วิชาพลศึกษา ออกมาเป็นคะแนน ทำได้ยาก	0.6	ปรับจาก “ความยุติธรรม ในการประเมินพฤติกรรม ของนักเรียน ออกมาเป็น คะแนน”
50.	มีพฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถวัดเป็นปรนัยได้	0.6	
51.	จำนวนนักเรียนมีมาก จึงไม่สามารถวัดเจตคติได้ ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน	0.6	
52.	ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบในการวัดด้านเจตคติที่ มีต่อวิชาพลศึกษา	0.6	
53.	ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการวัดด้านเจตคติที่มี	0.6	

ข้อ ที่	ข้อความ	ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง (IOC)	ความคิดเห็นจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ
	ต่อวิชาพลศึกษา		
54.	ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการสร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	0.6	เพิ่มเติมจาก "การสร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา"
55.	ขาดการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	0.6	เพิ่มเติมจาก "เกณฑ์การให้คะแนนด้านคุณธรรมจริยธรรม"

คะแนนรวมค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตอนที่ 2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา มีค่าเท่ากับ 0.905 คะแนนรวมค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตอนที่ 3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา มีค่าเท่ากับ 0.810 และคะแนนรวมค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) รวมของแบบสอบถามทั้งหมด มีค่าเท่ากับ 0.847

ภาคผนวก ค

แบบสอบถาม “สภาพและปัญหาการวัดและการประเมินผล
การเรียนรู้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล”

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

สภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษา
ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

3. แบบสอบถามฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของ ครูพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑล ซึ่งไม่มีคำตอบที่ถูกต้องหรือผิด ขอให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อจะเป็นข้อมูลและนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขและส่งเสริม พัฒนาด้านการเรียนการสอนรายวิชาพลศึกษาของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาต่อไป
4. ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้รับจากแบบสอบถามชุดนี้ ผู้วิจัยรับรองว่าคำตอบของครูผู้สอนวิชาพลศึกษานี้จะเป็นความลับ และใช้เพื่อการศึกษาวิจัยเท่านั้น ผลการวิจัยไม่มีการนำเสนอเป็นรายบุคคล แต่จะเป็นภาพรวมของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด
5. แบบสอบถามทั้งหมดแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา
 - ตอนที่ 3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา
 - ตอนที่ 4 ความต้องการด้านการนิเทศการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา

ข้อมูลจากแบบสอบถามของท่าน ผู้วิจัยจะใช้สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้เท่านั้น ขอความกรุณาตอบแบบสอบถามตามสภาพความเป็นจริง ตามความเห็นของท่านเพื่อจะได้ข้อมูลที่ตรงกับสภาพปัญหามากที่สุด

ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงที่กรุณาให้ความร่วมมือ

(นายศรานุวัฒน์ ชุ่มชัง)

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

- คำชี้แจง** 1. โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง
2. โปรดเติมข้อความลงในช่องว่างให้สอดคล้องกับคำถาม และความเป็นจริง

ชื่อโรงเรียน.....จังหวัด.....

1. เพศ

- () ชาย () หญิง

2. อายุ

- () น้อยกว่า 25 ปี () 25 – 30 ปี
 () 31 - 35 ปี () 36 – 40 ปี
 () 41 - 45 ปี () 46 ปีขึ้นไป

3. คุณวุฒิทางการศึกษา

- ()ปริญญาตรี ()ปริญญาโท
 ()ปริญญาเอก () อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4. จบการศึกษาระดับปริญญาเอกของวุฒิการศึกษาสูงสุด

- () พลศึกษา () สุขศึกษา
 () อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

5. ประสบการณ์ในการสอน

- () น้อยกว่า 5 ปี () 5-10 ปี
 () 11-20 ปี () 21 ปีขึ้นไป

6. ระดับที่สอนในปัจจุบัน

- () มัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3)
 () มัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)
 () มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย
 () อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

7. ในภาคเรียนนี้ท่านสอนกี่รายวิชา

- () 1 รายวิชา () 2 รายวิชา
 () 3 รายวิชา () มากกว่า 3 รายวิชา

8. วิชาที่สอนในปัจจุบัน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- () วิชาพลศึกษา () วิชาสุขศึกษา
- () ทั้งวิชาพลศึกษา และวิชาสุขศึกษา () วิชาลูกเสือ และยุวกาชาด
- () อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
9. จำนวนชั่วโมงที่สอน / สัปดาห์
- () น้อยกว่า 10 ชั่วโมง / สัปดาห์ () 10 – 15 ชั่วโมง / สัปดาห์
- () 16 - 20 ชั่วโมง / สัปดาห์ () มากกว่า 20 ชั่วโมง / สัปดาห์
10. ท่านเคยเข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนาด้านการวัดและประเมินผลจากโรงเรียน
กลุ่มโรงเรียน หรือหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องหรือไม่
- () เคย โปรดระบุจำนวน.....ครั้ง
- () ไม่เคย
11. งานอื่น ๆ ที่ท่านได้รับมอบหมายนอกเหนือจากการสอนวิชาพลศึกษา
(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- () งานฝ่ายธุรการ
- () งานฝ่ายปกครอง
- () งานฝ่ายวิชาการ
- () งานฝ่ายบริหาร
- () งานห้องพยาบาล
- () งานด้านกิจการนักเรียน
- () เป็นวิทยากรให้หน่วยงานอื่น
- () อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับการปฏิบัติ เกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา โดยพิจารณาที่ตรงตามสภาพที่ท่านปฏิบัติ

หมายเลข 5 หมายถึง มีการปฏิบัติ **มากที่สุด**

หมายเลข 4 หมายถึง มีการปฏิบัติ **มาก**

หมายเลข 3 หมายถึง มีการปฏิบัติ **ปานกลาง**

หมายเลข 2 หมายถึง มีการปฏิบัติ **น้อย**

หมายเลข 1 หมายถึง มีการปฏิบัติ **น้อยที่สุด**

สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา	ระดับการปฏิบัติ				
	5	4	3	2	1
ด้านความรู้					
1. ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบปรนัย.....
2. ใช้แบบทดสอบความรู้ด้านพลศึกษาแบบอัตนัย.....
3. ใช้การสัมภาษณ์ความรู้ด้านพลศึกษาเป็นรายบุคคล.....
4. ใช้การสังเกตจากการอภิปราย.....
5. ให้นักเรียนอธิบายความรู้ด้านพลศึกษาหรือถาม – ตอบในชั้นเรียน
6. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด.....
7. ให้นักเรียนทำงานกลุ่ม.....
8. ให้นักเรียนทำรายงาน.....
9. ให้นักเรียนทำแฟ้มสะสมงานในรายวิชาพลศึกษา.....
10. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
ด้านทักษะ					
1. สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะที่ปฏิบัติ.....
2. ให้แสดงทักษะทางด้านพลศึกษาเป็นรายบุคคล.....
3. ให้แสดงทักษะทางด้านพลศึกษาเป็นรายกลุ่ม.....
4. วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านปริมาณ (จำนวนครั้ง เวลา ระยะทาง).....

สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา	ระดับการปฏิบัติ				
	5	4	3	2	1
ด้านทักษะ(ต่อ)					
5. วัดทักษะทางด้านพลศึกษาเฉพาะด้านคุณภาพ (ท่าทางการปฏิบัติ).....
6. วัดทั้งทักษะด้านปริมาณและคุณภาพ.....
7. สังเกตพัฒนาการทางด้านทักษะกีฬาของผู้เรียน.....
8. ทดสอบทักษะภาคปฏิบัติ.....
9. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
ด้านสมรรถภาพทางกาย					
1. สังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนในขณะที่ปฏิบัติ.....
2. ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐาน.....
3. ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่ครูผู้สอนสร้างขึ้น.....
4. ใช้ทั้งแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เป็นมาตรฐานและครูผู้สอนสร้างขึ้น.....
5. มีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย.....
6. สังเกตพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกายของผู้เรียน.....
7. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
ด้านคุณธรรมจริยธรรม					
1. สังเกตพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมจริยธรรมในขณะที่เรียน และนอกชั้นเรียน.....
2. สัมภาษณ์พฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน.....
3. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรม วัดผลทางด้านคุณธรรมจริยธรรม.....
4. ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างเรียน.....
5. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา	ระดับการปฏิบัติ				
	5	4	3	2	1
ด้านเจตคติ					
1. สังเกตพฤติกรรมขณะเรียน และนอกชั้นเรียน.....
2. สังเกตความสนใจของนักเรียน ทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียน..
3. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา.....
4. สังเกตการฝึกฝนนอกเวลาเรียน.....
5. ให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อวิชา พลศึกษา.....
6. สังเกตจากการใช้แบบวัดเจตคติแบบต่าง ๆ.....
7. ให้นักเรียนเขียนแสดงความรู้สึกต่อวิชาพลศึกษา.....
8. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ระดับปัญหา การวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา โดยพิจารณาว่าท่านประสบปัญหาอยู่ในระดับใด

หมายเลข 5 หมายถึง ประสบปัญหา **มากที่สุด**

หมายเลข 4 หมายถึง ประสบปัญหา **มาก**

หมายเลข 3 หมายถึง ประสบปัญหา **ปานกลาง**

หมายเลข 2 หมายถึง ประสบปัญหา **น้อย**

หมายเลข 1 หมายถึง ประสบปัญหา **น้อยที่สุด**

ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา	ระดับปัญหา				
	5	4	3	2	1
ด้านความรู้					
1. ปัญหาการออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน.....
2. ปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์.....
3. ปัญหาการออกข้อสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยให้มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้.....
4. การวิเคราะห์ข้อสอบแบบปรนัยและอัตนัย.....
5. ปัญหาการคัดเลือกแบบทดสอบ หรือข้อสอบวัดความรู้ด้านพลศึกษาที่มีคุณภาพ.....
6. ปัญหาการตรวจให้คะแนนข้อสอบวัดความรู้ด้านพลศึกษาแบบอัตนัย.....
7. เวลาจำกัดในการสอบ จึงไม่สามารถวัดความรู้หลายรูปแบบได้.....
8. ปัญหาการแบ่งสัดส่วน การให้คะแนนด้านความรู้แต่ละด้าน.....
9. ปัญหาการให้นักเรียนทำรายงานเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา ทำได้ยากเพราะ ขาดเอกสาร และคู่มือทางพลศึกษาเพื่อให้นักเรียนค้นคว้า..
10. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา	ระดับปัญหา				
	5	4	3	2	1
ด้านทักษะกีฬา					
1. ปัญหาการกำหนดความสำคัญของการวัดทักษะแต่ละอย่าง.....
2. ปัญหาการกำหนดจำนวนทักษะที่จะทำการทดสอบ.....
3. ปัญหาการกำหนดสถานที่ที่ใช้ในการทดสอบทักษะ.....
4. ขาดเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการเปรียบเทียบคะแนนด้านทักษะกีฬาของนักเรียน.....
5. ปัญหาการกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนด้านทักษะกีฬาโดยการสังเกต.....
6. ปัญหาการตั้งเกณฑ์การให้คะแนนด้านทักษะกีฬา ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม.....
7. ปัญหาการให้คะแนนโดยการสังเกตด้านทักษะกีฬาของผู้เรียนไม่มีความแม่นยำ.....
8. ปัญหาในการจัดแบบทดสอบด้านทักษะกีฬาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย.....
9. ปัญหาการทดสอบนอกเวลาเรียน ในกรณีเวลาในชั้นเรียนไม่เพียงพอ.....
10. เวลาที่ใช้ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษาไม่เพียงพอ.....
11. ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ในการทดสอบทักษะทางด้านพลศึกษา.....
12. แบบทดสอบทักษะกีฬาไม่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน.....
13. เครื่องมือและแบบทดสอบที่นำมาใช้ในการวัดทักษะกีฬา ไม่เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้เรียน.....
14. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา ให้มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้.....
15. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการใช้แบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน.....
16. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา	ระดับปัญหา				
	5	4	3	2	1
ด้านสมรรถภาพทางกาย					
1. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของสมรรถภาพทางกายที่จะนำมาวัด.....
2. ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบของสมรรถภาพทางกาย หรือรายการทดสอบที่จะนำมาวัด.....
3. ปัญหาการเลือกแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายไม่เหมาะสมกับเพศ และวัยของผู้เรียน.....
4. ปัญหาการเลือกแบบทดสอบด้านสมรรถภาพทางกาย สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย.....
5. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการทดสอบสมรรถภาพทางกายในแต่ละองค์ประกอบ.....
6. ไม่สามารถดำเนินการทดสอบสมรรถภาพทางกายได้อย่างแม่นยำและเที่ยงตรง.....
7. มีความยากลำบากในการดำเนินการทดสอบเด็กที่มีภาวะร่างกายผิดปกติ.....
8. ขาดเกณฑ์การให้คะแนนในการทดสอบสมรรถภาพทางกาย.....
9. ครูผู้สอนขาดความรู้ความสามารถในการเลือกเครื่องมือและอุปกรณ์มาใช้ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักเรียน.....
10. สถานที่ไม่เอื้ออำนวยในการทดสอบด้านสมรรถภาพทางกาย.....
11. ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบด้านสมรรถภาพทางกาย.....
12. เวลาที่ใช้ในการทดสอบมีน้อยสมรรถภาพทางกายไม่เพียงพอ.....
13. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการแปลผลการทดสอบแต่ละองค์ประกอบ.....
14. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา	ระดับปัญหา				
	5	4	3	2	1
ด้านคุณธรรมจริยธรรม					
1. ปัญหาการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อวัดด้านคุณธรรมจริยธรรมขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้.....
2. ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนนอกเวลาเรียน.....
3. ปัญหาการแปลผลพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนออกมาเป็นคะแนน.....
4. จำนวนนักเรียนมีมาก จึงไม่สามารถวัดคุณธรรมจริยธรรมได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน.....
5. ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบ ในการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรม.....
6. ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญ ของการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรม....
7. ปัญหาการสร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดคุณธรรมจริยธรรม.....
8. ขาดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านคุณธรรมจริยธรรม.....
9. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
ด้านเจตคติ					
1. การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อวัดด้านเจตคติขาดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้.....
2. การประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียนให้ตรงกับเจตคติที่แท้จริงของนักเรียนทำได้ยาก.....
3. ครูผู้สอนไม่มีเวลาที่จะสังเกตพฤติกรรมด้านเจตคติของนักเรียนนอกเวลาเรียน.....
4. การแปลผลการประเมินพฤติกรรมด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาออกมาเป็นคะแนน ทำได้ยาก.....
5. มีพฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถวัดเป็นปรนัยได้.....
6. จำนวนนักเรียนมีมาก จึงไม่สามารถวัดเจตคติได้ครบถ้วนทุกด้านและทุกคน.....

ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา	ระดับปัญหา				
	5	4	3	2	1
ด้านเจตคติ (ต่อ)					
7. ปัญหาการกำหนดองค์ประกอบในการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา.....
8. ครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา.....
9. ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการสร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา.....
10. ขาดการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการวัดด้านเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา.....
11. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ภาคผนวก ง
รายชื่อโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กรุงเทพมหานคร เขต 1

1. โรงเรียนกุหลาบวิทยาลัยบึงกุ่ม
2. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา
3. โรงเรียนเทพศิรินทร์
4. โรงเรียนนนทรีวิทยา
5. โรงเรียนเบญจมราชาลัย
6. โรงเรียนปทุมคงคา
7. โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย
8. โรงเรียนมัธยมวัดคันทรียา
9. โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง
10. โรงเรียนโยธินบูรณะ
11. โรงเรียนวชิรธรรมสาธิต
12. โรงเรียนวัดบวรนิเวศ
13. โรงเรียนวัดราชาธิวาส
14. โรงเรียนวัดสังเวช
15. โรงเรียนศรีอยุธยา
16. โรงเรียนสตรีวิทยา
17. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
18. โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย
19. โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย
20. โรงเรียนสายน้ำผึ้ง ในพระอุปถัมภ์ฯ
21. โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี

กรุงเทพมหานคร เขต 2

22. โรงเรียนดอนเมืองจตุรจินดา
23. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า
24. โรงเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ
25. โรงเรียนเทพศิลา
26. โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่วมเกล้า

27. โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ บดินทรเดชา
28. โรงเรียนโรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร
29. โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)
30. โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) 2
31. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา
32. โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง
33. โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภช บางเขน
34. โรงเรียนศรีพฤฒา
35. โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ
36. โรงเรียนสตรีวิทยา 2
37. โรงเรียนสตรีเศรษฐบุทรบำเพ็ญ
38. โรงเรียนสารวิทยา
39. โรงเรียนสีกัน (วัฒนานันท์อุปถัมภ์)
40. โรงเรียนโรงเรียนหอวัง

กรุงเทพมหานคร เขต 3

41. โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม
42. โรงเรียนแจ่งร้อนวิทยา
43. โรงเรียนชินโรสวิทยาลัย
44. โรงเรียนทวิธาภิเศก 2
45. โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพลารักษ์
46. โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม
47. โรงเรียนปัญญาารคุณ
48. โรงเรียนมหารณพาราม
49. โรงเรียนวัดนวลนรดิศ
50. โรงเรียนวัดน้อยใน
51. โรงเรียนวัดบวรมงคล
52. โรงเรียนวัดประดู่ในทรงธรรม
53. โรงเรียนวัดรางบัว
54. โรงเรียนวัดราชโอรส

55. โรงเรียนวัดอินทาราม
56. โรงเรียนวิมุตยารามพิทยากร
57. โรงเรียนศึกษานารีวิทยา
58. โรงเรียนสตรีวัดระฆัง
59. โรงเรียนสตรีวัดอัมปสรวรวัค
60. โรงเรียนสุวรรณพลับพลาพิทยาคม
61. โรงเรียนสุวรรณารามพิทยาคม
62. โรงเรียนอิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

นครปฐม เขต 1

63. โรงเรียนกำแพงแสนวิทยา
64. โรงเรียนคงทองวิทยา
65. โรงเรียนบ้านหลวงวิทยา
66. โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย
67. โรงเรียนราชินีบูรณะ
68. โรงเรียนศาลาटीกวิทยา
69. โรงเรียนสระกะเทียมพิทยาคม

นครปฐม เขต 2

70. โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย นครปฐม
71. โรงเรียนบัวปากท่าวิทยา
72. โรงเรียนบางเลนวิทยา
73. โรงเรียนบางหลวงวิทยา
74. โรงเรียนภ.ป.ร.ราชวิทยาลัยฯ
75. โรงเรียนภัทรญาณวิทยา
76. โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา
77. โรงเรียนสถาพรวิทยา
78. โรงเรียนสามพรานวิทยา

นนทบุรี เขต 1

79. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการบางใหญ่
80. โรงเรียนเบญจมราชาอนุสรณ์
81. โรงเรียนมัธยมวัดเพลง นนทบุรี
82. โรงเรียนศรีบุญยานนท์
83. โรงเรียนสตรีนนทบุรี

นนทบุรี เขต 2

84. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า นนทบุรี
85. โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี
86. โรงเรียนบางบัวทอง
87. โรงเรียนโพธิ์นิมิตวิทยาคม
88. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี

ปทุมธานี เขต 1

89. โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงปทุมธานี
90. โรงเรียนปทุมวิไล
91. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ปทุมธานี
92. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต
93. โรงเรียนหอวัง ปทุมธานี
94. โรงเรียนสุนทรโรเมตตาประชาสรรค์
95. โรงเรียนชัยสิทธิ์वास(พัฒนัสายบำรุง)

ปทุมธานี เขต 2

96. โรงเรียนธัญรัตน์
97. โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สวนกุหลาบวิทยาลัย ปทุมธานี
98. โรงเรียนสายปัญญารังสิต
99. โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม

สมุทรปราการ เขต 1

100. โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สวนกุหลาบวิทยาลัยสมุทรปราการ
101. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า สมุทรปราการ

- 102. โรงเรียนป้อมนาคราชสวาทยานนท์
- 103. โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง
- 104. โรงเรียนมัธยมวัดใหม่สมุทรกิจวิทยาาคม
- 105. โรงเรียนราชประชาสมาสัย ฝ่ายมัธยม รัชดาภิเษก
- 106. โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ

สมุทรปราการ เขต 2

- 107. โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ
- 108. โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง
- 109. โรงเรียนเป็ริงวิสุทธิธาธิบดี
- 110. โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
- 111. โรงเรียนสมุทรพิทยาคม
- 112. โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนคร

สมุทรสาคร

- 113. โรงเรียนพันท้ายนรสิงห์วิทยา
- 114. โรงเรียนสมุทรสาครบูรณะ
- 115. โรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย
- 116. โรงเรียนอ้อมน้อยโสภณชนูปถัมภ์
- 117. โรงเรียนกระทุ่มแบน(วิเศษสมุทคุณ)

ภาคผนวก จ

หนังสือขอเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน ฝ่ายวิชาการ หลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร.82680-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6(2771)/286

วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน

ด้วย นายศรานุวัฒน์ ชุ่มซัง นิสิตชั้นปริญญาโท ภาควิชาหลักสูตร การสอนและ
เทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “สภาพและปัญหา
การวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาใน โรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล”
โดยมี รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้จึงขอเชิญท่านเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทาง
วิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชญญา รัตนอุบล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ หลักสูตรและการสอน

ภาคผนวก จ

หนังสือขออนุญาตทดลองใช้เครื่องมือวิจัย

ที่ ศษ 0512.6(2771)/289

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

4 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขออนุญาตทดลองใช้เครื่องมือวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นายศรานุวัฒน์ ชุ่มซัง นิสิตชั้นปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตร การสอนและ เทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “สภาพและปัญหา การวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล” โดยมี รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้อง ทดลองใช้เครื่องมือ คือ แบบสอบถาม กับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานใน รายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายศรานุวัฒน์ ชุ่มซัง ได้ทดลองใช้ เครื่องมือดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชญญา รัตนอุปบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ฝ่ายวิชาการ หลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2680-2 ต่อ 612

ภาคผนวก ช

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลในการวิจัย

ที่ ศธ 0512.6(2771)/293

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

4 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นายศรานุวัฒน์ ชุ่มซัง นิสิตชั้นปริญญาโท ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “สภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล” โดยมี รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม กับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายศรานุวัฒน์ ชุ่มซัง ได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติการแทนคณบดี

ฝ่ายวิชาการ หลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2680-2 ต่อ 612

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายศรานุวัฒน์ ชุ่มซัง เกิดวันที่ 2 ตุลาคม พุทธศักราช 2527 สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา เกียรตินิยมอันดับสอง จากคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 12 มีนาคม พุทธศักราช 2550 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2550